

Gherasim GHIDIRIM

A CUI LIMBĂ VORBESC MOLDOVENII?

Chisinau 2023

Gherasim GHIDIRIM

**A CUI LIMBĂ
VORBESC
MOLDOVENII?**

*Cugetări ale unui moldovan
despre limba maternă (și nu numai!)*

Chișinău 2023

*Aducem sincere mulțumiri dnei **Antonina V.** colonel (r) de poliție, pentru ajutorul dezinteresat și munca depusă în realizarea prezentei ediții.*

Autorul

Către cititor

*Prezentăm publicului cititor o nouă ediție a schiței etno-lingvistice **A cui limbă vorbesc moldovenii?***

Comparativ cu variantele broșurii, apărute mai înainte (în 2007 și 2010), în ediția de față autorul dezvăluie tema lingvistică pe fundalul unui cadru factologic esențial mai lărgit de cauze și împrejurări de ordin socio-politic care au făcut cu puțință apariția unui fenomen atît de straniu în țara moldovenilor, cum este „limba noastră cea română”...

În noua lucrare mai clar sînt luminate căile subterane(securiste) de pătrundere și expansie a ideologiei șovinizmului mare-românesc, sînt personificați factorii de bază, inițiatori ai cruciadei românizmului contra Republicii Moldova.

Limbajul lucrării, la prima vedere, e aspru, nediplomatic, pe alocuri sarcastic. Altul nici nu poate fi cînd e vorba de caracteristica unor activități diversioniste antistatale, antimoldovenești. Autorul și în acest caz a avut grijă să nu întreacă măsura. Toate lucrurile sînt numite pe nume, fără eufemizme, în strictă corespundere cu esența lor. Luînd în samă noul atac neobrăzat al românoizilor antimoldovenești din parlamentul țării contra Constituției RM și limbii noastre materne, autorul s-a văzut obligat să mai adaogă niște semințe de chipăruș la nasul dușmanilor neamului.

In textul cărții se pot observa unele abateri de la normele gramaticale ale limbii române, introduse de româniizători în țara noastră, neglijate de autor. Motivul e lămurit în articolul despre alfabet. Să ne ierte cititorul și unele scăpări ortografice nemotivate, strecurate în textul ediției din lipsa de corector.

Lucrarea e destinată pentru cercurile largi de cititori cu aspirații patriotice. Deși tirajul e limitat, credem, cartea nu va sta pe poliță și, prin mișcare, va ajunge la doritorii să cunoască și să discute informația din prezentul volumaș.

Autorul

Cuvînt înainte

Cataclizme naționale ca cel pe care l-a suferit poporul moldovenesc, începînd cu anii '90 ai veacului trecut și care mai continuă și astăzi în societatea noastră, nu pot fi apreciate nici chiar înțelese pînă la capăt imediat în momentul desfășurării lor. Florile așteptărilor de pe urma independenței, cu mireazma lor iluzorie, răspîndită de mijloacele mediatiche tendențioase românești, au îmbătat o parte de populație, stîrnise multă vîlvă și euforie. În această stare de ebrietate euforică, cu chibzuința rațiunii deconectată, o bună parte a populației s-a pus în mișcare, fără să-si observe strîmbătatea mișcării, ca orice om la beție.

Altă parte a societății, deși majoritară și trează, a rămas zăpăcită de surpriza evenimentelor năvalnice care, pe neașteptate, căzuse peste capul moldovenilor. În adaos, lumea trează mai era amenințată și îngrozită! Intuitiv simțea ea o alarmă în suflet, o împotrivire lăuntrică la țipetele supărătoare, nefirești ale coloanelor de copii și tineret din Piața Biruinții, dar nu putea găsi nici o lămurire clară a fenomenului pentru a se implica în acțiuni mai hotărîte. Scenariul desfășurării evenimentelor era cunoscut numai scenariștilor străini care dirijau procesul din ascunzișuri de dupa deal prin mijlocirea unor călăi localnici.

Tulburată, dar fără mișcare (pasivă, la prima vedere), populația țării, în caz de referendum, prezenta o adevărată groază pentru șuvoiul mișcător minoritar extremist din stradă, transformat cu repezeală în mișcare de colonizare românească de către guvernarea revanșardă și serviciile secrete ale țării vecine. Iată de ce românizatorii s-au ferit de plebiscit ca de ciumă.

Aceasta e cauza că o mișcare strîmbă n-a putut fi oprită la moment. Mai era nevoie de o habă de vreme, pînă cînd florile

speranței își vor arăta plodul real, spulberînd cu nimicnicia lui visurile îmbătaților.

Nu încapă nici o îndoială că societatea noastră avea stringentă nevoie de reformare și democratizare. De democratizare, dar nu de distrugere! De o democrație proprie, cu morală creștinească și întoarsă cu fața spre popor, dar nu de una străină, luată "de la dracu-n dinți" și adusă pe aceste meleaguri de dușmanii țării – antipopulară, amorală, anticristă, antiomenească.

Acum, la distanța șiragului de ani, trecuți de la '90 înapoi, în oglinda retrospectivă a istoriei se profilează foarte deslușit nu numai starea de degradare a statului și națiunii moldovenești, dar și esența pidosnică și spurcată a marșului "victorios" spre Europa. Se vede mai bine activitatea destructivă a kilerilor și iudelor neamului, alde Mircea Snegur, Alexandru Moșanu, Mircea Druc; mai târziu, Vlad Plahotniuc, Vlad Filat, Marian Lupu, Dumitru Diacov, Mihai Ghimpu *et* nepoțelul Dorin Chirtoacă, Nicolae Timofti, Iurie Leancă, Pavel Filip, Adrian Candu, Maia Sandu, Igor Grosu și încă o duzină de iude trădătoare – unii flugheri-oportuniști, oameni mărunți cu suflete spurcate și cu interese egocentriste colosale, alții cameleoni-românoizi, antimoldoveni și antistataliști, printre ei bandiți de drumul mare și contrabandiști, tâlhari ai avuției obștești și chiar ai visteriei statului. Necunoscînd ce-i aceea dragostea de Patrie, grija pentru oameni, neștiind nevoile lor, din interese meschine sau îndemnați de dușmani expansioniști din afara țării, s-au cățărat în vârful puterii ca să-i ocîrmuiască. Sub lozinca înșelătoare a eurointegrării, au prădat și au trădat poporul moldovenesc, ne-au săpat prăpastia în care ne aflăm. Acum dușmanii externi și-au unit forțele cu partizanii lor cincicoloniști din interior și adîncesc această prăpastie ca să dea de fundul ei – unirea cu România sau cu Europa. Tot un drac! Alături de România, orice "unire" ar însemna peire.

Pierdem statalitatea și națiunea. Independența și suverenitatea am pierdut-o de acum.

Forțele unioniste și proapuse ne distrug țara, neucid neamul văzînd cu ochii! Iar cauza e una: clasa politică moldovenescă, în majoritate patriotică de concept, a pornit pe o cale anapoda. În loc de o formațiune integră și combativă, și-a dispersat forțele în cîteva duzine de partide, declarativ patriotice. Toate se ciondănesc între ele, se luptă pentru putere, dar nimeni nu apără țara și valorile naționale ale poporului moldovenesc. De „față patriotică” au nevoie numai la alegeri. Văzînd că n-au șanse de cîștig, socot că apărarea Patriei nu e treaba lor. Dimpotrivă. Tărîmul ideologic, învățămîntul și educația generației în creștere e dată pe mîna celor mai înrăiți dușmani ai moldovenizmului.

Doar în cîteva decenii agenții românizmului, alături de distrugerile pustietoare în economia țării, au făcut rîs din cultura, literatura, învățămîntul, știința și întreaga sferă spirituală a moldovenilor. Iar patrioții noștri „luptă” contra unui dușman experimentat, viclean, cleios și necruțător cu *flășmoburi* și declarații de protest, rostite în mîneacă. Sînt niște înțepături de țînțar pentru hărmăsarii românizmului care n-au opreliști nici măsură în pornirile lor pretutindeniste antimoldovenești, fiind călăriți de cei mai monstruoși dragoni expansioniști de pe Glob: imperialismul globalist american și țările blocului militar NATO...

* * *

Limba maternă

Noțiuni generale

Limba se naște și în continuare își deapănă firul istoriei sale nu altfel decât numai împreună cu vorbitorii săi. Fără vorbitori o limbă e moartă.

Așa e, de pildă, limba latină. Datorită expansiunii colonizatoare a Imperiului Roman, cândva era cea mai răspândită limbă din lume. Azi e limbă moartă din lipsa unui popor care s-o vorbească.

E răspândită părerea că limba l-a creat pe om. În urma unei evoluții îndelungate – oamenii de știință antropologi presupun că această perioadă ar fi durat în jurul unor 4 milioane de ani – *arhantropul* (humanoidul, omul sălbatic) s-a transformat în *homo sapiens* – om conștient, înțelept, gânditor.

Numai prin limbă oamenii înțelepți, comunicând și înțelegându-se unul cu altul, au putut crea o ambianță de magnetism interuman care a servit în calitate de catalizator și coagulant în formarea unei celule familiale, a unei comunități umane (seliște), iar, în cele din urmă, a unui popor.

Fără un mijloc de comunicare (limbă) un popor/obște omenească imediat s-ar destrăma în cete răzlețe mărunte de indivizi pe care numai instinctul reproductiv și cel al neprimejdurii (supraviețuirii) i-ar face să se mai țină în turme. În asemenea împrejurări *homo sapiens* în dezvoltarea sa ar lua cale întoarsă de la civilizație spre degradare și dezumanizare (sălbătăcire, animalizare).

Societatea omenească a pornit de la cuvânt. **"Mai întâi a fost cuvântul"**, – se spune în Sfântă Scriptură.

Cuvântul dintîi pe care îl însușește fiecare copil de la naștere, odată cu laptele matern, **e mama și cel rostit de mamă**. Cuvântul mamei e înțeles, e drag, e sfînt. De aici se trage și numele comun al limbilor comunităților etnice

pămîntene: **limba maternă** (limba mamei) sau **limba natală** (limba de la naștere, din născare), avînd, de fapt, un singur înțeles. Că doar născătoare sînt numai mamele...

Individul uman poate deveni poliglot, adică, cunoscător de mai multe limbi însă nicidecum nu poate avea mai multe mame. Prin urmare, **limba maternă (a mamei natale), cea mai aproape de suflet, e numai una singură. Cum o numește e treaba poporului care o vorbește de la geneză.**

De regulă, popoarele își numesc graiul natal după numele etnic (de neam). La ruși limba maternă poartă numele **limba rusă**, la englezi – **limba engleză**, la chinezi – **limba chineză**, la moldoveni – **limba moldovenească** și a.m.d.

E o regulă nescrisă, obișnuită și firească, statornicită istoricește (cu mici abateri) în practica internațională pe care oamenii cu mintea nevătămată n-o pun la îndoială nici o discută.

Omenirea însă a trăit perioade de sălbătăcie în relațiile dintre țări și popoare, cînd unele state au cucerit, prin foc și sabie, întinse teritorii străine pe toate meridianele Globului, au cotropit și subjugat popoare, nevoindu-le prin metode de siluire criminală să se lepede de limbile lor natale și în continuare să vorbească o limbă străină a colonizatorilor. Sînt acte de vandalizm spiritual, constituind un mare păcat anticrist și o crimă grea contra umanității.

Limba maternă – semn de bază al identității de neam a unui popor

Identitatea națională e totalitatea de semne și însușiri individuale specifice numai unui tip de populație pe un anumit teritoriu prin care se deosebește de alte comunități umane (etniile).

Specificul național își trage izvodul său firesc din viața în comun a acestei populații, se statornicește timp de veacuri,

milenii chiar, păstrându-se din generație în generație ca tradiție națională.

Semnele deosebitoare sînt nesocotite la număr, purtînd stigmatul mai multor împrejurări și factori de ordin socio-uman și al mediului de habitare, particularităților antropologice de rasă, etnospirituale, specificului graiului vorbit, religiei, tradițiilor și obiceiurilor, îmbrăcăminte, îndeletnicirilor economice, surselor de hrană și a.m.d. Sînt influențate și de condițiile climaterice, landşaftul, fauna și flora zonei geografice în care locuiește o obște omenească.

Din toate însușirile deosebitoare numai cîteva sînt socotite de bază (dominante). După ele un popor poate fi ușor identificat în amalgamul de etnii ale lumii, fără a înșira pînă la nesfîrșit toate însemnele lui individuale.

Dintre acestea putem numi: **toponimicul** (numele spațiului geografic, adică, al țării), **etnonimul** (numele de neam, naționalitatea) și **lingvonimul** (denumirea limbii materne).

Lipsit de semnele identitare de bază, un popor își pierde imaginea națională și se prăbușește în prăpastia anonimului. Țările expansioniste colonizatoare cunosc prea bine aceste metode de ucidere a unei națiuni prin decapitare identitară...

Date de la Dumnezeu...

În lumea înconjurătoare există multe fenomene pe care omenirea le socotește "*date de la Dumnezeu*", nesupuse voinței și puterii omului.

Ați văzut cîndva vreun individ alergînd cu lopata ca să astupe craterul unui vulcan în erupție?.. N-ați văzut? Dacă o să vedeți, să vă feriți de vulcan și de acel om...

Omenirea, ca și natura, are și ea fenomene și pravile "*date de sus*" care există și se primenesc după anumite legități supreme și nu pot fi schimbate la cheremul individului uman.

Printre aceste iviri și procese obiective e codul genetic(ereditar) al unui neam, al unui individ uman.

Cu alte cuvinte fie spus, dacă ești născut de părinți moldoveni, rămâi moldovan pe viață. E o soartă prescrisă "de sus", un destin, fie că-ți place ori nu, dar nu-l poți schimba. *Copilul nu-și alege părinții* – spune o înțelepciune din bătrâni. În această afacere nu te poate ajuta nici o autoritate din lume.

Poți să-ți dobândești și zece pașapoarte străine (românesc, chinez, german, turcesc, kongolez, al statului Trinidad & Tobago, Burkina Faso etc.), tu vei rămîne, în esență, tot moldovan.

Pentru oamenii cu psihicul normal, avînd pretenții de *homo sapiens* și rațiune măcar cît o sămînță de mac în gămălia de pe umeri, ar trebui să fie clar un adevăr axiomatic, simplu și înțeles de toată lumea că obîrșia națională și numele de neam al unui popor nu pot servi de marfă care s-ar putea vinde (cumpăra) la tîrg pe lei romînești sau obiect pentru schimb de barter pe titluri academice, medale și ordene de „eroi” ai României.

Naționalitatea, adică, apartenența la un neam, e un dar Dumnezeiesc care se transmite prin genele ereditare ca moștenire sufletească de la strămoși la moși, de la mame și tați spre feciori și nepoți în mod firesc, fără presiuni sau îndemnul unor sftetnici din afară, fie aceștia chiar „românomari” cu stea în frunte.

Identitatea națională, moștenită de la naștere și conștientizată, e o treabă intimă și strict individuală a fiecărei persoane în parte. Ea nu poate fi obiect de discuții nici de propagandă publică, cum nu poate fi folosită drept lozincă pentru a fi urlată pe străzi de haite de țipălăi sau scrisă pe garduri.

Identitatea de neam e un drept cetățenesc al fiecăruia care nu poate fi încălcat (anulat, schimbat) de nici un organ statal sau internațional!

Scrieți-l, domnilor guvernanți români și românoizi de acasă, acest adevăr pe frunte și stați mereu în fața oglinzii, dacă n-aveți memorie nici minte pentru a-l însuși altfel!

Sînt naivi și scăpătați din orbita gândirii logice acei oameni care cred că cu o țidulă de cetățenie străină ori eșind în stradă și urlînd: „*Eu sînt român!*” (turc, neamț, evreu, și a.m.d.), chipurile, își pot schimba obîrșia etnică. E o absurditate, o nebunie.

Marele scriitor moldovan de cetățenie română, Mihail Sadoveanu, într-o ocazie, spunea:

”Dacă prostia ar produce durere, mulți proști ar umbla pe uliți urlînd”...

Psăne, durerea prostiei la români e mare de tot, dacă haite de vlăjgani din țara vecină, îndemnați de autoritățile și serviciile secrete românești, alergau într-un suflet dincoace de Prut ca să mărșăluiască pe străzile Chișinăului împreună cu pașanii extremiști, dresați de Vitalia Pavlicenco, îngrozind lumea cu urlete, parcă muscați de șerpe: ” *Noi suntem români!*”, ”*Basarabia -pămînt românesc!*”, ”*Vrem unire!*” Sau să vandalizeze clădirile puterii de stat cu urlete cum că aceste instituții moldovenii le au la București.

Închipuiți-vă, stimați cititori, că din alte țări din vecinătate, să zicem, din Turcia, sub ocupația căreia ne-am aflat vreme îndelungată în trecut, ar veni grupuri de tineri ca să îngrozească locuitorii Chișinăului cu țipete: ”*Noi sîntem turci! Basarabia - pămînt turcesc! Vrem unire cu țara-mumă, Turcia!*”

Tot Chișinăul ar alerga ca la pojar să se mire de caraghioslîcul spectaculos!

Cu prostia românilor și a românoizilor, parcă, ne-am deprins și n-o observăm.

Păcat însă...

Standartizarea omenirii e o nebunie...

Natura e frumoasă prin bogăția speciilor faunei și florei, iar omenirea – prin pluralismul, varietatea și originalitatea singulară a fiecărui popor.

Nu e nevoie să dovedim faptul că o notă muzicală nu e melodie. Repetată îndelung, ea produce numai zgomot, cu cât mai lung, cu atât mai supărăcios și nesuferit. Pe când folosind mai multe note, combinându-le și aranjându-le într-o anumită ordine, poți crea o operă muzicală de o frumusețe fermecătoare care te alină și-ți împlinște sufletul de bucurie.

Așa e și omenirea. Privită în ansamblu, se aseamănă cu o simfonie cântată de un cor uriaș cu vocile multisonore ale popoarelor lumii.

Numai în ansamblul lumii variate, notă fiecărui popor prinde sonoritate muzicală.

Un om normal s-ar plictisi fioros și ar pierde interesul de viață, trăind într-o lume monotonă și uniformă, cu un singur peisaj în jur, cu cerul și pământul de aceeași culoare, între oameni standartizați și omogenizați, fără deosebire unul de altul, comunicând într-o limbă păsărească unificată, redusă la câteva silabe simple ca să fie înțeleasă de toată omenirea.

Lumea înțeleaptă își dă sama de primejdia ce ar însemna pentru omenire însărăcirea faunei și florei planetei noastre. Animalele și plantele, aflate pe cale de dispariție, sînt luate la evidență în Cartea Roșie, se iau măsuri aspre de protejare a acestora prin mijlocirea unor instituții specializate și organizații obștești la nivel global și național.

Ne bucură mult interesul și grija "părintească" a marilor lumii cu structurile lor globale pentru protecția soiurilor de fiare răpitoare, de tot felul de viețuitoare: animale, păsări, șerpi și gînganii, de buruiene bune și rele...

Dar ni se strînge inima de scîrbă și durere de neglijența zguduitoare a celor "mari" față de **OM**, de protejarea vieții

omenești, a bunăstării și condițiilor lui de trai, a liniștii și păcii civice în societatea umană. Mai cu samă și, îndeosăbi, de atîrnarea scuiptoare în obraz a globaliștilor și a tot felul de satrapi neocolonizatori față de problema ocrotirii avuției spirituale a popoarelor, a limbii materne, istoriei, tradițiilor și particularităților individuale de unicat ale fiecărei națiuni. Cînd pentru unii guvernanți țicniți de minte din țara vecină prețul vieții unei națiuni nu costă nici cît cea a unui bulihar, înscris grijuliu în Cartea Roșie a României!

Nu vă pare, domnilor guvernanți români, că prea brusc ați cîrnit-o de la civilizația contemporană și că cele patru milioane de ani de evoluție și metamorfoză a humanoidului sălbatic au trecut pe alături, departe de voi, ocolindu-vă prin partea umbrită a Lunii, fără să vă atingă “încrêțiturile” scurte și dreptliniare de substanță cenușie din capul vostru de troglodit?!

Și încă mai aveți nas să vă declarați *“locomotivă a integrării Republicii Moldova în Uniunea Europeană,”* de parcă țara noastră ar fi o țară a proștilor, situată într-o fundătură la alt capăt al lumii și nu cunoaște singură drumul spre Europa! Voi nu cunoașteți alt drum spre Europa pentru țara noastră, decît numai prin Gara Mare „București” – stație terminus!

Osebirile și varietatea graiurilor vorbite de popoarele lumii, după cum ne vestește legenda biblică, e o poruncă a lui Dumnezeu, se trag tot de la facerea lumii și sînt socotite lege supremă pentru toți urmașii lui Hristos.

Intervenția în sfera lingvistică e o agresiune contra națiunii însăși. E un atac mișelesc împotriva tuturor generațiilor acestui popor, de la naștere, care au depus silința la plăzmuirea limbii materne, au adunat pe parcursul veacurilor perlă cu perlă la tezaurul neamului.

Prin limbă un popor își crează patrimoniul cu lădița de mărgăritare spirituale, înmulțită și îmbogățită de inaintașii săi

din generație în generație. Numai prin această comoară un popor se vestește în lume și rămîne nemuritor în istorie.

Indiferent de faptul – își dau sama ori nu guvernării și întreaga clasă politică a României de negliobă noului atac revanșard asupra Republicii Moldova, dar **cruciada românizmului (antimoldovenizmului), dezlănțuită de dinșii chiar din prima zi de independență a țării noastre (27 august 1991) și înfăptuită prin metode criminale de etnocid, le-a înscris pe veci în analele istoriei chipul lor respingător de agresori colonizatori și partizani înrăiți ai absurdului...**

Sîntem moldoveni și grăim moldovenește *de la începătura moșilor...*

Perioada genezei și consolidării neamului moldovenilor în vatra sa natală – spațiul geografic dintre Carpați - Nistru - Marea Neagră – rămîne încă a fi luminată și completată cu noi amănunte de oameni de știință din țara noastră. Dar și informația documentaristică, prea bine cunoscută de pînă acum pe care o aflăm oglindită în letopisețe și alte izvoare vechi moldovenești și străine, ne permit, fără teamă de echivoc, să constatăm că poporul nostru ca unitate etnică cu numele de botez **Moldoveni** a înmugurit și s-a statornicit cu multe veacuri mai înainte de constituirea statalității sale. Că doar numai un popor consolidat, avînd și conștiința de neam bine maturizată, a putut să se opună ca forță organizată autorităților Regatului Ungar, sub stăpînirea și în componența căruia s-a aflat o vreme în perioada prestatalistă. A fost în stare să se rupă de stăpînirea străină, să-și dobîndească autonomia și neatîrnarea de un imperiu colosal și atotputernic în acea perioadă. Sub acest aspect, legenda despre grupul de călăreți veniți din alte părți în aceste teritorii, de la care s-ar trage originea poporul mollovenesc, rămîne un simplu episod

particular, dacă nu chiar o poveste fantastică.

După cum ne marturisesc documentele medievale, scrise în limba latină de cronicarii și angajații cancelariei curții regale a Ungariei, regele Ludovic se prezenta cu titulatura oficială de "*rege al Ungariei, Dalmației, Croației, Ramei, Serbiei, Galiției, Lodomeriei, Comaniei, Bulgariei, principe de Salerno și domn al ținutului Sant-Angelo*".

Tot în documentele curții regale ungurești din epoca medievală timpurie pământurile populate de stramoșii noștri poartă numele ***terra Molduana***. Prin urmare, numele de neam ***molduanos*** (moldoveni) e un nume natural, vechi și firesc de obârșie al strămoșilor noștri din aceste teritorii.

Aceste nume de neam și de baștină ale moldovenilor sînt natale, avînd și o vechime respectabilă. Ele nu pot fi puse la îndoială, deoarece stravechii noștri consîngeni au trăit alături de unguri, într-un singur stat și, prin urmare, acești vecini știau mai bine decît alte popoare din împrejurimi cum își numeau neamul stramoșii moldovenilor în acele îndepărtate vremuri.

Cronicarii moldoveni au confirmat și continuat tradițiile poporului privind numele de neam și al țării, pastrindu-le neschimbate, așa cum ele au fost zămîslite de strămoși: ***Moldoveni, Țara Moldovei***.

Actul istoric de constituire, la 1359, a statului medieval moldovenesc - Țara Moldovei a marcat ultimul acord în evoluția multimilenară a comunităților umane din teritoriile carpato-nistrene, de transformare a acestora într-un popor unic moldovenesc, vorbitor de limba sa natală, pe care el singur a plămădit-o din mai multe ingrediente, păstrîndu-i esența latină. Tot el, după numele de neam - **moldoveni**, și-a numit graiul natal **limba moldovenească**.

Limba maternă a moldovenilor, ca limbă dominantă și comună de comunicare între reprezentanții mai multor etnii din spațiul geografic pomenit, a avut rolul de coagulant în

procesul de încheiere și întregire a poporului moldovenesc, afirmându-se și printre factorii de bază care au contribuit la formarea și consolidarea statalității moldovenești.

Lodovicus, dei gracia Hungarie, Dalmacie, Croacie, Rame, Servie, Galicie, Lodomerie, Comanie, Bulgarieque rex, princeps Sallernitanus et honoris Montis Sancti Angeli dominus, omnibus Christi fidelibus, presentibus et futuris, presencium noticiam habituris, salutem in eo, qui regibus dat salutem et feliciter gubernare

Regum requirit celsitudo et sublimius convenit dignitati, fidelia suorum fidelium obsequia ubertatis gracia fecundare¹, ut ceteri eo exemplati, ex fidelibus fideliores efficiantur, seque reddant devociosiores ex devotis.

Proinde, ad universorum noticiam harum serie volumus pervenire quod nos, intuitum nostre consideracionis in strenuum virum Balk, filium Zaaz, voyvodam nostrum Maromorosiensem, dilectum nobis et fidelem, convertentes immensissimaque sua servicia in memoriam nostre celsitudinis reducentes, quibus idem a toto eo tempore, quo ipse tanta caritate ferventi nostre adhesit maiestati, ut de terra nostra Molduana, suis caris parentibus et quamplurimis cognatis necnon bonis eiusdem universis in eadem terra nostra, post tergum, relictis et postpositis, in regnum nostrum Hungarie advenit, sub sinu nostre dileccionis, in serviciisque pro augmentacione nostri honoris et potencie utilia fore ex innata sua industria conspexerat, exhibendis se nostre offerens placibilem maiestati. Nos vero, hiis et aliis serviciorum suorum preclarissimis meritis, que eundem modo quo supra cum sumpne diligencie studio ubique et specialiter in dicta terra nostra Molduana, non sine proprii sui cruoris effusione ac letalium vulnerum supportacione, fratrumque proximorum et quamplurimorum famulorum suorum morte crudeli, sollicite et habiliter exhibuisse cognovimus et exhibere cognoscimus in presenti, ac exhibiturum pro firmo credimus in futurum, memoriter recensitis. Equidem itaque dignum fore estimantes ut digno digna et magnis magna impendantur premia, sudoresque² labores merces copiosa reficiat et restauret et signum nostre specialis dileccionis et affectionis indicium, quandam possessionem Kuhnya vocatam, in terra nostra Maromorusiensi habitam, cum aliis villis,

"Terra nostra Molduana" (pământul sau țara noastră moldovenească). Vezi: Documenta Romania Historica, București 1977, p.80.

Neamul moldovenilor, încă la luminatul de zori al existenței sale, l-a avut pe autorul anonim al *Mioriței* și pe alți talentați creatori ai eposului popular care, întru dezamortirea conștiinței de neam la moldoveni, au aprins pe acest picior de

plai candela spiritualității naționale. De atunci, din vremuri străvechi, în ciuda vînturilor năpăstuitoare ce bîntuiau în acest colțișor al lumii, ea va arde necontenit pîna în zilele noastre, confirmînd nu numai prezența și continuitatea în istorie a neamului nostru, dar și generozitatea geniului său creativ, originalitatea și individualitatea sa spiritual-etnică moldovenească de unicat pe paleta spiritualității seminiților poporane pămîntești.

Mai tîrziu, cînd strămoșii noștri au însușit bucoavnele, tot din sînul acestui neam, s-au iscat mari luminiști și cărturari care *“cu multă nevointă cetind cărțile și izvoadele – și ale noastre, și cele striine”*, au scris *“letopisețu nostru cel moldovenesc... ca sa rămîie feciorilor și nepoților sa le fie de învățătură: de cele rele să se ferească și să se socotească, iar dupre cele bune să urmeze, să învețe și să se indirepteze”*... (Gr.Ureche).

Cea mai de samă învățătură pe care generații de moldoveni au însușit-o din tată în fiu din izvoadele vechi e înaltul adevăr, neîndoielnic și categoric ca o axiomă, că de la *începătură* noi am fost și am rămas **moldoveni**, că vatra strămoșească sau, cum se exprimau cronicarii, *“întîiul pămîntului neamului”*, a fost **Țara Moldovei** și că locuitorii acestei țări, adică, **moldovenii**, comunicau înde ei, creau balade, cîntau doine și își boceau răposații pe limba lor maternă – **limba moldovenească**.

E total absurdă însăși ideea, cum că un popor ar putea exista, înainta pe drumul spinos cu suișuri abrupte spre culmile civilizației moderne, crea podoabe spirituale proprii, foarte lucitoare și de o originalitate etnică exemplară, trăind, cică, într-un vacuum lingvistic și așteptînd veacuri la rînd ca cineva de aiurea să-i aducă limbă!

Limba noastră, de la Miorița încoace, a fost și rămîne generatorul spiritualității poporului moldovenesc și, prin această funcție, ea a propulsat necontenit dezvoltarea conștiinței de neam la moldoveni care, după apariția statului moldovenesc, va atinge un grad înalt de maturizare.

Prinosul limbii materne la fermentarea conștiinței de neam a moldovenilor n-a fost știrbită de faptul că o anumită perioadă de vreme în statul nostru fusese oficializată limba slavonă ca limbă bisericească și a cancelariei domnești.

Limba de bază în stat rămînea cea vorbită de popor. În toate vremurile talpa țării grăia moldovenește.

Dovadă a acestui fapt e creația orală a moldovenilor. Rare popoare se pot mîndri cu o asemenea bogăție folclorică, veche și de o înaltă ținută artistică, plăzduită de stramoșii noștri într-o fermecătoare limbă moldovenească.

E impresionantă diversitatea speciilor creației orale a poporului nostru. Legendele, baladele, doinele, poveștile, cîntecele, poeziile, strigăturile, conocăriile de nuntă, colindele și hăiturile – fără a da de capăt cu această scurtă enumerare – le aflăm cu prisosință în patrimoniul folcloric moldovenesc.

Creația folclorică a poporului moldovenesc – oglindă a identității sale naționale.

Creația orală a poporului nostru degajă un profund suflu specific național moldovenesc. Avînd de față niște bucați folclorice, cu ușurință ne putem convinge de faptul că străbunii noștri se considerau moldoveni.

*Unde joacă moldovenii,
Acolo pămînlul geme!*

Strigătura pomenită în mod categoric denotă apartenența de neam a autorului ei și a acelora care o strigau. Fără îndoială,

aceștia erau tineri moldoveni care în puținele ore de hodină, îmbrăcați în straie de sărbătoare, se strîngeau pe maidanul satului la joc. Acolo, prinși de mîni, flăcăi și fete își demonstau măiestria în arta dansului, tropăind cu multă însuflețire o "Bătută" ori un alt dans tradițional popular. Și, cum era obiceiul din bătrîni, în ritmul dansului răsuna cîntece, participanții la joc se îndemnau înde ei cu chiote, glume și strigături. Știindu-se de moldoveni, pătrunși de sentimentul mîndriei de neam, în strigăturile lor, cum ne putem da bine sama, ei nu puteau îngădui o abatere ca aceasta:

*"Unde joacă românii,
Acolo pămîntul geme".*

Și nu numai din sentimente de mîndrie națională, dar și pentru că în acele vremuri vechi, în toată lumea albă, de "români" încă nu se auzise nici zvon...

Limbajul creației folclorice al poporului nostru, firește, nu putea fi nici el altul, decît moldovenesc:

*La fîntîna bună
Mulți flăcăi s-adună*

*

*Foaie verde de harbuz
Ca mîndruța fete nu-s,
Cînd se rumenește bine,
Parcă bagă boala-n mine.*

*

*Primăvară, mama noastră,
Suflă bruma din fereastră
Și omătul de pe coastă*

.....

*

*Multe-n lume omul vede:
La o casă sapte fete*

*Și fîntîna sub perete–
Moare cînele de săte!*

Și a.m.d.

Aceste și multe alte bucăți folclorice, de-ar fi fost create de valahi (români), ele, neaparat, ar fi trădat specificul graiului (românesc) al autorilor lor. Adică, le-am fi întîlnit în varianta ce urmează:

”La puțul bun
Mulți flăcăi s-adună”

*

”Foaie verde de pepene verde
Ca mîndruța fete nu-s...”

*

... .Suflă chiciura din geam
Și zăpada de pe coastă

*

La o casă sapte fete
Și cu puțul sub perete–
Moare cînele de sete!

*

Creația orală, întîi de toate, e un monument lingvistic de mare preț. Anticipînd prin vechimea ei neîndoielnică letopisețele noastre și orice alt document scris, ea rămîne singurul izvor străvechi de informație din care ne putem pricopsi cu idei și cunoștințe despre ce era și cum era limba maternă la etapele timpurii ale dezvoltării sale și, principalul, ne putem **convinge de faptul că moldovenii, tot drumul istoriei sale, au grăit moldovenește.**

Alături de aceasta, operele folclorice mai au și semnificația de documente istorice, conținînd o largă și variată informație despre viața de toate zilele a poporului nostru din

vremuri demult trecute. În ele, ca într-o oglindă a vremii, sînt reflectate evenimentele istorice mai însemnate, relațiile cu vecinii (inclusiv împrumuturile de cuvinte), îndeletnicirile economice, uneltele de muncă și sursele de hrană ale stramoșilor noștri, obiceiurile lor și, în ultima instanță, caracterul și particularitățile sufletului nepăreche al moldovanului.

“Datinele, poveștile, muzica și poezia sînt arhivele popoarelor. Cu ele se poate oricînd reconstrui trecutul întunecat” (Alecu Russo).

Asa, de pildă, expresia: *“Nu te grăbi că nu vin turcii!”* - ne amintește despre o perioadă istorică cînd Moldova a fost ocupată de Imperiul Otoman. Mai conține și o aluzie la faptul că turcii erau ocupanți crînceni și necruțători în relațiile cu populația autohtonă, încît moldovenii trebuia să se ferească, să fugă în grabă din ochii lor.

“De la han tătar “ - însamnă tare demult, de la năvălirea tatarilor asupra țării noastre.

“Mintea moldovanului de pe urmă” - ne vorbește despre firea cumpătată a moldovanului și că nu e repezit la vorbă și la faptă. Se gîndește bine pînă spune o vorbă, pînă face un pas în viață.

Expresia: *„Trăncănește din gură ca o meliță”* a păstrat cuvîntul *meliță* care nu-i folosit (aparte) în graiul contemporan. Ea ne poate servi ca martor purtător de informație despre această unealtă în gospodăria moldovanului, folosită pentru melițarea (zdrobirea) tulpinei de cînepă din care se pregăteau fuioare de tors fire pentru țesutul pînzei.

Și din acest punct de vedere (al informației istorice), înlocuirea cuvintelor tradiționale moldovenești cu dialectizme oltenești și străinizme trebuie respinsă din prag în societatea noastră.

Tot din creația orală aflăm că numele de neam -

moldoveni strămoșii noștri l-au purtat din vremurile cele mai îndepărtate.

*"Pe un picior de plai,
Pe o gură de rai,
Iată vin în cale,
Se cobor la vale
Trei turme de miei
Cu trei ciobănei.*

Unu-i moldovan..." (Balada "Miorița" - aproximativ sec. XIII).

Nimeni nu poate nega faptul că balada *Miorița* a fost creată de moldoveni, în limba moldovenească.

Pe bună dreptate, balada are semnificația, mai întâi, de adevărată de naștere a neamului nostru. Mai e și un prețios document istoric străvechi în care autorul anonim, sub presiunea unor evenimente și fapte, trăite și durute de strămoșii noștri, le-a marturisit cu un dramatism zguduitor și, totodată, într-o formă artistică perfectă:

*"...Iar cel ungurean
Și cu cel vrâncean
Mări se vorbiră,
Ei se sfătuiră
La apus de soare
Ca să mi-l omoare
Pe cel moldovan
Că-i mai ortoman..."*

Se pot auzi și păreri cum că culegătorii de folclor români ar fi introdus unele schimbări în textul original al baladei, înlocuind sintagma "*cel muntean*" cu "*cel vrâncean*" (deoarece Vrancea e o provincie a Moldovei, populată de moldoveni).

Firea cumpătată, conservatismul și pedantismul moldovanului – când e vorba de păstrarea și continuarea tradițiilor stramoșești – prilejuiesc fericita ocazie de a ne mândri astăzi cu faptul că moldovenii, spre deosebire de români, și-au păstrat neschimbate de la obârșie, de la *începătura moșilor* pîna în zilele noastre, însemnele de bază ale națiunii moldovenești: numele țării – **Moldova**, numele de neam – **moldoveni**, denumirea limbii materne – **limba moldovenească**.

Valahii, de pildă, numai pe parcursul a catorva secole de la înființarea statalității lor (veacul XIV), și-au schimbat de patru ori denumirea țării, chivernisîndu-se în acest rastimp și cu tot atîtea nume de neam și de limbă.

În anul 2014 s-a mai făcut o nouă încercare de a schimba și ultimul pseudonime al nației transalpino-valahoungrovlaho-munteano-românești, de a o reboteza cu o nouă poreclă, *daci*, iar țara să fie numită *Dacia*. Inițiativa grupului de intelectuali de a petrece un referendum în această problemă a fost zădărnicită de guvernanții țării.

În ciuda tuturor încercărilor agresive ale românizatorilor din afară și din interior de a ne eticheta țara, neamul și limba cu porecle coloniale, noi am rămas acei care am fost totdeauna: **moldoveni**, vorbitori de **limba moldovenească**, cetățeni ai Patriei noastre - **Moldova**.

Poporul moldovenesc e creatorul și ocrotitorul însemnelor și tradițiilor sale naționale. Acest adevăr ar trebui să-l cunoască și românoizii becisnici, aruncați de valul întîmplării la cîrma țării caror le încurcă valorile naționale moldovenești în pornirile lor diavolești de călăi ai neamului.

Numele țării, al neamului, limbii materne, ca și cuvîntul *mamă*, ce poate fi mai scump, mai drag și mai sfînt ?! Moldovenii le-au purtat peste veacuri ca pe o icoana a Maicei Domnului și n-au de gînd a le schimba la cheremul unor

nemernici, bătuți cu leuca și de cahla ideologiei șovine mare-românești. A face acest lucru înșamnă a savârși cel mai mare păcat în fața strămoșilor noștri și generațiilor ce vor veni după noi.

La moldoveni cuvântul cel dintâi a fost cuvânt *moldovenesc*, cuvântul mamei – *moldovence*. Și nicidecum japonez, nemțesc, românesc ori al papuașiiilor din Micronezia. Dacă cineva nu știe a cui limbă grăiesc moldovenii, nu-i rămîne altceva decît să-i întrebe pe moldoveni, dar nu pe japonezi, nemți, români sau papuași!...

Noi sîntem acasă, la noi, în Moldova! La noi totul e al nostru, moldovenesc:

*” În limba noastră moldovenescă
Pe malul Nistrului iarba crește,
Rodește grîul, ca să-l cosească
El, moldovanul, moldovenește”...*

(D.Matcovshi).

Disciplinată și trecută la carte

Formarea statului moldovenesc, Țara Moldovei, a influențat binefăcător procesul dezvoltării limbii naționale a moldovenilor, îndeosebi, a limbii scrise (literare). Peste o scurtă durată de vreme după crearea statului, pentru a satisface cerințele de documentare a activității statale în diferite domenii, pe lîngă curtea domnească a fost instituită o dregătorie nouă – cea a *logofătului*.

În cancelaria domnitorului, aflată sub oblăduirea nemijlocită a logofătului, de regulă, erau încadrați în slujbă cei mai cărturari oameni ai vremii, iscușiți maieștri în arta scrisului. Anume acești oameni, din porunca domnitorilor, au inițiat scrierea faimoaselor letopisețe ale statului nostru prin care a fost pusă temelia limbii literare moldovenești. Spunem

limba literară, pentru că, spre deosebire de limba orală, vorbită de poporul nostru din cele mai îndepărtate vremuri, limba scrisă (a cronicilor, gramotelor, hrisoavelor etc.) era oricum mai disciplinată, șlefuită de cărturari și supusă anumitor reguli (ce-i drept, încă elementare) gramaticale. Fiind trecută la carte, ea devine limbă-model, limbă a cărturarilor, numită mai târziu – *literară*.

Cronicarii moldoveni Grigore Ureche, Miron Costin, Ion Neculce ș.a., îndeplinindu-și cu cinste datoria de istoriografi ai neamului și statului moldav, și-au demonstrat cu mult har și dărnicie creativă calitățile lor de talentați povestitori și artiști ai cuvântului scris. De aceea, autorii letopisețelor și cronicilor Țării Moldovei, pe bună dreptate, sînt considerați, totodată și ca primii noștri scriitori, întemeietori ai literaturii vechi moldovenești.

Prima lucrare istorică de mari proporții și de însemnătate netrecătoare pentru istoriografia țării noastre este "*Letopisețul Țării Moldovei*" în care cronicarul medieval, Grigore Ureche, descrie în ordine cronologică războaiele purtate de voievozii moldoveni contra turcilor, muntenilor și altor invazori străini, precum și evenimentele social-politice mai însemnate din țară ce s-au scurs în perioada de la "*descălecatu întîiu*" pînă la 1594.

"*Letopisețul ...*" lui Gr.Ureche are o semnificație deosebită și pentru știința lingvistică prin faptul că e prima mare lucrare pe tărîmul științei istorice naționale, scrisă în limba moldovenească. Cronicile mai vechi ale autorilor moldoveni de pînă la Ureche: letopisețele lui Macarie, Azarie, Eftimie și a. au fost scrise în slavona veche-- limba oficială a bisericii și cancelariei domnești din acea perioadă.

În ciuda apartenenței sale la tagma superioară a boerimii moldovene, om de înaltă cultură, cunoscător de mai multe limbi străine, autorul *Letopisețului* a păstrat în opera sa limba simplă a poporului, ferind-o de influențe cosmopolite care,

încă de pe atunci, se puteau observa în scrierile unor cărturari poligloți.

Prin urmare, *"Letopisețul Țării Moldovei"*, chiar dacă ar fi suferit (după cum presupun unii cercetători ai operei cronicarului), unele schimbări lexicale în textul original, făcute de copiii acestei opere, rămâne totuși un document crucial pentru studierea istoriei limbii moldovenești. Mai mult ca atât, în *"Letopisețul Țării Moldovei"* marele cronicar i-a dedicat limbii materne și un capitol aparte, intitulat *"Pentru limba noastră moldovenească"*.

Scurt ca volum (nu depășește o pagină de carte, format mijlociu), acest articol al lucrării, scris la 1635, prin însăși denumirea lui, astăzi e mai actual ca nicicând. El lovește zdrobitor în conceptul ignoranților savantlîcoși din înaltele instituții academice de pe Dîmbovița, falsificatori ai adevărului istoric.

Marii noștri luminiști din trecut, după cum vedem, aveau o bogată intuiție și un dar dumnezeiesc de proroci. Parcă știau că peste veacuri moldovenii vor fi atacați de o negreață de cretini mincinoși și obraznici care vor pune la îndoială însăși existența în istorie a neamului moldovenilor și a limbii lui materne – limba moldovenească.

De aceea, strămoșii noștri au avut grijă să îngrădească neamul și avuția lui spirituală cu un zid de cetate documentaristic, bine fortificat ca să le înlesnească urmașilor apărarea tezaurului național de tîlhari, ignoranți și falsificatori.

Toată zestrea sufletească, creată de înaintașii noștri din trecut, a fost șampilată de autori cu semnele identitare de bază ale neamului: **Moldova, moldoveni, limba moldovenească**, începînd cu „*Letopisețul moldovenesc*” a lui Eustratie, urmînd „*Letopisețul Țării Moldovei*”, capitolul din letopiseț, „*Pentru limba noastră moldovenească*” (Gr. Ureche), „*De neamul moldovenilor*” (M. Costin) și a.m.d.

Așadar, primele pietre în fundamentul limbii literare moldovenești le-au clădit, cu multă chibzuință și talent înăscut, cronicarii moldoveni.

Prin urmare, lingvonimul *limba moldovenească*, în ciuda părerilor ideologilor dîmbovițeni, e un nume vechi și legitim al limbii moldovenilor, avînd toate dovezile juridice și tradițional-istorice în regulă. Pe cînd "limba română" e un glotonim relativ proaspăt, apărut în veacul XIX, lipsit de tradiții și vechime istorică. E un termen artificial și întîmplător.

Autoritățile academice românești au purces la o șmecherie chiar greu de închipuit în mediul oamenilor de știință: în mod artificial au "învechit" termenii "român", „limba română”, folosindu-i și pentru perioade istorice vechi, cînd de români în toată lumea albă nu auzise nimeni, nici valahii.

Limba valahilor nici chiar la începutul veacului XIX încă nu avea un nume constant, general acceptat de știința lingvistică. De perioade mai vechi-- nici vorbă. De acest fapt ne putem convinge citind primele lucrări ale filologilor munteni și transilvăneni (Ion Budai-Deleanu, Petru Maior, Samuil Micu, Gheorghe Șincai și alții), unde pretinsa limbă română e numită cu diferite titulaturi flotante, de ocazie care așa și n-au dobîndit cetățenia lingvistică în statul român de mai tîrziu: "*limba daco-romană*", "*valahică*", "*latino-valahică*", "*daco-latină*", "*limba valahilor*", atribuindu-i fără nici un temei chiar și numele "*limba romană*" care este numele generic de grup al limbilor de origine latină.

Asa, de pildă, în anul 1780 la Viena apare prima gramatică a limbii valahilor, editată de transilvănenii S.Micu și Gh. Șincai cu titlul: "*Elementa linguae daco-romanae sive valahicae*", numind limba valahilor, cum vedem, "*daco-romană*" sau "*valahică*".

Noi, moldovenii, nu sîntem făloși de fire ca românii ("*fala și lauda se trag din neamul valah*", spunea M.Sadoveanu) însă

adevărul ar trebui să-l spunem pe față. Începînd cu perioadele mai vechi și pînă în veacul XIX, cînd Țara Moldovei a fost bucătită teritorial în urma războaielor ruso-turce, norodul moldovenesc mereu s-a aflat pe o treaptă vădit mai superioară de dezvoltare a vieții spirituale, comparativ cu vecinii noștri din Valahia. Întîietatea moldovenilor se observă aproape în toate ramurile culturii și științei, dar, mai ales, e covîrșitoare pe tărîmul istorico-literar și, prin urmare, în dezvoltarea limbii literare.

Primele și cele mai valoroase opere literare, fie sub formă de letopisețe și cronici, fie cu caracter literar-artistic (cu tematică laică sau religioasă), au apărut mai întîi în Moldova, pe cînd în Valahia (baștina istorică a românilor) aceleași procese literare au fost zămîslite mult mai tîrziu (aproape peste 2 veacuri), iar personalitățile ce le-au inițiat erau prea palide și în toate privințele se aflau sub nivelul viguroșilor autori moldoveni.

Nu avem documente și, prin urmare, nici temei a vorbi de o influență cît de cît simțită a limbii valahilor asupra limbii moldovenești. Dimpotrivă, moldovenii au fost acei care au influențat în mod hotărîtor procesul literar-lingvistic din Valahia.

“Întîia mare creație istoriografică... Ea a exercitat prin excepționala valoare literară o mare influență asupra literaturii române moderne”. Așa e apreciat “Letopisețul Țării Moldovei” al lui Gr. Ureche de colectivul de autori al Istoriei României în date (București, 1972).

Limba noastră-i limbă sfîntă

Un prinos însemnat în promovarea limbii moldovenești l-a adus biserica din Moldova.

Cultivată cu dragoste și sfințenie de unii slujitori ai religiei creștine, patrioți ai limbii moldovenești, limba noastră trece

pragul bisericii, devenind, alături de slavona veche, limbă oficială a bisericii creștine la moldoveni.

*“Limba noastră-i limbă sfântă,
Limba vechilor cazanii...”*

Va constata mai târziu A.Mateevici.

Primii care au sfințit limba moldovenească în lăcașurile Domnului, făcându-i drum spre sfintele altare și transformînd-o în limbă de comunicare a moldovenilor cu Dumnezeu, au fost înaltele fețe bisericești din Moldova, mitropoliții Varlaam și Dosoftei, neobosiți propovăduitori ai cuvîntului Domnului în limba maternă.

Limba veche moldovenească în care a fost tălmăcită sfînta scriptură și *cazaniile* (adică, povestirile, din rusește - *сказание*) despre viața sfinților, limbă în care se isprăveau înaintea vreme, se isprăvesc și acum slujbele bisericești, a rămas neschimbată pîna în zilele noastre. Încercați să înlocuiți această limbă moldovenească, melodioasă și plină de duhul smereniei creștine, al împăciuirii sufletești din Biblie și rugăciuni, prin limba română modernă, franțuzită și înstrăinată a gazetelor românzate de la noi, ca să vă convingeți și singuri că aceasta din urmă e o adevărată batjocură asupra cuvîntului Sfintei Scripturi.

Că limba bisericii din Moldova și Valahia (după slavona veche) a fost limba moldovenescă aflăm din creația științifică a lui Alexei Mateevici, scrisă în limba rusă în primul deceniu al veacului trecut. Prin activitatea sa științifică poetul și preotul moldovan s-a impus opiniei publice ca cel mai de vază și competent om de știință într-o ramură aproape necercetată, cum era limba slujbelor religioase a bisericii creștine din Moldova. Cu părere de rău, această activitate fructuoasă și de mare preț a lui A.Mateevici e grijuliu ocolită și dată uitării de lingviștii românzatori, preinși apostoli ai neamului, deținători ai "adevărului" în ultima instanță în toate ramurile

științelor umanistice de la noi.

În lucrarea sa *"Моменты церковного влияния в происхождении и историческом развитии молдавского языка"* Alexei Mateevici scria (cităm concepțiile poetului în original):

"Те формы, в котором отлился молдавский богослужебный язык, являются в существенном типичными и для народного говора молдаван, населяющих Бессарабию. Для них это редкое счастье. Нелегко в настоящее время найти христианскую нацию, которая слышала бы в церкви свою живую речь. Обычно богослужебный язык славянских народов — русских, болгар, сербов - церковно-славянский, во многом разнится от живого языка каждой из этих наций. Такой же язык и римской церкви — латинский. В восточной церкви даже греки не слышат во время богослужения народной речи"...

Referindu-se la „reformele” lingvistice din Valahia și la așa-numita limbă română modernă, A.Mateevici sublinia: „В сопредельной Румынии, где до недавнего времени богослужения совершалось по тем же церковным молдавским книгам, что и у нас в Бессарабии, теперь место этих книг заняли новые, напечатанные латинским шрифтом, на новом, созданном филологами-новаторами языке. Язык искажен до последней возможности. Подведен он под шаблон литературного румынского языка и обильно уснащен латинизмами, галицизмами и всякими другими варваризмами западно-европейского происхождения. Для народных масс он, разумеется, совершенно непонятен. А на культурного человека производит грустное впечатление своим полным несоответствием богослужебным целям.

Тем выше ценность редкого преимущества, выпавшего в этом отношении на долю бессарабских молдаван. Они сохранили язык своих предков, который

издавна был и церковным языком. На этом языке, славянскими буквами, написаны древние молдавские хроники, грамоты и указы молдавских господарей..." (Fragment din lucrarea pomenită mai sus, tipărită integral în câteva numere ale jurnalului bisericesc "*Кишиневские епархиальные новости*" (NN 45, 49, 52, anul 1910), reprodusă în ediția "*Алексей Матеевич Избранные*", de Sava Pînzaru, doctor în filologie, Chișinău, 1988 pag.88-117).

Acesta e adevărul curat despre limbă română, rostit de marele cîntăreț al limbii noastre. Adevăr pe care românii l-au sucit, întors pe dos și au venit să-i șmecherească pe moldoveni, să le schimbe *șiragul de piatră rară*, pe niște pietre zoioase, strînse pe șosele străine...

Continuitatea limbii moldovenești.

Datorită talentului și muncii cu osîrdie a înaintașilor noștri din toate vremurile, începînd cu făuritorii eposului popular, urmînd cu pleiada de cronicari care au adus la carte limba vorbită de moldoveni, graiul natal pătrunde în toate sferile de activitate statală și obștească a Țării Moldovei.

Pe vremea domniei lui Vasile Lupu (1634-1653) limba moldovenească ocupă locul său legitim și binemeritat de limbă a cancelariei domnești (înlocuind slavona). Adică, exprimîndu-ne în termeni moderni, a fost decretată în rangul de limbă de stat a Țării Moldovei...

Pe segmentul istoric de la primii noștri cronicari, întemeietori ai literaturii vechi moldovenești și pîna la străluciții clasici ai literaturii sec. XIX, care au desăvîrșit procesul de formare al limbii literare moldovenești contemporane, la edificarea și propășirea limbii materne și-a mai dat osteneala o cohortă întregă de entuziaști moldoveni – oameni de cultură, scriitori, poeți etc. **Printre ei se înalță figura unui gigant al gîndirii universale – cea a lui Dimitrie**

Cantemir.

Moldovan *din talpă și din vîrf*, domnitor al Moldovei, renumit politician și om de știință de talie europeană, filosof, istoric, literat, lingvist, etnograf, geograf, Dimitrie Cantemir vine sa-și pună umărul său de atlet intelectual la dezvoltarea culturii, științei și limbii moldovenești la sfîrșitul veacului 17 – prima jumătate a veacului 18. Operele marelui învățat al vremii, scrise în limbile moldovenească, rusă, greacă, latină, traduse și în alte limbi europene (franceză, engleză, germană ș.a.), alături de aportul lor însemnat la dezvoltarea științelor umanistice, au contribuit, totodata și la familiarizarea popoarelor europene cu cunoștințe despre Țara Moldovei, originea limbii și neamului moldovenilor, despre tradițiile și obiceiurile noastre naționale. În acest sens, Cantemir a continuat și dezvoltat ideile începute de cronicarul Miron Costin în capodopera sa *"De neamul moldovenilor, din ce țară au eșit strămoșii lor"*, dîndu-le acestor idei, cum subliniază și autorii români, *"dimensiuni monumentale"*.

Ca și în toate celelalte cazuri de "împrumuturi", scribii de istorie de pe malurile dîmbovițene au tras tot jăraticul cantemirean la turta lor românească. Se afirmă, de pildă, cum că Dimitrie Cantemir, fiind ales în anul 1714 membru al Academiei din Berlin, este *cel dîntii român* (aici și în continuare – sublinierile noastre), *membru al unei Academii de Științe*. Că D.Cantemir a scris *"prima scriere filosofică românească"*, *"primul roman original al literaturii române"*, *"cea mai celebră operă științifică românească"*, *"prima biografie istorică alcătuită de un român"* și cîte și mai cîte. Fantezia istoricilor români n-are nici frîu, nici margini. *Голь на выдумку богата*, vorba rusului...

Aici taman e momentul potrivit ca să deschidem o paranteză și să vorbim despre *hoția spirituală* – un fenomen foarte urît în istoriografia țării vecine, cultivat cu multă rîvnă de către trubadurii-osanalști ai neamului românesc chiar din

momentul încolțirii acestei științe în statul român.

Văduviți de izvoare cultural-istorice proprii, mai ales, la etapele timpurii de existență a statului valah, autorii contemporani de istorie a românilor se încumetă a compensa aceste lipsuri cu mituri și declarații făloase, factologic neîntemeiate sau (ceea ce se întâmpla mai des), își astupă goliciunea trecutului cu petici rupte din pînza istorică, țesută de poporul moldovenesc, cu virtuți și valori spirituale, create de înaintașii moldoveni, atribuindu-le de-a valma pretinsului “popor român” despre care, în acele vremuri, nimeni (nici chiar valahii!) nu auzise nici pomină.

Prin asemenea falsificări șmecherești, savanții bucureșteni sugerează ideea iluzorie cum ca încă de pe atunci (pînă la nașterea României!), Țara Moldovei, cică, ar fi aparținut statului valah, numit cu numele anacronic *român*, creat, cum se știe, abia în a doua jumătate a veacului XIX. Tot de la acest neam fantomă, moldovenii, chipurile, ar fi preluat și limba noastră “cea română”.

Adevarul istoric însă ne spune că acest proces a decurs în direcție opusă. Adică valahii, rebotezați mai târziu în români, au preluat de la moldoveni limba cultă, scrisă (literară).

În continuare, vom ilustra cele spuse mai sus cu unele pasaje din *Istoria României în date*, ediție bucureșteană cu pretenții academice, elaborată de un colectiv solid de autori, avîndu-l în frunte pe unul din mastodonții istoriografiei românești – acad. C.C.Giurescu.

“1402... Din porunca lui Alexandru cel Bun, Grigore monahul (e vorba de Grigore Țamblac, reprezentantul bisericii bizantine în Moldova – n.n.)... scrie prima operă originală a literaturii române (sublinierile noastre) “Mucenicia sfîntului mucenic Ioan cel Nou” care a fost martirizat la Cetatea-Albă”(sursa pomenită, pag. 84).

Cum vedem, pe domnitorul Țării Moldovei, Alexandru cel Bun, cred savanții români, l-a torochit “o dragoste” bezmetică

față de muntenii *hicleni și necredincioși*, încît, în toiul luptelor contra acestora, poruncește monahului Grigore să le scrie adversarilor săi prima opera literară... Că doar cine avea să le-o scrie? Valahii n-au scris opere literare nici la 1402, nici cîteva veacuri mai tirziu.

*“1504, iulie 2. Moare Ștefan cel Mare. Cu însemnarea morții lui Ștefan cel Mare se împlinește prima creație laică a **culturii române** – “Letopisețul de cînd cu voia lui Dumnezeu s-a început Țara Moldovei”. Redactată din porunca, sub supravegherea, la curtea și, în unele pasaje, sub dictarea lui Ștefan cel Mare, această scriere deschide marea galerie a operelor istorice cu valoare literară care vor face din cronică genul major al **literaturii române**”. (Tot acolo, pag.112).*

Închipuiți-vă, stimați cititori, cum ar fi reacționat însuși domnitorul Moldovei la această minciună-trăsnet cum că documentul, la întocmirea căruia domnia sa personal și-a depus silința, nu e al moldovenilor, dar al “românilor”, tălmăcindu-i că voroava stranie „român” însamnă *muntean*.

E adevărat că letopisețul pomenit “*a deschis marea galerie a operelor istorice cu valoare literară*”, numai că autorii istoriei în date au încurcat adresa acestei galerii. Ea așa și n-a mai fost deschisă la români. La făurirea ei s-au trudit tot moldovenii – mării și harnicii cronicari Gr.Ureche, Miron Costin, Ion Neculce și alții.

Nu face să pornim zbîrligați la discuții pe sama acestor furturi. Pentru că nu noi, moldovenii, dar românii se fudulesc în gura mare că aproape toate porțile spre lumina culturii valaho-românilor le-au deschis înaintașii moldoveni. În toate direcțiile pe tărîmul spiritual moldovenii au fost **primii și cei mai...**

Mai e nevoie de alte dovezi?

De facto: limba moldovenească – limbă literară și de stat a României

Ion DRUȚĂ: **Limba Moldovenească este maica limbii române**

Iorgu Iordan (*academician, recunoscut filolog român – n.r.*) a scris de mai multe ori menționând că la baza limbii literare române este limba moldove-

nească, dat fiind că ea e mai armonioasă și mai mlădioasă. E natural că și reprezentanții culturii moldovenești și Creangă, și Eminescu, și același Sadoveanu au pus umărul și, într-un anumit fel, limba moldovenească este maica principală, dar limba română este fiica legitimă a acelei maici care i-a dat viață.

*(Din Mărturisirile
scriitorului poporului
Ion DRUȚĂ
în cadrul
emisiunii televizate
din 4 octombrie 2006)*

Printre mai multe probleme care cereau rezolvare neamînată(după unirea principatelor la 1862) se numără și unificarea limbilor în statul român, abia constituit. Mai corect ar fi s-o numim problema sintezei unei variante lingvistice comune în baza celor două limbi înrudite, vorbite separat sute și sute de ani în Țara Moldovei și Valahia, variantă care să servească, de acum înainte, de limbă oficială unică literară și de stat a Principatelor Unite ale Moldovei și Valahiei (numele

inițial al României propus de comunitatea europeană—șapte țări, participante la Conferința de Pace de la Paris care au monitorizat procesul unirii).

Unirea limbilor e un proces artificial, nefiresc și nelegitim, e o profanare a științei lingvistice. Dar, fiind o problemă internă a României, nimeni nu i-a putut opri pe lingviștii și guvernanții români în această aventură „suverană”.

Înainte de a trece la dezvăluirea temei propriu-zise, vom pomeni despre incursiunile istoricilor români în sfera lingvistică cu afirmările lor de bravadă, în stil pretutindenist mare-românesc, cum că limba română, cică, “*singura urmașă a latinei vorbite*”, apare la începutul secolului X “*pe deplin constituită, încît evoluția ei ulterioară îi va înregistra puține modificări*” (*Istoria României în date*, p.55).

De fapt, e o pocnitură de petardă cu care istoricii bucureșteni au hotărît să zguduie atmosfera lingvistică. Nu știm cît de perfectă și literară era “româna” vorbită de “*vlahii chervănari*”, care “*l-au ucis pe David, fratele lui Samuel*” (în acest context, într-o cronică bizantină din sec. X, valahii sînt pomeniți pentru prima dată). Însă e prea cunoscut faptul că intelectualitatea moldovenească din dreapta Prutului, integrîndu-se în a doua jumătate a veacului XIX în “spațiul cultural românesc”, au găsit acolo o limbă română aflată într-o stare de plîns cu sughițuri, din cauza curenților lingvistice dărăpănătoare ce băteau neconținut dinspre școlile lingvistice transilvănene și chiar din sînul Academiei Române. Limba vorbită de poporul valah era ignorată cu desăvârșire, cum e ignorată și batjocorită astăzi limba moldovenească.

Embrionul științei lingvistice a fost conceput de filologii români în modul cel mai pervers, încît de n-ar fi intervenit lingviștii, scriitorii și oameni de cultură moldoveni ca să-l avorteze, din el avea să se nască un monstru limbistic, o anti-limbă moldo-română, artificială și neînțeleasă de popor. E

vorba aici de curentul etimologic, numit "latinist", ce bîntuia în filologia românească care, din start, a sucit știința despre limbă la români, debusolînd-o și cîrnind-o pe o cale cu totul anapoda.

Către mijlocul veacului 19 apar unele lucrări de lingvistică românească realizate de Timotei Cipariu, Augustin Treboniu Laurian și alți întemeietori și partizani ai așa-numitei școli transilvănene de "lingvistică etimologică". Autorii pomeniți și-au pus în fața lor un scop pretențios și absurd de a le întoarce românilor latina vulgară (de aici au căpătat denumirea "latiniști"), de a "curăți" limba de slavonizme și alte cuvinte de origine nelatină și a restabili formele inițiale "*nobile*", "*necorupte*" ale limbii valahice.

În lucrarea sa "*Tentamen Criticum...*", apărută la Viena în 1840, A.T.Laurian însăilează principiile acestui prototip hibrid și anacronic al limbii valahilor. Era o idee iluzorie, pentru că, din lipsa de izvoare scrise, nimeni nu putea restabili pe deplin latina vulgară în formatul ei de origine.

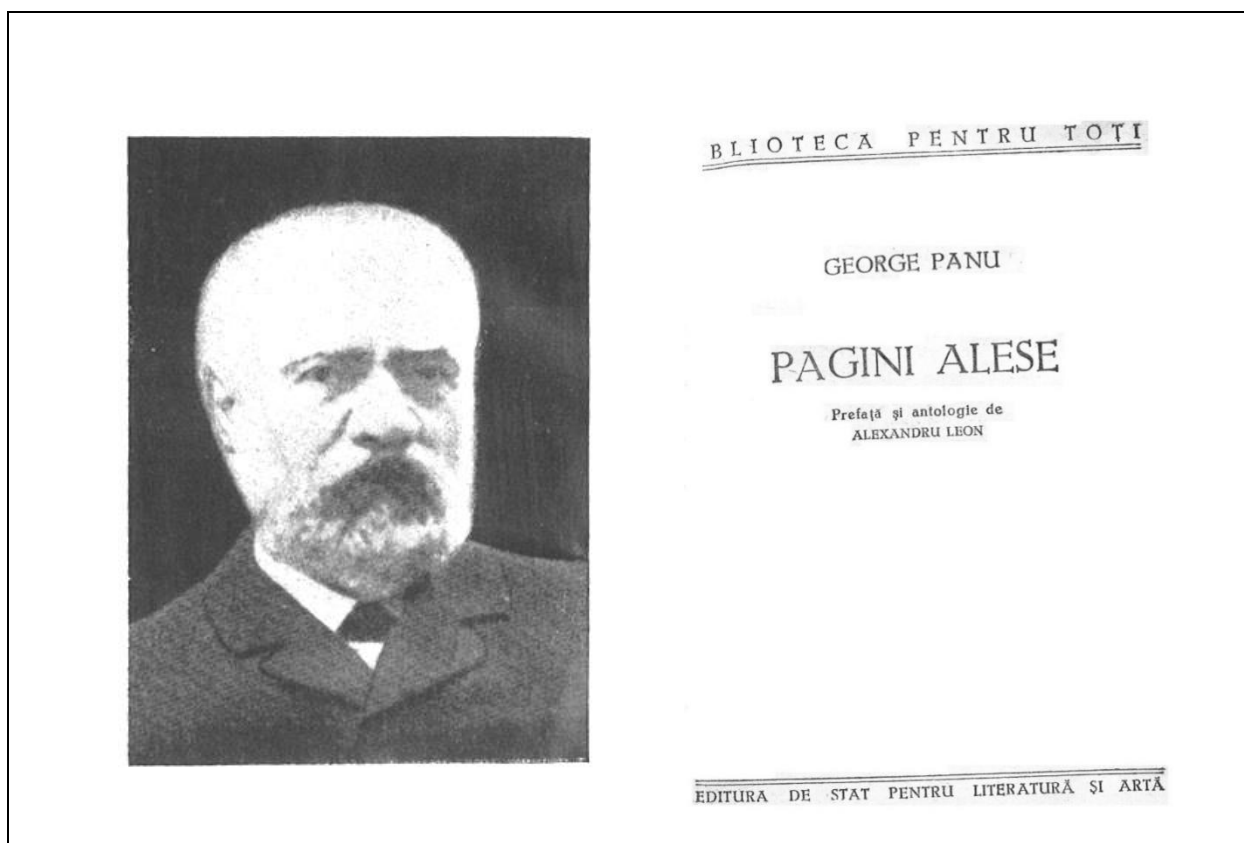
Un an mai târziu, apare lucrarea lui T.Cipariu "*Principia de limba și de scriptura*" în care autorul dezvoltă și cimentează dogmele acestui curent pseudoștiințific al latiniștilor.

Scriitorul George Panu, contemporan al acestor bazaconii lingvistice, ne mărturisește ce variantă de limbă propunea autorul lucrării "*Principia de limba și de scriptura*", reproducînd conceptul ei în termeni proprii lui Cipariu:

"*El (Cipariu – n.n.) zice că semtiesce mai multu lips'a de a reduce limb'a la una forma mai omogenia, mai primitiva...* și apoi, "*de a reînsufleti mortele, uitatele, paresitele forme, cuvinte și semnari; a lepeda slavonismele etc. și în loculu loru a pleni cu termeni luati, cuandu alte fontane ne voru lipsi, dein dialecte romane, a togmi cele împromutate dupa formele și esemplele ce ne înfacieza structur'a limbei er'nu dupa linsoritatea buzelor, dupa placutulu oriechiloru...*"(G.Panu *Pagini alese, București 1958, pag. 124*).

În conceptul lui Cipariu bate la ochi expresia „*dialecte romane*”, avînd în vedere limbile de origine latină: italiana, spaniola, franceza și a. Astfel, autorul pune o piatră de temelie la ideologia șovino-mareromânească și în știința lingvistică. Întorcînd limba valahilor la izvoadele ei latinești, credea autorul, ea va „putea deveni” limbă-mată a tuturor „dialectelor” române. Vorbind mai pe șleau, limba valahilor era ridicată în rangul limbii romane (latină), limbă – obîrșie a tuturor limbilor grupului romanic.

Din globalizmul lingvistic al lui Cipariu a rămas numai pretențiile lingviștilor bucureșteni contemporani asupra limbii moldovenești, cum că ar fi un dialect al limbii române (?!).

Activitatea latiniștilor a provocat un adevărat cataclism lingvistic în societatea românească, deoarece opintelile lor ultraretrograde au fost susținute de înaltele foruri științifice

românești și de cercurile guvernante din statul român. E destul să pomenim aici faptul că Academia Română, fără rezerve, cu mare satisfacție chiar, intră în apele tulburi ale acestui curent, însărcinându-i pe cei mai radicali latiniști – Laurian și Massim – cu elaborarea dicționarului pretinsei limbi “române moderne”. Iată câteva cuvinte din dicționarul limbii “române” ticluit de Laurian și Massim: *abiecere, abluire, aborire, abscindere, aclion, addere, adegere, aditare* ș.a.m.d.). Adică, se introducea un fond lexical artificial al unei limbi moarte, neînțeleasă și nevorbită de nimeni.

Totodată, ministrul de Instrucție al României, pe atunci generalul Tell, vine cu mîna sa potentă de general și ministru să încheie cercul defectuos în jurul graiului românesc. În 1872, în baza propunerilor Academiei Române, Tell iscălește un ordin prin care decretează introducerea ortografiei “noii” limbi românești în calitate de obiect obligator de studiu în toate instituțiile de învățămînt din țară.

Prin această măsură limba latiniștilor, cu puține abateri, a fost legalizată. Mai rămînea un fleac, o scurtă scurgere de vreme ca “limba nouă”, cultivată pe toate căile de structurile oficiale ale statului, să devină limbă literară (oficială) a românilor.

Cu această limbă arhaică, dezgropată din mormintele epocii lui Traian și împopoțonată din gros cu neologisme furate din limba franceză, bomondul științific al Valahiei eșise la claca lingvistică moldo-valahă, unde trebuia găsită o soluție împăcată în privința unui model unic de limbă literară și oficială (de stat) a României.

Pe cînd românii căutau potcoave de cai morți pe tărîmul lingvistic, în altă parte a statului nou-născut – în Iașii moldovenilor care după unire, decenii la rînd, va deține faima de capitală culturală a Principatelor Unite, se înrădăcinase cu totul alt concept, diametral opus, la drept vorbind.

După cum s-ar putea deduce din unele izvoare (de pildă, studiul istorico-lingvistic din *Dicționarul de lingviști și filologi români*, București, 1978), precum și din alte surse românești, vederile intelectualității moldovenești erau adânc înfipite în tradițiile multisekulare de dezvoltare ale limbii literare moldovenești și se rezemau pe următorul concept: *limba și în continuare trebuie păstrată și ocrotită în forma ei actuală, așa cum ea a eșit din frământarea poporului, din procesul îndelungat al evoluției sale istorice. Slavonizmele și alte cuvinte de proveniență nelatină, pe care poporul le-a încetățenit în limba sa, trebuie păstrate.*

Curentul tradiționalist popular al intelectualilor moldoveni insista, de asemenea, în adoptarea unei ortografii simple și clare, combatând schimonosirile în această materie ce veneau din partea propovăduitorilor concepțiilor “purismului fonetic” (școala lingvistică în frunte cu Aron Pumnul).

Cu alte cuvinte, savanții lingviști și oamenii de cultură din Moldova luptau pentru păstrarea limbii moldovenești, plăzmită de popor și înaintașii lui de-a lungul multor veacuri, de la *Miorița* încoace.

În aceste împrejurări, când părțile se situaseră pe poziții contrare, stînd întoarse cu spatele una spre alta, de o conlucrare fructuoasă cu lingviștii români întru aflarea unei soluții comune în problema limbii nu putea fi nici vorbă.

Într-adevăr, încăierarea dintre cele două curente a fost cumplită. Latiniștii dispuneau de mari resurse administrative, fiind susținuți de elita științifică a academiei bucureștene și de administrația statală.

Moldovenilor le lipseau aceste resurse însă, în ciuda acestui fapt, șansele lor de a eși învingători din lupta lingvistică, erau covârșitoare și nu stîrneau nici o boare de îndoială.

Și iată de ce...

În primul rînd. Limba moldovenească literară nu avea un concurent real în statul nou-născut. Superioritatea ei era asigurată nu numai de întreaga istorie, de bogatele tradiții multisekulare de dezvoltare, dar și de situația literar-lingvistică de moment.

În a doua jumătate a veacului 19, în fostul Cnezat al Moldovei procesul de multe veacuri de dezvoltare a limbii literare moldovenești atinge culmi apogeice, datorită unor meșteri-fauri ai cuvîntului care au creat opere artistice într-o moldovenească literară, șlefuită pînă la strălucirea *Luceafărului*.

Urmînd tradițiile cronicarilor și înaintașilor noștri din trecut, scriitorii clasici din Moldova: Vasile Alecsandri, Ion Creangă, Mihail Eminescu – ca să-i pomenim numai pe cei din vîrf – folosind limba simplă a poporului, au meșterit podoabe artistice de o frumusețe nemaiîntîlnită pînă atunci. Ei n-au căutat să născocoască o altă limbă elitară mai “delicată”, mai latină sau, mai nu știu cum, s-o înstrăineze de popor. E cunoscută dragostea fără samăn a titanilor literaturii clasice moldovenești ai veacului 19, cultul lor, aproape religios, pentru limba țaranului, pentru creația populară și pentru tot ce e legat de viața și tradițiile omului de la pămînt. Anume în caracterul adînc popular constă tot farmecul limbii creației lor.

Valahilor nici prin vis nu li s-a arătat o asemenea minune ca, odată cu unirea a acelei bucăți de pămînt moldovenesc dintre Prut și Milcov, să le cadă, pe neașteptate, ca din cer, atîta mană sufletească. Pe pîrloaga spirituală valahă, cu glia înțelenită și crăpată de secetele cumplite tradiționale, deodată, parcă a plouat cu luceferi.

Cum să nu cîștige bătălia această limbă?!

În al doilea rînd. În apărarea limbii sale strămoșești s-a ridicat întreaga obștime intelectuală din Moldova. Primii au intuit marea primejdie pentru soarta de mai departe a limbii noastre și care s-au pronunțat cu tărie și indignare contra

experimentelor sadiste ale măcelarilor lingvistici asupra limbii vii a poporului au fost Mihail Kogălniceanu, Alecu Russo, Constantin Negruzzi.

Primul șef al guvernului cnezatelor unite, Mihail Kogălniceanu, moldovan din Basarabia, în *„Cuvînt introductiv la cursul de istorie națională”*, cu un orecare sentiment de revoltă vorbea de *„nenorocirea”*, provocată în societate de *„o școală destul de numeroasă de romani noi, carii, fără a-și sprijini zisele cu faptele, socot că trag respectul lumii asupra lor, cînd strigă că se trag din romani, că sînt romani și prin urmare, cel dintîi popor din lume. Această manie s-au întins pînă acolo, încît unii își însușesc chiar și faptele, și istoria bătrînilor romani...*

Să ne ferim, domnilor mei, de această manie, care atrage asupra noastră rîsul străinilor”.

(Михаил Когэлничану *„Опере алесе”*, Кишинэу 1966, p. 256 – 257).

Revoltat de tendințele moderniste din societate, Alecu Russo scria în *Cugetările sale* :

“Este o vorbă țărănească: Săracul Ștefan Vodă, unde-i să vadă!.. Ce-ar face el pe un pămînt, unde n-au mai rămas nici umbre din urmele lui măcar?.. Strănepoții... i-ar zice în versuri, în ode și în proză: “Eroule ilustru! Trompeta gloriei tale penetră animile bravilor romani de admirăciune grandioasă și neindifinisabilă pentru meritul neînvincibilătăciunii tale!” La care lucruri frumoase, deși neinteligibile pentru dînsul, Ștefan Vodă ar holba ochii lui înfricoșetori și s-ar culca iarăș în pămînt”. (Alecu Russo *Опере*, Кишинэу 1967, p. 61).

În articolul *Despre “Steaua Dunării”* A.Russo cu durere în suflet scria: *“Adevărul este că și aicea încep oamenii a nu se mai înțelege ... și neuniți în vorbă, sînt toți uniți a cere ca “Steaua” să scrie pentru obștea cea nepoligloată, nelatină, nefranțuscă, ca să poată bieții oameni avea o legătură, un locușor pe pămîntul*

moldovenesc, unde să se vorbească moldovenește". (Tot acolo, pag.191-192).

În urma susnumiților înaintași, ca un val puternic, împotriva vătămătorilor limbii s-a ridicat întreaga intelectualitate moldovenească din a doua jumătate a veacului 19, în majoritate, strînsă în jurul principalei fortărețe culturale ieșene – societatea *Junimea* și revistei sale *Convorbiri Literare*, ultima – *“cea mai prestigioasă publicație din țară”* (G.Topîrceanu), condusă de vestitul critic literar G.Ibrăileanu – *“cel mai vechi moldovan dintre noi”* (M.Sadoveanu).

Printre cei mai vestiți și influenți membri ai *Junimii* îi aflăm pe Vasile Alecsandri, Ion Creangă, Mihail Eminescu care, deși în direct rareori se implicau în discuții teoretice asupra limbii însă prin însuși limbajul operelor lor, îngemănat cu cel al creației populare, au susținut, ca nimeni alții, curentul tradiționalist popular al moldovenilor.

Alături de marii scriitori, calitățile lor de adevărați ostași militanți ai acestui curent și-au manifestat mai mulți junimiști – oameni de cultură, filologi, istorici, jurnaliști.

Dintre toți, ca lingvist-teoretician, polemist și luptător înflăcărat pentru cauza limbii noastre, primează Alexandru Lambrior, om de știință de înaltă reputație în rîndurile elitei intelectuale moldovene.

Născut la țară, într-un sat din apropierea Humuleștilor lui Creangă, Lambrior, ca și pămînteanul său, era un fan neînduplecat al graiului popular. Fiind un specialist de mare forță în cercul junimiștilor, lovea cu pricepere în adversari, apărînd cu un impresionant stoicism fiecare expresie, fiecare cuvînt al graiului natal de tentativele latiniștilor.

- *Voiesc ca să vorbim o limbă curată, iar nu o limbă stîlcită și schimonosită ca cea de astăzi*, - se avînta în discuții cu oponenții săi A.Lambrior. – *Cînd am cuvîntul “noroc”, de ce să întrebuițez pe acela de “fortună”, cînd am cuvîntul “prieten”, de ce să-l înlocuiesc cu “amic”, cînd am “dragostea”, ce-mi trebuie*

“amorul”, cînd am cuvîntul “dar” pentru ce să introduc pe acela oribil de “cadou”?...(Din “Amintiri de la Junimea”, pomenite mai înainte, pag.139-140).

Avînd în spatele ei un detașament de apărători devotați cauzei limbii materne, curajoși și hotărîți, cum era echipa de intelectuali moldoveni din Iași, cu scriitori și specialiști de mare autoritate și influență în întreaga țară, limba moldovenească era sortită la succes și biruință.

În al treilea rînd. Un factor foarte însemnat pentru soarta de mai departe a curentului moldovenist și, prin urmare, a limbii moldovenești în statul român, a fost părerea și poziția păturilor largi populare în problemele limbii.

După cum ne mărturisește academicianul Al. Graur (vestit lingvist, născut la Botoșani), *“etimologismul exagerat (curentul latinist – n.n.) a stîrnit proteste din partea multor intelectuali, mai ales, din partea scriitorilor... și a trezit interesul maselor din Moldova și Muntenia”...(Dicționarul de lingviști și filologi români, București 1978 pag.5).*

Problema limbii se discuta foarte aprins în toate ungherașele țării: la curțile boierești și la bordeiele țărănești. Teama de a se trezi peste noapte cu o limbă, pocită și neînțeleasă de masele populare, nu i-a lăsat indiferenți pe oamenii de concept sănătos. Spre marea noastră fericire (și a românilor, de asemenea!), dintre cele două variante propuse, pe de o parte, de elita științifică românească cu susținerea administrației statale și, pe de altă parte, cea propusă de intelectualitatea moldovenească, masele au ales varianta curentului moldovenist. Adică, **limba moldovenească**.

Și n-ar trebui să ne mire faptul de ce valahii au preferat limba noastră și nu cea propusă de intelectualitatea lor.

Iată un fragment dintr-o poezie a poetului valah Eliade, scrisă în pretinsa „română nouă”:

*“D-atîți ș-atîția secolî un geniu te protege
Ca scutitorul angel și mystic ca o sphynge*

*Aquesta e credința que avuși d'eterna lege
Quõ bunele principe dau consequinț' mai bune
Quõ queea quare semeni; aqueea vei culege..."*

Acum puneți alături de această bucată orice poezie a lui Eminescu ("Ce te legeni", "Somnoroase păsărele", "Codrule, codruțule", "De ce nu-mi vii" ș.a.m.d.) și comparați limba acestor doi poeți ca să vă dați sama și singuri *care* limbă putea să placă mai mult oamenilor din popor, fie ei chiar de zece ori valahi. Comparativ cu limba greoaie a lui Eliade, poeziile de limbă moldovenească ale lui Eminescu sînt atît de melodioase, încît se cer cîntate de popor. Așa și s-a întîmplat...

Poeziile eminesciene, ca și poveștile lui Ion Creangă, românii, aproape lipsiți de frumoase tradiții literare, le citeau cu nesaț dintr-o răsuflare. Ce-i drept, limba neaoșă moldovenească a marelui povestitor humuleștean era însușită de ei cu ajutorul unor glosare (dicționare) tălmăcitoare moldo-române ce însoțeau în subtext operele scriitorilor moldoveni, editate atunci în București. Iată cîteva dintre aceste cuvinte: *prund, cocostîrc, sfadă, horn, curechi, holtei, o leacă, o țîră, pită, jumere, oloi, mîță, nănașă, a sudui, bade, moare* (de curechi etc.), *laz, ciubăr, ogradă, curte* (reședința boierului), *hîrtop, hărmăsar, hat, ladă, bună-vreme!* (salutare de sară), *omăt, negură, hodină, bunic(ă), moșneag, mătușă, pe brînci, faur, mări!, a vărui, rînză, rărunchi, colb, fîntîină, pînțece, uliță* și multe, multe altele.

Prin operele scriitorilor moldoveni limba moldovenească a fost însușită de întreaga populație a României – fenomen folosit de filologii și ideologii români ca argument fals pentru a afirma „identitatea” celor două limbi înrudite.

Astăzi cuvintele limbii noastre, folosite de marii clasici moldoveni, astăzi sînt prohibite și izgonite din "limba noastră cea română" și din dicționarele românești sau stigmatizate în acestea cu pecetea: "arhaisme", "regionalisme". Iar alte

dicționare învățații nostri corupți, integrați în "spațiul spiritual românesc", n-au voie nici nevoie să editeze fără *pricazul* patronilor de la București.

Mihail Sadoveanu, referindu-se la limba lui Ion Creangă, pomenește și despre lupta sa cu retrograzii în știința lingvistică românească:

„Găsisem în povestirile lui (I. Creangă – n.n.) graiul înflorit al mamei, poezia de expresii a Moldovei...Pentru dînsul m-am luptat cu pumnul și cu cuvîntul împotriva colegilor munteni, care nu-l înțelegeau și nu-l prețuiau...Pentru mine Creangă era o mîndrie, era un strigăt de luptă...” (M. Sadoveanu *„Mărturisiri”*, București 1960, pag. 513).

Strînse la gard de situația lingvistică, realmente creată în țară sub presiunea opiniei publice, autoritățile politice și academice ale României au fost nevoite, pe tăcute - pe nevrute, să-și retragă limba "nouă" a valahilor și, în cele din urmă, să cedeze limbii moldovenești, veche și veșnic nouă ale clasicilor noștri, titlul de limbă oficială a statului român. Numai că... Numai că i-au schimbat numele și veșmîntul. În continuare au pocit-o nemilos la față, îngunoioșind-o cu străinisme. Și nu de mare nevoie. Așa, pentru orice eventualitate. Ca să nu samene prea mult cu mam-sa, să nu bată la ochi moldovenismul ei...

Astăzi procesul de „curățire” a limbii române de lexicul moldovenesc, încetățenit în limba noastră literară de marii noștri înaintași, oameni de cultură, scriitori clasici și contemporani, a pornit la galop. Limba lui Ion Creangă, Vasile Alexandri, Mihail Eminescu, Mihail Sadoveanu, Ion Druță, de fapt, e înlocuită cu dialectizme oltenești.

Alfabetul Slavon – veșmîntul tradițional și cel mai potrivit al graiului moldovenesc.

Lumina cărții la moldoveni a venit prin biserică, odată cu răspîndirea creștinismului în această parte a lumii. Primii

cărturari, prin urmare, au fost slujitorii bisericii care isprăveau slujbele religioase în limba slavonă – limba grupului de popoare slave de religie creștină din vecinătate.

Prin asta se datorește faptul că primele traduceri în moldovenește care se făceau pentru credincioșii din vatra natală a strămoșilor noștri (pasaje din biblie, rugăciuni, povestiri despre viața sfinților și a.m.d.) tălmăcitorii păstrau veșmîntul grafic al textelor originale. Adică, scrisul slavon (*kirilița*).

Latina vulgară, adusă populației în această zonă a Europei de colonizatorii rîmleni, nu putea avea altă formă grafică decît cea de origine latinească. Însă nu cunoaștem surse documentaristice care ne-ar permite să spunem precis cînd și în ce împrejurări grafia latină a cedat scrisului slavon. E vădit că fenomenul s-a produs sub influența religiei creștine ortodoxe, consfințită în lăcașurile Domnului și la moldoveni. Adică, odată cu botezul creștin al străbuneilor noștri.

E logic să presupunem, de asemenea, că grafia latină nu prinsese rădăcini în limba populației de pe aceste meleaguri și că procesul înlocuirii ei cu *azbuca* slavonă a decurs penesimțite pentru locuitorii autohtoni. Iar cauza acestei stări de lucruri era analfabetismul total al populației.

De la colonizatorii romani strămoșii noștri necărturari au însușit limba orală. Scrisul a apărut și s-a cultivat în rîndurile populației băștinașe mult mai tîrziu și, după cum ne putem da sama, apăruse direct în slavonește, ocolind grafia latină.

Nici în Republica Moldova, nici în România nu s-a găsit vreun document vechi care ar mărturisi despre careva începuturi ale scrisului latin înainte de apariția kiriliței la locuitorii din aceste teritorii.

(Anii) "902-911. Cea mai veche inscripție medievală (un grafit slav) descoperită pe teritoriul României, la Bucov (jud. Prahova)". (*Istoria României în date*, București, 1972, pag. 57).

Tot în aceeași perioadă (sfîrșitul veacului 9 și începutul

v.10), după cum afirmă autorii ediției pomenite, în teritoriul locuit de valahi *"începe pătrunderea scrisului și a limbii slave ca limbă de cult și mai apoi de cancelarie"* (pag.57).

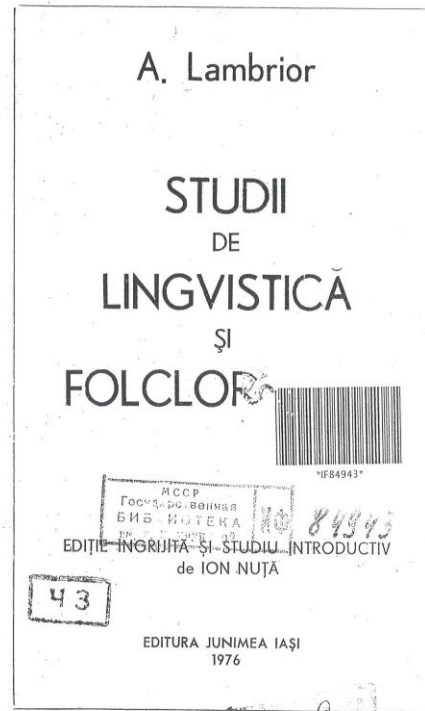
Astfel, tot pe ușa bisericii, cam în aceeași perioadă, azbuca slavonă a intrat și la valahi. Dar acolo a fost schimbată din propria lor inițiativă, sub influența școlii latiniștilor, încă în anii 60 ai veacului XIX.

G.Panu, contemporan al acestor primeniri ale veșmîntului limbii române, povestește: *"Toată lumea știe un lucru că pînă nu demult românii se serviră de litere slavone îndată ce începuse a scri românește. Cînd și unde literile chirilice fură înlocuite cu cele latine? La noi în țară foarte tîrziu. Așa eu am început în clasa 1-a primară la 1858 a învăța literele chirilice și numai în clasa a doua de la școala Trei-Erarhi din Iași, profesorul meu Măcărescu a început a ne învăța citirea și cu litere latine. Prin celelalte orășele ale Moldovei (de peste Prut-n.n.) literele latine au fost introduse mai tîrziu".* (G.Panu, *Pagini alese*, București 1958, pag. 122-123).

După părerea scriitorilor și oamenilor de cultură din Moldova, schimbul de grafie a limbii române n-a fost o necesitate motivată științific, ci un moft al partizanilor curentului latinist.

G.Panu numește reforma grafiei și concepțiile latiniștilor *"sistem filologic ridicol", "concepții cu desăvîrșire greșite", "ordinară ignoranță"*. (Tot acolo, pag.116).

Alexandru Lambrior printr-o expresie caustică și-a exprimat părerea cu privire la noua grafie: *"Anarhia ortografică a început cu introducerea alfabetului latin"*. (A.Lambrior *"Studii de lingvistică și de folclor"*, Iași, 1976, pag. 38).

Fragmente din lucrarea "Studii de lingvistică și folclor" de Alexandru Lambrior, pag.40:

"Dacă alfabetul latin ar fi mai bogat în semne de cum este, ar fi mai ușor de potrivit semne de ale lui la sunetele limbii românești. Dar el este așa de sărac, că nu ajungea, după cum se știe, nici limbei latine... *Alfabetul chirilic este, cel puțin în această privință, superior alfabetului latin...* Când anume s-a făcut aplicarea alfabetului chirilic în limba românească, noi unii nu putem să determinăm. Ceea ce știm pozitiv este că *pe la 1204 nu se afla nimene între românii din Imperiul lui Ioniță care să știe latinește*, după cum se vede din o scrisoare a împăratului Ioniță către papa Inocente al III-lea (vezi "Arhiva istorică a României, I, p. 178"). Toată corespondența lui Ioniță cu papa era scrisă, mai întâi în slavonește și apoi tălmăcită în latinește la Roma (vezi studiul d-lui Hașdeu asupra unei cărți de donațiune a împăratului sîrbesc Ștefan Dușan, "Arhiva istorică a României", III, p. 179)".

Alfabetul chirilic este, cel puțin în această privință, cu mult superior alfabetului latin și, cu toate aceste, atîta era de mare iubirea pentru acest din urmă alfabet aceloră ce-l învățau întâia dată prin școalele noastre, încît profesorul meu de la școala primară îmi spunea pe la 1859, în mod teoretic, „că bunătatea și superioritatea unui alfabet stă în puținimea semnelor lui și că, prin urmare, alfabetul latin, avînd mult mai puține semne decît cel chirilic, este cu mult superior“.

Înainte vreme, cetățeanul de copil învată în clasa 1-a

alfabetul slavon și toată viața era cărturar în scrierea cuvintelor limbii materne. Atît de simple erau regulile gramaticale și ortografia lexicului natal. Însuși semnele grafice ale alfabetului nu îngăduiau abateri nici măcar îndoieli cum se scrie un cuvînt auzit sau cum să-l citească pe cel scris.

Care-i buba alfabetului latin? Din cele spuse de A.Lambrior, putem concluda că *neajunsul de bază al grafiei latine pentru limba moldovenească constă în faptul că în latina clasică lipsesc multe sunete ale limbii moldovenești și, prin urmare, n-au semne grafice (litere) corespunzătoare.*

Pe cînd în kiriliță le aflăm cu prisosință.

De pildă: Ы, Э, Ю, Я, Ш, Ц, Ъ (и scurt), Ь (semnul moale).

E vădit deficitul de semne grafice a scrisului latin pentru limba moldovenească și română. Savanții lingviști bucureșteni, partizani ai latinizmului, au hotărit să-i corecteze „neajunsurile” *latiniței*, schimonosind literele originale latinești cu diferite semne diacritice (cușmuluțe pe cap, codițe cîrciete la talpă), schimbînd cu desăvîrșire sunetul (pronunțarea) lor.

N-au făcut cine știe ce mare lucru, dar alfabetul latin, trecut prin mîinile filologilor români, de acum nu mai e latinesc.

Dar cum româna nu e limbă de circulație internațională, producătorii străini de tehnică informațională și de tipar neglijează aceste zorzoane străine literelor latine, iar textele românești, tipărite peste hotarele României în grafie latină (curată!), numai de limbă română nu sînt.

Și în țara noastră pînă astăzi se pot întîlni documente oficiale de acest gen, culese în grafia latină (variantă engleză), citirea lor e un adevărat coșmar...

Filologii români s-au văzut obligați să născocoască numeroase reguli ortografice pentru a acoperi neajunsurile de ordin fonetic ale alfabetului latin (kirilița n-are nevoie de asemenea pravile).

Alături de literele latinești de bază, în alfabetul inventat de lingviștii bucureșteni au apărut litere-dubluri cu valoare fonetică modificată: **a-ă, i-î, s-ș, t-ț**, precum și sunete înfățișate cu două semne grafice **ch (κ), gh (г)** înainte de vocalele **e, i**.

Nedumerire naște rolul literei **k** în alfabetul „românesc”. Academicienii bucureșteni i-au asigurat prezența și toate drepturile de rînd cu celelalte semne grafice, dar nu le-a venit în cap ideea s-o folosească după destinație. După valoarea pe care i-au dat-o e o literă - trîntor, parazitară. În condițiile deficitului de sunete al grafiei latine e o mare prostie să se păstreze și un balast de semne grafice în alfabet. Rolul literei **k** îl îndeplinesc alte colegi de alfabet, dar fiind necompetente, fac lucru de mîntuială, lăsînd în urma lor toate ițele încurcate.

Judecați și singuri, stimați cititori, de unde un străin, nefiind „român de pretutindeni”, să știe cum se pronunță doua sunete înfățișate prin semnul grafic „**c**” în cuvintele: *carte* și *citire*. Cine l-ar împedica să citească: „*чарме, ”kumupe*” O singură literă să aibă două misiuni fonetice total diferite! Și iarăși e nevoie de o regulă ortografică aparte și pentru această literă folosită aiurea.

Nici pe lingviștii românoizi de la noi nu i-a ajuns capul să folosească după destinație litera „**k**”, prezentă în alfabet, în cuvinte, unde se aude acest sunet (*karte, kartof, kezașie, kerem, kino* etc.), ca să nu încurce două sunete diferite și să născocească noi reguli ortografie fără rost.

Voluntarizmul lingviștilor români e surprinzător. Ba unul și acelaș semn grafic (literă) se pronunță diferit, ba un singur sunet are diferite forme grafice. De pildă, *Kiev* și *Chișinău*. Cei mai cărturari „lingviști” români s-au dovedit a fi călăii de la siguranță care, la 1918, după invazia trupelor române în Republica Moldovenească, au creat *Centrul de Siguranță Kișinău*, pe cînd toate autoritățile ocupaționiste în documentele oficiale foloseau forma grafică *Chișinău*.

În grafia latină mai multe cuvinte moldovenești pot naște la străini îndoieli în pronunțarea lor. De pildă: **deal, ideal**, forma lor corectă la citire poate fi ușor schimonosită (**деал, удял**).

Sărmana litera **i**! Pe umerii ei firavi lingviștii nemiloși români i-au pus o sarcină colosală pe care o duc 4 litere slavone: **и, ѣ, ы, ъ** (semnul moale).

O armie de academicieni și doctori în științe filologice, dar nu s-a găsit un om mai priceput între dînșii ca să-i ușureze povara, să-i scoată măcar **ъ** (semnul moale) din sarcină. Că o mulțime de cuvinte la plural se sfârșesc cu această literă.

Ce greutate au întâlnit academicienii români să diferențieze grafic măcar sunetul **i** (scurt) prin semnul **і** (cum s-a procedat în limba rusă - **й**)?

În afară de sarcina de ciclop, pomenită mai sus, litera **i** pe mică pe ceas e chemată să pună umărul la formarea diftongilor **ia, ie, io**, să facă lucru zadarnic numai pentru a le corecta românilor abaterile de la normele ortoepice ale limbii literare clasice. Că, dacă n-ar face sărmana acest lucru, atunci toți *ăpurii din Țuropa ar ăși din sălvă să pască ărburi și să ărneze în curțile boărăști ale românilor.*

Moldovenii pronunță corect vocala **e** și n-au nevoie de asemenea argăție a literei **i**.

După introducerea în limba moldovenească a grafiei latine, multă bătaie de cap le produce străinilor care învață limbă noastră rolul polifuncțional al literei **i** ca sunet: **i** (plin), **і** (scurt) și **и** (semnul moale). De pildă: (a) *cîntări* (la cîntar) – *cîntări* (cîntece). Nici aici lingvomanii de pe Bîc n-au îndrăznit să corecteze ortografia românilor (ca să nu-i supere!). 4 sunete în scrisul românesc au numai un semn grafic (literă)! Asta de acum e o negliobie lingvistică și o mare rușine pentru o nație de filologi...

Pentru un moldovan e stranie și ortografia românească a cuvintelor, unde litera **e** e redată prin diftongul **ie**. Comparați

sunetul **e**, dacă găsiți vreo deosebire, în cuvintele: *iepure, ierburi, ieri, ieftin, a ieși, femeie* și tot aceiași vocală în alte cuvinte: *epură (diagramă), epocă, epigon, erudit, feeric, faeton, Nicolae și a.m.d.*

Numai în limba română și moldovenească în grafie latină se pot întâlni asemenea caraghioslîcuri cînd o litera își atacă colega din cuvînt, îi subminează valoarea, îi schimonosește esența sonoră. Iar victima e nevoită să cheme în ajutor o altă literă pentru a-și apăra independența și suveranitatea fonetică. Acest rol de colac de salvare pentru sunetele **c** și **g** îl îndeplinește litera **h** (*ghitară, chitanță, chemare, ghebos*).

O poznă ortografică a filologilor români, la care a atras atenția și Alexandru Lambrior, e sufixul **ism**, în loc de **izm**. În ciuda normelor ortografice, românii, în goana după împrumuturile franceze, au isprăvit și această gogoasă pe franțuzește, lipsită de orice logică. Că doar se pronunță clar: *colectivizare – colectivizm, românizare – românizm*.

Însă cea mai grețoasă meteahnă a românilor e năravul spurcat de a alergera imediat dincoace de Prut pentru a *le jiu* (dărui) cu o *milosîrdie* "frățescă" exagerată și moldovenilor toate arțibildurile și matrapazlîcurile plodite de cîrligăturile mintale ale guvernanților și elitei intelectuale românești, cu *manțuri* globalist-pretutindeniste. Nu-și pot ține neroziile acasă.

Așa e tărăboiul scornit de introducerea în limba moldovenească a literei **î** din **a** (**â**). Scopurile ascunse sub poalele străvezii ale acestei tărăsenii dezvăluie primitivismul mintal al clasei politice și intelectuale românești, încercînd și prin asemenea metode naive să sugereze ideea obîrșiei lor din romani. Au politizat și alfabetul, nu numai limba.

Patărană cu **î** din **a** a fost primită cu "*săru-mîna, stăpîne!*" și de papagalii limbiști de la Academia lui *Ducă-se pe pustii* din Chișinău. Pînă astăzi litera - parazit încurcă lumea în limba scrisă a moldovenilor.

Românii de acasă au lichidat Institutul de Limbă și Literatură Moldovenească de pe lângă AȘ RM și cred că toate problemele limbii noastre sînt rezolvate de lingviștii de la București.

Parcă-l aud și astăzi pe un vecin de garaj, muncitor la o fabrică care în anii '90, eșind la pensie, se aranjase șofer pe un camion de transportat pîne la magazinele din zona Botanicii. Într-o sară după lucru, trecînd pe la garaj, eși din mașină tulburat, suduind niște sudalme foarte mustoase rusești cu mame, dumnezei și români...

- *Ce s-a întîmplat, Pavel Vasilievici?* — îl întrebam.

- *Doi afurisiți s-au aninat de mine, era să mă bată, de ce n-am schimbat inscripția veche,*— răspunse, făcînd un gest cu mîna spre mașină (furgon), pe care cu litere slavone era scris: „ПЫНЕ — ХЛЕБ”. — *Numai cînd luasem montirovca în mîni, m-am putui dezbara de dinșii”...*

Peste mult timp după aceea îl văzusem în fața magazinului „Busuioc” cu mașina împestrițată cu tot felul de termeni pitorești, sinonime ale cuvîntului moldovenesc *pită*: ПЫНЕ-ХЛЕБ, PÎNE-ХЛЕБ, PÎNE-ХЛЕБ și ultima PÂINE (fără traducere în rusește). Pe toate le-a lăsat în vazul lumii, semnîndu-le pe cele vechi numai cu un "X" gras de asupra, socotindu-le șterse.

Fară să-și dee sama, moșneagul crease un prețios artefact de muzeu din perioada confuză a dezmățului lingvistic colonizator din anii `90 ai veacului trecut în țara noastră.

Expansioniștii din capul guvernării statului vecin aveau mare nevoie de grafie latină în Republica Moldova. De altfel, carul românizator, trecînd Prutul, s-ar fi înglodat pînă la butucul roților în mediul spiritual moldovenesc. Poate, chiar s-ar fi răsturnat de pe "podul de flori" și înecat cu tot cu boi în apele tulburi ale Prutului.

Dacă politicienii noștri ar cunoaște măcar o boabă din istoria limbii, a luptei cu vătămătorii graiului matern, poate că

ne-ar fi ferit Dumnezeu de conducători ignoranți, de alde Mircea Snegur, Mircea Druc, Mihai Ghimpu, Marian Lupu, Nicolae Timofti, Adrian Candu, Vlad Filat, Maia Sandu, Igor Grosu, de deputați alde Vasile Șoimaru, de președinți ai Curții Constituționale ca Alexandru Tănase și alți politicieni românoizi de profesie, ahtiați de "furia modei", de limba română, școală română și, în general, de românism și mentalitate colonială!

Limba română" și grafia latină dincoace de Prut a însemnat un început și, totodată, un element strategic al "Programului Unirii".

Fără a introduce limba română în grafie latină, n-ar fi fost cu puțință Blitz-Kriegul românesc și cucerirea grabnică a învățământului moldovenesc nici căratul cu eșaloanele din țara vecină a manualelor școlare și potopul de literatură tendențioasă pentru zombajul ideologic al generației în creștere.

Un pas înainte și doi înapoi

Frumoasele și bogatele tradiții multisekulare de dezvoltare ale limbii moldovenești au fost continuate de înaintașii noștri din Moldova, la răsărit de Prut. Ele au impulsionat dezvoltarea în continuare a științei lingvistice și literaturii moldovenești din Republica Moldovenească. Ce n-ar spune denigratorii plătiți din lagărul cincicolonist românesc, perioada sovetică a fost una de înflorire nu numai a economiei republicii noastre, dar și a culturii naționale moldovenești.

Pentru prima dată în istoria Moldovei a fost lichidat analfabetismul în masă a populației – moștenire extrem de anevoioasă a regimului țarist și cel ocupaționist românesc.

În anii 60-80 ai veacului trecut, în urma înfăptuirii unui larg program de instruire obligatorie a tineretului în școlile

medii de cultură generală, țara noastră, după nivelul de cărturărie a populației, s-a situat printre cele mai avansate țări din Europa, iar după numărul de specialiști cu studii superioare la o mie de locuitori a depășit aceste țări. Toate formele de învățămînt, în parte și cel universitar, era fără plată, iar studenții erau asigurați cu stipendii și căminuri din contul statului.

Pe ogorul spiritual al plaiului nostru a înflorit o pleiadă foarte numeroasă de talente de mare valoare – oameni de cultură, savanți-filologi, scriitori, poeți, artiști de teatru și cinema, cîntăreți etc., care au ocrotit, dezvoltat, cîntat și propagat limba națională a moldovenilor și – ar trebui să subliniem în special – au făcut acest lucru cu un entuziasm sufletesc și devotament patriotic de invidiat. Iată doar cîțiva din acești mari patrioți ai neamului și limbii moldovenești: Emilian Bucov, Andrei Lupan, Ion Druță, Vasile Coroban, Nicolai Corlăteanu, Simion Cibotaru, Iosif Varticean, Constantin Popovici, Haralampie Corbu, Nicolae Testemițeanu, Serghei Rădăuțan, Metodie Apostolov, Eugeniu Ureche, Constantin Constantinov, Tamara Ceban, Maria Bieșu, Nicolae Sulac și mulți alții.

În plan strict științific, după cum sublinia acad. N. Corlăteanu, *„în anii puterii sovetice a fost valorificată moștenirea clasică – literară și lingvistică... S-au îmbogățit cu mult mijloacele lexico-frazeologice ale limbii moldovenești literare, s-au stabilit normele gramaticale, ortografice și ortoepice, se dezvoltă toate stilurile funcționale (artistic, științific, publicistic, oficial-documentar)....”*.

Bilingvizmul populației moldovenești a fost și el un indice foarte semnificativ al creșterii nivelului de cultură lingvistică a poporului nostru. A fost un prilej fericit pentru moldoveni de a se familiariza cu bogăția spirituală a marelui popor rus, citind în original operele vestiților scriitori ruși, clasici și contemporani. Prin limba rusă de circulație internațională,

poporul nostru a avut multe alte avantaje în relațiile sale cu popoarele URSS și cu lumea din exterior, în cunoașterea tezaurului cultural al altor popoare.

Totodată, nu putem trece cu vederea unele tendințe scârboase în politica lingvistică din acele vremuri. Cunoașterea satisfăcătoare a limbii ruse de către populația moldovenească a condiționat răspîndirea năvalnică a acestei limbi în toate sferile de activitate obștească și chiar în viața de toate zilele a cetățenilor, limba națională a republicii, în așa fel, fiind strîmtorată la ea acasă.

Etniile conlocuitoare din republică (în majoritate rusolingve) nu simțeau nici o necesitate de a studia limba națiunii majoritare (moldovenească), deoarece limba rusă era privilegiată și dominantă aproape în toate activitățile structurilor statale. Comunicînd cu reprezentanții alolingvi, din cauza necunoașterii acestora a limbii moldovenești, moldovenii, ca națiune titulară, erau știrbiți în drepturile lor lingvistice, aflîndu-se mereu într-o situație de disconfort lingvistic.

În ultimul deceniu al veacului trecut, după proclamarea independenței și suveranității statale a Republicii Moldova, în țara noastră s-au creat condiții prielnice pentru reabilitarea dreptului istoric, juridic și moral al națiunii moldovenești la primatul limbii sale materne în stat. Prin Legea Supremă a țării, limbii moldovenești i s-a atribuit statutul limbii de stat a Republicii Moldova.

De la sine se înțelege, că o problemă atît de complexă și delicată, cum e problema limbii, creată timp de veacuri în țara noastră cu populație polietnică, nu putea fi soluționată peste noapte, cum ar spune spaniolii, *de un tajo por abajo* (dintr-o lovitură trîntit la pămînt). Se cere chibzuință, răbdare, bunăvoință. E nevoie și de o perioadă, relativ îndelungată de vreme pentru adaptarea treptată a societății la noua situație

lingvistică, pentru studierea și cunoașterea binevolă (nu forțată cu bîta!) de către toți cetățenii țării a limbii de stat.

Aceste cerințe, la fel și realitățile obiective privind situația lingvistică din țara noastră, au fost totalmente ignorate de forțele unioniste românizatoare care au încercat să rezolve această problemă în mod forțat, prin metode extremiste legionare, de intimidare a populației alolingve, dezlănțuind o adevărată teroare contra minorităților naționale, stîrnind furtuni xenofobe și ciocniri interetnice, cu vărsări de sînge, într-o țară ca a noastră cu tradiții creștinești, unde reprezentanții mai multor popoare, veacuri la rînd, au trăit în pace și bună înțelegere.

Pohodul banditesc al lui Mircea Druc în Găgăuzia, măcelul fratricid de pe Nistru, ca urmare, despicarea teritorială a statului suveran și independent – acestea au fost doar numai primele rezultate tragice ale cruciadei românismului în țara noastră. Cu aceeași bîta unionist-românizatoare și tot la comanda patronilor dîmbovițeni, recruții lor cincicoloniști din interiorul țării cu toată puterea au lovit nesăbuit în neamul, statalitatea și limba noastră strămoșească...

Taman în acele momente, cînd problema limbii fusese rezolvată legal în spiritul dreptății istorice și în modul cel mai fericit pentru moldoveni – limba moldovenească fiind decretată în rangul de limbă de stat, nu se știe din care ceruri, pe neprins de veste, au căzut niște sturlubați cu pretenții de mari apostoli ai neamului, sărind ca niște dulăi ruși din lanțuri, în apărarea „limbii noastre” cea ... a valahilor!

E un fapt foarte curios: unde se aflau acești „apărători” zănatoci ai limbii noastre (cea a moldovenilor, se înțelege!), alde Leonida Lari, Nicolae Dabija et Co., pe vremurile cînd ea avea nesimulată nevoie de apărare și protejare? Da'unde să se afle? Îi puteai găsi la Moscova, cu fundurile adînc înșurubate în fotolii moi de deputați ai Sovietului Suprem al URSS, unde de limbă aveau nevoie numai la bufet, în timpul recreațiilor

dintre ședințe, pentru a se desfăta de gustul *șarmant* al buterbroadelor cu icre roșii...

Pierzând privilegiile acordate de statul sovetic, iar odată cu ele și posibilitatea de a îndopa delicatese boerești, acești pseudoapostoli, cameleoni și apatrizi de fire, stînd mereu cu fundul în două luntre și cu nasul în vînt, au intuit ușor cu rînză lor foarte sensibilă la interese egoiste, că în noua conjunctură politică, numai cu limba muntenească ei îi pot linge papucii unui alt frate mai mare (pîină acum stăteau cu dosul spre el!) și, în așa fel, își vor putea dobîndi un cozonac de pomană sau un loc pe degeaba de mîncăi la strachina cu farșmac românesc.

Și a pornit șuvoiul năvalnic de cameleoni haleavnici spre românizm și unionizm...

MAIDANUL DE LA CHIȘINĂU

(aspect general)

"Cu școala vom cuceri țara întreagă!"

Revoluțiile *orange* (*soft power, catifelate, maidaneze*), puse la cale și înfăptuite în lanț de o singură labă imperială hegemonistă, întinsă peste ocean în țările Europei de răsărit, după marea trădare a cauzei socializmului și distrugerea Uniunii Sovietice de către B.Elțin și M.Gorbaciov, au zdruncinat din temelie și RSS Moldovenească – stat național moldovenesc cu drepturi de largă autonomie politico-administrativă în componența URSS. I se mai spunea "*Цветущая Молдавия*" (Moldova Înfloritoare) – nume meritat și bine folclorizat în rîndurile popoarelor pe tot întinsul uriașului imperiu sovetic.

Mișcarea frontist - maidaneză în țara noastră a avut caracteristici specifice, cu totul deosebite de aceleași mișcări provocate de globaliștii americani în țările socialiste, membre ale Pactului de la Varșovia și în republicile naționale ale URSS.

A fost o "revoluție" tricoloră, adică, de culoarea steagului statului vecin.

Maidanul de la Chișinău a avut o aparență copilărească - ștregărească. În esență însă a însemnat o mișcare de colonizare (românizare) cumplită, realizată prin metode profasciste (legionare), cu urmări sataniste, practic, în toate sferile de activitate statală și obștească.

Mai vădite și dureros simțite de popor au fost distrugerile dezastruoase în ramura economiei (industrie și agricultură) și, prin urmare, în nivelul de trai al populației, în dezvoltarea culturii naționale, pentru pacea civică și relațiile interetnice, stabilitatea politică și integritatea teritorială a țării, amenințând chiar însăși existența statului și națiunii moldovenești...

Singura mișcare pseudorevoluționară în tot spațiul european, inspirată și dirijată de guvernanții de la București într-o țară vecină, avînd pe lîngă alte scopuri criminale și un caracter antistatal și antinațional de etnocid antimoldovenesc.

Elita guvernantă a României, prin bunturile maidaneze, a urmărit și vădite scopuri de anexiune teritorială pe care, pînă astăzi, n-a reușit să le realizeze.

Elementul specific (românesc) al mișcării maidaneze din Republica Moldova a fost pedofilismul politic. Adică, siluirea politică criminală a copiilor, folosirea maselor de studenți și școlari în calitate de carne de tun în manifestații de stradă, marșuri legionare, acțiuni extremiste de vandalizare a așezămintelor puterii de stat (a Ministerului de Interne) și a unor redacții ale gazetelor patriotice, bătăi și acte de batjocură asupra deputaților din Parlamentul țării, potrivnici colonizării românești.

A fost și cea mai zgomotoasă mișcare pe continentul european. O "revoluție" a urlătorilor!

De la independență ani la rînd

*Dezmăț, haos și săracie,
Mînați pe străzi copii urlînd:
"Vrem română limbă și grafie!"*

*Legea nu mai lucra în țară,
Piața capitalei semăna a junglă,
Unde haite de întărîtate fiare
Se strîng sub tricolor și urlă!*

Se zice, că yankee, "*tari de cap la geografie*", pînă cînd se mocoșeau căutînd Republica Moldova pe harta Europei, "*mișcăreții*" sprinteni și dibaci de la securitatea română au alergat într-o suflare, cu călcîiele pe umeri, înaintea americanilor, pe cărările bine cunoscute, bătătorite cu bocancii soldățești ale diviziilor invazoare române încă din 1918 și 1941.

Cînd *colombii* de la CIA, bucuroși de noi descoperiri geografice, se strecuraseră incognito în Moldova ca să aleagă loc pentru dezmațul maidanez, și-au pus mîinile în cap de mirare: în locul chitit ca maidan – Piața Biruinții din centrul Chișinăului – o ploaie cu bulbuci de copchilărae, cu mințile crude și subnasurile ude, urlau ca îngroziți de potop și sfîrșitul lumii: "*Noi sîntem români! Vrem limbă și istorie românească! Vrem unire cu țara-mumă, România!*".

Cu acest spectacol zguduitor și răsunător ca tunetul ceresc, înscenat cu bună pricepere de cauză de către nacialnicul Ambasadei Române la Chișinău, ingeniosul scenarist de la SRI (Serviciul Român de Informații), colonelul Filip Teodorescu cu agentura sa din conducerea Frontului Popular (cu Iurie Roșca, în special!), românii le-au dat de înțeles patronilor și partenerilor de expansiune americani că aceste pămînturi sînt "românești", populate de "români" care leașină de dorul "unirii" cu muma lor, România. Prin urmare, expansioniștii "tari de cap" de peste ocean, trebuia să lase acest colțișor de glie în grija românilor și să-și caute de drum

mai departe spre republicile Baltice, Belorusia, Ucraina, Gruzia...

Între patronii și argații de expansiune n-au avut loc conflicte de interese în Republica Moldova. Pe globaliștii americani tare îi durea în cot (sau în altă parte!) că țara noastră era stat independent sau provincie a României. Scopul lor strategic, după destrămarea URSS, era ca RSS Moldovenească să fie ruptă cât mai degrabă din angrenajul republicilor naționale sovetice și ademenită la blocul țărilor "democratice", dușmane Rusiei. Mai pricepuți și experimentați rusofobi decât românii serviciile secrete ale SUA nu găsiseră în împrejurimi. Prin asta se datorește faptul că guvernării conchistadori bucureșteni au avut pas liber în expansiunea de dincoace de Prut, fiind chiar ajutați de americani, logistic și financiar (prin fondul Soros), să-și realizeze mai multe proiecte în campania de colonizare românească a țării noastre. În schimbul garanției de a nu eși din albia intereselor strategice ale SUA în Moldova, se înțelege.

Avînd în spate un zdrahon militarist atotputernic, pe guvernării dîmbovițeni totdeauna îi apucă boala neagră a pretutindenizmului revanșard.

Pedofilismul politic e o veche și "frumoasă" tradiție a clasei politice românești. Ca să ne dăm sama mai bine despre ce e vorba aici, vom apela la aprecierile vestitului politician socialist, om de cultură și critic literar român din veacul XIX, Constantin Dobrogeanu-Gherea, făcute cu prilejul deformărilor în viața politică a României de atunci de către oligarhia și partidele de dreapta românești care foloseau cele mai murdare metode în cucerirea puterii și pentru a se menține la cîrma țării.

"Această oligarhie care formează o parte atît de minusculă a țării, – scria Dobrogeanu-Gherea, – a deposedat întru atîta de toate drepturile sale politice pe întreg poporul, încît a ajuns să-l nesocotească, să-l ignoreze cu desăvîrșire, parcă n-ar exista.

Cînd oligarhia vrea ceva, cînd ea cere sau a hotărît ceva, ea nu zice: eu vreau ori eu am hotărît, nu, ea zice: națiunea vrea, națiunea cere, națiunea a hotărît...” (fără a întreba măcar această națiune).

Și mai departe: *”Universitățile noastre, profesori și studenți, în lipsă de ocupație corespunzătoare, aveau menirea ca prin mișcări de stradă să dea jos un guvern și să aducă altul, mai în concordanță cu interesele băieților de pe băncile școalelor; acum tinerimea studioasă, condusă de profesori, tot prin mișcări de stradă, dă directive în politica externă...”* (Constantin Dobrogeanu-Gherea, Opere Complete, vol.5, București 1978, pag.198-199).

Socialistul român a descris un tablou privind gunoiștea politică din România vremurilor demult trecute, de parcă s-ar fi uitat în oglinda evenimentelor ce au decurs peste o sută și ceva de ani în Republica Moldova. Fasonul politic al României (pedofilismul) se poate observa de la o poștă în maidanul de la Chișinău.

Oligarhia bucureșteană cu partizanii ei românoizi de la guvernarea Moldovei (troica unionistă Snegur-Moșanu-Druc), pornind reformele colonizatoare (românizatoare) scrîntite în anii '90 ai veacului trecut, la fel, au ignorat părerea și voința poporului și s-au ferit de un referendum ca necurații de altarul tămîiat. S-au folosit de vicleșugul și metodele șmecherești tradiționale ale clasei politice românești, înlocuind plebiscitul cu strînsuri nelegitime de țipălăi de stradă, numite “mari adunări naționale”.

Chiombii unioniști din vârful puterii le-au lăsat rușilor nu numai motiv, ba chiar și dreptul juridic de a se întoarce în Moldova, deoarece eșirea din URSS n-a fost legitimată prin referendum.. Era dezbătută intens în societate problema unui referendum însă Mircea Snegur, presimțind rezultatul, s-a pronunțat categoric împotriva acestei măsuri.

La fel, au procedat și cu multtrîmbițata integrare iluzorie a Moldovei în Uniunea Europeană. Orice conducere poate opri această „integrare” nelegitimă, luînd în samă că eurointegratorii de acum în mod barbar încalcă normele constituționale cu privire la independența și suveranitatea țării, la statutul ei de neutralitate și nealinie la blocuri militare. Guvernării de la im**PAS** au ajuns și la chemări de unire cu România, membră a blocului militar NATO. Armata moldovenească de acum e transformată într-o subdiviziune a forțelor armate ale României, participînd la exerciții militare împreună cu armata română sub comanda generalilor americani. Miniștrii de război ai ambelor țări se șușotesc în secret în spatele poporului, pun la cale planuri militare, dictate de NATO.

Ce va rămîne din libertatea, independența, suveranitatea statală și națională, din neutralitatea, la urma urmelor, a Republicii Moldova după această integrare pe tîrîș, șerpește-tîlhărește în „Ăuropa românească”, o putem spune cu ochii închiși: va rămîne ceea ce poate rămîne din mirosul de jumară mîncată anțărț...

Va rămîne ceea ce a rămas din statalitatea și națiunea moldovenească a Cnezatului Moldovei după „ unirea” din 1859-62. Asta e mai mult ca precis!

Plebiscitul a fost înlocuit cu adunături infantile și mișcări de stradă de tip legionar, dirijate cu mult duh unionist de valeții de capă și spadă, avînd pașapoarte diplomatice românești în buzunare și cu ipoleți de ofițeri - securiști (sub cămașă), găzduiți în cazarma SRI din str. ”Iskra” (azi poartă numele ”București”), colț cu ”Pușchin”, afișată și ca ambasadă a României la Chișinău.

Pedofilizmul maidanez nu era numai o simplă dragoste a politicianilor români pentru tradiția națională. Mai lesne a fost o nevoiță bine chibzuită la sînge rece în contextul acelor împrejurări interne și externe.

Mulți ani mai târziu după începutul maidanului, în 2004, când toți românii din țara noastră se aflau "la datorie" și cu mândrie își țipau în piețe și pe străzi numele lor etnic (nimeni de acum nu se rușina, ca înainte vreme, să recunoască că-i român), chiar în acel an, după datele recensământului populației, s-au înregistrat doar 70275 de etnici români sau 2% din totalul locuitorilor republicii.

Tabloul etnic al populației RM era următorul:

moldoveni - 76,1%;

ucraineni - 8,4%;

ruși - 5,8%;

găgăuzi - 4,4%;

români - 2,1%.

Celelalte minorități naționale (bulgari, evrei, țigani, etc.) nu atingeau cuota de 2%.

Prin urmare, cu acest contingent mizer de români în țara noastră, se putea petrece numai „o mare adunare națională.” Orice încercare de a petrece un referendum în problema unirii s-ar fi prăbușit cu brio. Pe când cei 70 mii de români năzdrăvani, "*cu 7 inimi în pieptul de aramă*", strînși într-un loc pe maidan împreună cu bulucuri de școlari și studenți, sau porniți în coloane pe străzi și urlând cu guri de hipopotami, căscate în regim non-stop slogane unioniste, vă închipuiți ce groază de revoluție puteau face în țară. Mai cu samă, în țara "*moldovenilor, liniștiți și cuminți*" (caracteristică dată poporului nostru de Ion Iliescu, adăugînd la cele spuse că dumnealui "*îi repugnă șmecheria românilor*").

Teama de referendum (NB: părerea și voința poporului!) a fost motivul și rezonul maidanului românesc de la Chișinău.

Zilnic se organizau scene de *masovcă* în centrul orașului și marșuri legionare pe străzi, îngrozind lumea cu urlete de lozinci unioniste, creînd iluzia susținerii în masă din partea populației a campaniei de românizare.

Săptămîni și luni la rînd circulația transportului orășenesc era paralizată, iar mulțimea de pasageri, eșită din troleibuzele oprite huligănește de băiețașii frontiști la intersecție cu Piața Biruinții de pe străzile centrale, creau o mare aglomerație de pietoni, făcînd impresia "grandiozității" manifestațiilor unioniste.

Serviciile speciale românești, prin agentura de influență din activul Frontului Popular și chiar din guvernul republicii (premierul Mircea Druc, fecior de jandarm român), creaseră o falangă agenturistă și grupuri "de vahtă" cu ramificări aproape în toate instituțiile de învățămînt superior: Universitatea de Stat din Moldova, Institutul Pedagogic "Ion Creangă", Institutul Politehnic "Serghei Lazo", Academia Economică și a. Aceste grupuri erau mici de tot, fiecare avînd în componența lor doar cîtiva membri frontiști însă își atribuiau împuterniciri exagerate, exercitînd presiuni asupra administrației și ținînd în supușenie colective întregi de profesori și studenți. Indicațiile "Frontului", canalizate prin celulele frontiste de șoc sau prin Liga Studenților și Comitetul de Grevă Studentească (create și controlate tot de securiștii de la ambasada română) de a scoate grupuri studentești la manifestații sub steag românesc, nu erau obiect de discuție, dar ordin de executare. Cadrele didactice care s-au împotrivit românizatorilor erau discreditate, batjocorite și fugărite din serviciu.

Grupuri maidaneze se deplasau și în alte orașe cu aceeași fațetă legionară de urlători de dragul unirii cu România. Au avut loc și încăierări ale legionarilor venetici cu populația de la fața locului (la Bălți și Cahul), cu toate că marșurile haitelor de români și românoizi, din ordinul secret al guvernanților unioniști, erau protejate și păzite ca lumina ochilor de poliția moldovenească.

Mai mulți cetățeni (Mihail Garbuz, Victor Șelin și alții) au fost cercetați penal de organele judecătorești pentru purtarea „necuviincioasă” cu ”revoluționarii ” maidanezi.

Cel mai rușinos fapt e că la aceste manifestații cu caracter extremist erau scoase grupuri de copii, în parte și minori din clasele primare și mînate spre piața centrală a orașului, unde erau siliți de românoizi vîrstnici să urle în cor pînă leșinau slogane unioniste, fără să le poată dezghioca sîmburele semantic cu dinții lor încă de lapte.

S-au evidențiat în activități maidaneze de românizare mai multe școli din Chișinău însă ca stegari ai mișcării infantile de stradă s-au deosebit două instituții școlare din centrul orașului, situate chiar în preajma Pieții Biruinții, unde se petreceau toate "*bunturile revoluționare*" românești din Moldova: școala medie №1 "Gheorghe Asachi" din str. Pușchin și școala medie numită de românizatori Liceul Teoretic „Mircea Eliade” din str. Gogol (azi Bănulescu-Bodoni).

Într-o ocazie, absolut din întîmplare, autorul acestor rînduri, trecînd pe strada Pușchin, lîngă școala № 1, a fost zguduit de cele văzute în terenul din fața școlii: un grup de vlăjgani din clasele superioare au dat foc la drapelul de stat al RSS Moldovenești, iar, mai apoi, s-au aruncat pe rugul diabolic într-un dans sălbatic, stropșind sub picioare și cenușa ce mai rămăsese din simbolul statal al Moldovei. Nimeni din învățători n-a eșit să-i oprească pe tinerii vandali în pornirile lor barbare!

Ce n-ar spune profesorii românizați ai acestei școli moldovenești, transformată peste noapte în "liceu român-francez", dar pornirile amorale și criminale ale copiilor au încolțit din sămînța veninoasă aruncată în sufletul lor de corpul didactic în procesul educației în spiritul șovinismului mare-românesc și sub influența *maidanului*. Colectivul de pedagogi al școlii, printre primii, au introdus moda în școlile moldovenești de a cinsti actul "unirii", afișînd în *fotomontaje* pozele deputaților-trădători din „Sfatul Țării”.

Vorbind de campania sturlubată de românizare a țării noastre, ar fi păcat s-o trecem cu vederea pe merituoasa

padrugă maidaneză a lui Filip Teodorescu, directoarea liceului "Mircea Eliade," Iuliana Gore-Costin, poreclită de părinți pentru năbădăile ei unioniste – "Iuliana Nevoie-Costin".

Ambasadorul securist întrezărise în directoarea acestei școli o găselniță operativă de mare preț. Era observat făcând dese vizite "neoficiale" la școala Iulianei. Îi dăruise câteva computere pentru școală și niscaiva daruri personale, în schimb, româncea "de bună credință" prindea din zbor și îndeplinea cu acuratețe toate poruncile securistului de a scoate cât mai mulți copii la manifestații maidaneze.

Decapitarea intelectuală a statului moldovenesc a fost una din direcțiile strategice de bază ale campaniei de colonizare spirituală a țării noastre. Alături de răpirea și mistuirea românească a vedetelor intelectuale existente, o diversiune de mari proporții și cu bătaie lungă, realizată tot prin școală, a însemnat și înființarea la Chișinău a unui centru didactic românesc de instruire a tinerelor talente moldovenești – așa numitul, *Liceu experimental de creativitate și inventică „Prometeu”* din str. Nicolae Iorga, nr 2.

În realitate, e o instituție creată în scopuri de denaționalizare și înstrăinare a viitorului potențial intelectual moldovenesc, încadrarea lui în procesul de românizare. E un centru de fabricare în serie a *românașilor* de elită din materie primă autohtonă.

De interesul exagerat față de acest tip de diversiune ideologică al expansioniștilor bucureșteni ne poate mărturisi faptul că liceul „Prometeu” a fost fondat din inițiativa guvernului /serviciilor secrete ale României chiar la a treia zi (29 august 1991), imediat după declararea independenței Republicii Moldova, iar conducătorii școlii și o bună parte de pedagogi au fost aduși din țara vecină.

În informația din Internet, liceul „Prometeu” e numit *„bastion al românității, spațiu academic performant și*

laborator al talentelor valorificate” (de români! - n.n), iar elevii – „*ambasadori ai limbii române*”...

Astfel, răpirea și secătuirea statului de avuția intelectuală se petrece încă la etapa de formare a acestui capital național, iar instruirea românească (mai corect –îndoctrinarea antipatriotică) a copiilor moldoveni e înfăptuită și prin jefuirea neobrăzată a părinților școlarii care sînt obligați de administrația școlii să plătească o taxă colosală de 2250 euro pentru fiecare an de studii ai copiilor în „laboratorul” alchimiștilor securiști români, începînd cu clasa I.

Trei decenii la rînd de cînd românii „*valorifică spațiul academic performant*” al țării noastre, dar unde-s oamenii de știință ai Moldovei de altădată? Unde-s cele 17 institute de cercetări științifice ale Academiei de Științe cu 21 academicieni, 75 doctori și 600 de candidați în știință (la români se numesc tot *doctori*)? Unde-s descoperirile științifice care, înainte vreme, erau patentate și în unele țări apusene (SUA, RFG, Canada, Franța și a.).

Poate, misiunea centrului e zombajul ideologic și păgubirea, dar nu valorificarea tinerelor talente?!

“*Cu școala vom cuceri țara întreagă!*” Această idee a guvernanților români a fost destăinuită în glas tare de un general român în rezervă la o întîlnire “de suflet” cu gazetarii românoizi de la “Flux” în ziua de 31 august 2000. Militarii rezerviști români (patru la număr: 2 generali și alți doi colonei), veterani de război, camarazi de luptă ai dictatorului fascist Ion Antonescu, din nou *trecuseră Prutul* – de data aceasta, ca oaspeți invitați (nu se știe de cine), la sărbătoarea “Limba noastră cea română”. Că doar unde aveau s-o sărbătorească? Acasă n-au asemenea praznic.

Constantin Tănase, oberfuhrerul G.P.F. “Flux”, n-a scăpat “fericita” ocazie să organizeze cu ajutorul “înălților oaspeți” un deboș unionist și-i poftise “*la o cafea de vineri*” la

cuibul său redacțional. Orgolioși și plini de sine, musafirii le-au povestit puicanilor unioniști de la "Flux" despre "eroizmul" soldaților români în luptele de la Stalingrad, le-au dat și sfaturi cum mai bine să facă unirea cu România. La serata "de suflet" din gura generalului român ca o ordonanță militară a răsunat ideea tăinuită a guvernanților români : "*Cu școala vom cuceri țara întreagă!*"...

Nu e mare secret, dar totuși...

După aceste mărturisiri devine mai clar: de ce românismul a intrat în Moldova anilor '90 pe ușile instituțiilor școlare?

Cu alți ochi putem privi "*ajutoarele umanitare*", puse la cale de Ion Iliescu cu Mircea Snegur și Mircea Druc, cu privire la școlirea în instituțiile superioare de învățămînt din România pînă la 8-10 mii de tineri moldoveni anual! Hotărîrea a devenit o tradiție, respectată bisericos de liderii ambelor state ce au urmat mai tîrziu. Se trecea cu vederea un aspect bătător la ochi al acestui ajutor: majoritatea abiturienților moldoveni erau atrași de partea română la specialitățile de limbă și literatură română, istorie a românilor de care Republica Moldova nu avea nevoie. Nimeni de la guvernare nu i-a întrebat pe români: cine are nevoie de acest ajutor umanitar și de specialiștii pregătiți în instituțiile românești?

La întrebarea retorică a răspuns scurt și apăsător Adrian Năstase, fără să-l tragă cineva de limbă. La o întîlnire cu studenții moldoveni din România care a avut loc în noiembrie 2000, A.Năstase, pe atunci vice-președinte al Camerei Deputaților României, în cuvîntarea sa îndeosebi accentuase ideea că "*studenții basarabeni din instituțiile românești sunt cei care știu mai bine că există două state românești*" și că "*dintre ei va genera o viitoare elită politică, care va propune o nouă paradigmă pentru relația București-Chișinău*". (Vezi, ziarul "Flux" din 27-XI-2000).

Politicianul român a făcut generalizări pripite, pentru că majoritatea tinerilor noștri cu școală română s-au întors acasă cu viziuni critice asupra ideologiei unionizmului. Cunoscut personal pe unii din acești oameni care s-au încadrat în lupta împotriva expansiunii românizmului în țara noastră. Dar și românilor le căzuse niște cozonaci de pomană din această afacere costisitoare.

Aflarea tinerilor moldoveni la studii în România, încă din anii '90 ai veacului trecut, le-a ușurat serviciilor secrete românești activitatea de selectare și formare din rîndurile lor a grupurilor "de șoc" pentru maidanul de la Chișinău. Aceste grupuri erau antrenate în campamente paramilitare ale organizațiilor legionare, reabilitate și renăscute pe vremea lui Iliescu.

Cuiburile legionare activau în perioada vacanței de vară sub titulatura de „*lagăre de muncă studentești*.”

Ziarul "*Cronica Română*" din 14 iulie 1999, în articolul semnat de Iulian Badea, "*Tabără de muncă legionară*", scrie: "*În Valea Plopului, o mică așezare din județul Argeș, în perioada 15-30 iulie (1999-n.n.) căpeteniile mai multor cuiburi legionare din Buftea, Cluj, Brașov, Craiova, Cîmpulung, Tîrgu-Jiu și Sadu se vor întîlni cu ocazia taberei de muncă, organizată de liderii mișcării legionare de la București împreună cu Asociația Cultural-Creștină "Petre Țuțea"*".

Autorul articolului, în baza declarației șefului mișcării legionare, profesorului Șerban Suru, subliniază că la tabără "*pot lua parte toți acei ce vor să acționeze organizat pentru renașterea neamului românesc*".

Într-un comunicat al Serviciului de Presă al Ministerului Securității Naționale RM, dat publicității în iunie 1996, se pomenește despre descoperirea la Chișinău a unui "*cuib legionar numit "Căpitanul" din componența căruia făceau parte studenți de la unele instituții de învățămînt superior din capitală*" și că "*activitatea acestuia era dirijată din exteriorul*

țării, avînd drept obiectiv de imediată perspectivă desfășurarea unor acțiuni cu caracter extremist”, clar lucru, în scopul ”renașterii neamului românesc în Basarabia!”.

În urma cercetărilor operative s-a constatat că ”selecționarea viitorilor membri ai acestei organizații ilegale, instruirea lor în taberele legionare din Padina și în alte localități, precum și încadrarea lor în activități extremiste, au fost organizate de cetățeni români cu implicarea unor studenți moldoveni, aflați la studii în România”.

În Comunicat se mai spunea că ”persoane din anumite formațiuni de dreapta cunoșteau aceste fapte” (eufemistic vorbind), iar comitetul de grevă al studenților ”a susținut în fel și chip activitatea cuibului”.

Grupuri legionare de șoc, aduse *din* România, au participat și la asaltul banditesc al instituțiilor statale în evenimentele din 7 aprilie 2009. Legionarii, antrenați în campamentele paramilitare, în timpul vandalizării Preșidenției, se cățarau cu ușurință ca niște gîndaci pe pereții clădirii...

Pe trotuar, la doi pași de aceste evenimente, lîngă intrarea în Parcul ”Ștefan cel Mare și Sfînt”, stătea un omulean urmărind cu ochii holbați spectacolul goaznic din preajma preșidenției și parlamentului. La înfățișare părea un ”gură-cască”. Ce căuta el acolo?..

Știm numai că era ofițer de securitate al armatei române, angajat la atașatul militar al României în Republica Moldova. Îi cunoaștem și numele...

Sărăcimea scriitoarească, cu niște covrigi de pomană, ademenită la coloana a 5-a românească

Sărăcime – din toate punctele de vedere. În primul rînd, sufletească și ca talente scriitoricești.

Din toată chilca creativă care nimerise în volocul securist român, ca talent de valoare în literatura moldovenească putem vorbi numai de Grigore Vieru. Restul pisarilor cincicolonişti sînt nişte secături intelectuale, emigranţi virtuali, rămaşi cu traiul acasă. S-au făcut cunoscuţi în popor numai după invazia românismului şi numai prin mutrele lor licărind neconţinut la ecranele televiziunii ca propagandişti ai dogmelor unioniste. Nicidecum însă prin vreo operă de valoare a lor.

Guvernanţii şi serviciile secrete româneşti în planurile lor expansioniste au pus prea mare preţ pe potenţialul cameleonilor din rîndul oamenilor de creaţie. Nădejdea că poporul va urma calea intelectualilor trădători n-a găsit proptea în masele populare din ţara noastră.

Era o iluzie a clasei politice de pe Dîmboviţa, creată în baza realităţilor socio-politice din România, unde, tradiţional, pentru tagma guvernantă a ţării poporul era doar o gloată oarbă, obiect de înşelăciune şi manipulare. Acest concept monstruos guvernanţii români au încercat să-l realizeze şi în Republica Moldova prin racolarea iudelor din rîndurile elitei intelectuale, botezate şi cu un nume semnificativ: „apostoli ai neamului”.

Misiunea acestei tagme elitare o găsim şi în publicaţiile „apostolului” Nicolae Dabija:

„...omul cuvintelor (nu al faptelor, adică demagogul - n.n) ar trebui să fie un ghid, o călăuză pentru ceilalţi... să deschidă ochii poporului căruia îi aparţine, să vadă înainte: uită-te pe unde calci, uită-te pe unde mergi, fii atent! Trecutul (uite-l!) să-ţi fie de învăţătură, ca să nu-i repeţi greşelile! Nu te lăsa prostit! Iată adevărul! Iată minciuna, iată fariseii! Uite drumul! Vezi-ţi calea! Nu te lăsa distras de orăcăitul mormolocilor!

Asta, parcă, încerc să fac şi eu de mai mulţi ani... {„Vai de capul nostru!” de N. Dabija, „Literatura şi Arta”, 22.06.2000}.

După cum vedem, în conceptul „apostolului” Dabija, poporul e văzut ca o turmă descreierată care trebuie mînată cu „hăisa” și ”ceala” pe calea indicată de mentori intelectuali românizați.

Cu această idee românizatorii, împreună cu clasa politică românească, au dat cu oiștea în gard. Conceptul greșit a zăbovit „unirea” atîta amar de vreme. Guvernanții bucureșteni n-au luat în samă psihologia *homo soveticus*, îndoctrinat de ideologia comunistă care propovăduia cu totul alt concept: *puterea aparține poporului* (maselor populare, nu elitei intelectuale!). În societatea sovetică intelectualii nu aveau rolul de apostoli, dar de parteneri ai clasei proletare și țărănimii truditoare în construirea socializmului și comunizmului.

De rezultatul încercărilor apostolice ale românizatorilor ne vorbește însuși autorul citatului de mai sus: *„poporul se trezește ca să se culce pe altă parte, votează la scrutin, parcă-i bătut cu leuca...”*

Mărturisiri de acest gen găsim la mai mulți adepți ai românizmului.

„Noi (scriitorii unioniști -n.n.) ne-am integrat fără cititorul basarabean”, — raporta Grigore Vieru la Simpozionul Chișinău - București (iunie 2000), avînd în dezbatere problema *„integrării literaturii moldovenești în spațiul cultural românesc”*.

Vladimir Beșleagă, scriitor originar din Transnistria, se văicăra într-un articol de presă că *„mințile luminate”* (cine alții, dacă nu ei înșiși, i-ar dezmierda cu aceste cuvinte frumoase!) *„s-au ciocnit cu putere într-un foarte dur zid care se numește mentalitatea colectivă a mării majorități a populației.”*

„Eu mă tem de părerea poporului!”, - striga de pe paginile gazetei sale alt mastodont al ideologiei unionizmului, Constantin Tănase.

Pe unii scriitori unioniști nici nu-i emoționează situația, cu adevărat dramatică în care s-a pomenit intelectualitatea de creație, prinsă prin metode de corupție în căpcana securiștilor români.

„Da, cititorul aproape că a dispărut. Scriitorii se citesc unii pe alții, dacă se mai citesc”— confirmă Arcadie Suceveanu, un agent de influență românească care, o vreme, încălzise și jilțul de șef al „secției basarabene” a Uniunii Scriitorilor din România. După Suceveanu, sensul vieții și operei unui scriitor de la noi e *„sincronizarea cu literatura română”*, afirmând și o idee, cu totul zăpăcită, cu privire la rolul scriitorului în societate. Cum că *„este greșită teza vehiculată în societatea comunistă că arta aparține maselor largi, că o carte trebuie cunoscută de masele populare. Literatura, orice am zice, rămâne un domeniu elitist”*.

Astfel, Suceveanu pune semnul egalității între omul *de creație elitist* și parazit în societate. Intelectualul românoid îndoctrinat nu pricepe nici atîta lucru că un scriitor pe care nu-l citește nimeni nu mai este scriitor.

O parte de scribi aborigeni care, după 1990, au trecut pe baricada românizmului (antimoldovenizmului), într-adevăr, au devenit o castă parazitară închisă într-o găoacă a lor românească, izolată de popor care, în afară de propagarea dogmelor unioniste, o altă ocupație, mai aproape de tărîmul literar, ei nu cunosc. Unii au uitat și alfabetul de cînd nu scriu nimic. Își scot nasul din găoacă numai la praznicul limbii noastre. N-au încotro, pentru că le vin oaspeți din România ca să-și sărbătorească limba la hramul limbii române din Chișinău...

Politicienii români își rod coatele de scîrbă pentru prețul ridicat pe care l-au pus pe elita scriitoricească în problema „unirii” care, în realitate, s-a dovedit a fi o haită de mîncăi elitiști cu guri sparte, dar folos de la ei n-au avut nici cît dă lapte vițica, nici cît poate duce în spate furnica.

Guvernării expansioniști bucureșteni aveau nevoie de iude elitiste colaboracioniste, dar nu de scriitori. Dimpotrivă. Anihilarea literaturii moldovenești era, de asemenea, un element de bază în planurile colonizatorilor români de decapitare spirituală a neamului moldovenilor.

Se zvonește că guvernul român, neavînd nici un folos de la pisarii scîrbavnici românoizi, are de gînd să-i întoarcă înapoi (dacă nu i-a întors de acum) la bugetul RM ca să le plătească pensiile și osteneala în campania colonizatoare. Că nu se văd se facă mare gură românească în public, ca înainte vreme. Au scris pe o placă la intrare în fosta clădire a Uniunii Scriitorilor din Moldova un epitaf și și-au închis gura. Iată conținutul epitafului:

“ÎN ACEASTĂ CASĂ AU AVUT LOC PRIMELE MANIFESTĂRI PENTRU OFICIALIZAREA LIMBII ROMÂNE ȘI REVENIREA LA ALFABETUL LATIN CARE AU MARCAT ÎNCEPUTURILE RENAȘTERII NAȚIONALE ÎN BASARABIA DIN DECENIUL 9 AL SEC. XX” ...

„Poliția lingvistică”

În toiul invaziei românizmului, în țara noastră se crease și un organ de stat nelegitim (anticonstituțional) de colonizare lingvistică — *Departamentul Limbilor*.

Însă, de-iure și de-facto, a însemnat „Departamentul de Stat al Limbii Române”. Adică, vorbind mai pe șleau, departamentul colonizării lingvistice (românizării). Că alte îndatoriri funcționale nu le-a avut. S-a deschis și un centru lingvistic, „*Casa Limbii Române*”. În toate instituțiile statale au fost organizate cursuri obligatorii de studiere a limbii române.

Atribuindu-și abuziv împuterniciri exagerate, funcționarii departamentului, înarmați cu dicționare românești (nu cunoșteau nici ei terminologia românească), în zile numărate au rășluit toate firmele cu inscripțiile tradiționale, de regulă bilingve (în limba moldovenească și rusă) de pe fațadele

așezămintelor de stat, organizațiilor obștești și centrelor comerciale, înlocuindu-le cu altele românești în grafia latină.

Capitala Moldovei imediat prinsese înfățișarea unui orașel provincial din Oltenia. Din toate denumirile oficiale ale instituțiilor de cultură și din sfera învățămîntului public a fost înlăturat cuvîntul *moldovenesc* care le stătea românzatorilor ca o sulă-n coastă, fiind înlocuit cu termenii „românesc” sau „național”. Moldovenilor li s-a impus o terminologie foarte ciudată: *limbă română, român basarabean, cultură românească, industrie națională, armată națională, vin național, târg național, și a.m.d.*

Școlile moldovenești au devenit licee și gimnazii românești, purtînd numele trădătorilor patriei și dușmanilor moldovenizmului. Grupurile de studenți moldoveni din instituțiile superioare de învățămînt au fost poreclite „grupuri române”, școlile profesionale (de meserii) – *colegii*.

Magazinele au devenit „*marketuri*”, cele de produse – „*alimentara*”. Un cuvînt care îți roade auzul ca un rașpel, te supără mai dihai ca o sudalmă.

„*Luminițele*” care aduceau lumina cărții oamenilor de la sate au fost lichidate sau transformate în baruri și magazine de comercializare a terfelor *second hand*, aduse din țările apusene și Turcia.

Plăcintele noastre se vînd cu titlul „*patiserie*”, iar cîrnațurile moldovenești au fost numite „*salamuri*” sau „*mezeluri*”, fiind blestemate să stee căpițe în vitrine, dar nu în frigidererele consumatorilor. Pentru că cu reformarea lingvistică, sau reformat și prețurile. Se vînd la „*prețuri superbe*”, cum se scria pe un panou de reclamă a „*mezelurilor*”. Ce ar însemna și asta, moldovanul nu știe. Dar crede că anume „*prețurile superbe*” sînt cauza sărăciei noastre.

Odată cu vocabularul oltenesc ne-au venit și unele zicale de toată frumusețea românească. De pildă: „*Aș mînca salam, da` n-am!*”

În acele vremuri tulburi maidaneze, vizitînd un bolnav la spitalul republican de cardiologie, am observat pe ușa ospătăriei pentru bolnavi inscripția „*sufragerie*”. La eșire, din curiozitate, întrebîndu-i pe oamenii sosiți din diferite raioane (5 persoane) ce stăteau la rînd în secția de internare, cu nedumerire am constatat că nimeni nu cunoștea sensul acestui cuvînt străin.

E cazul să-i întrebăm pe românizatori, cine are nevoie de asemenea cuvinte caraghioase și străine moldovenilor, cînd în limba maternă avem sinonimele noastre: *bufet*, *ospătărie*, *bucătărie*, cunoscute de toată populația țării?

Nu era o inițiativă locală, un caz izolat. În urma unui control elementar, s-a constatat că terminologia stranie era băgată cu sila de o haită de românizatori , protejați de Departamentul Limbilor și așa numitul Centrul de Terminologie de pe lîngă departamentul nelegitim. Ambele structuri erau numite în popor “poliție lingvistică”, iar un vestit om de știință de la Institutul de Limbă și Literatură Moldovenească al AȘ RM, într-un articol din “Moldova Suverană”, referindu-se la metodele folosite de aceste centre de colonizare lingvistică, le-a numit cu un termen și mai potrivit: “hitlerizm lingvitic”

Din convorbiri cu mai mulți vînzători s-a mai constatat că indivizi de la Frontul Popular și Departamentul Limbilor cotrobăiau prin centrele comerciale și vai de capul aceluia care nu schimbase pe românește etichetele la marfă.

Abia populația țării însușise potopul de dialectizme oltenești în grafie latină, iată că astazi Moldova e lovită cu putere de un nou cataclizm colonial. Valul de tsunami colonizator anglo-saxonic ce a înămolit țările din apusul Europei a ajuns și la noi. Se mai ține provincia cu veșnicia ei de la țară, iar Chișinăul e înecat de-a binelea.

O armie de cinovnici de la primărie stau pînă la gît în scîrnă lingvistică străină și nici măcar nu se încrețesc de greață! Nici o măsură de apărare!

Ei bine, celor de la impAS le place scîrna că-i apuseană...

Dar ce facem cu restul populației care nu înțelege scripturile în „limba dracului” (am auzit și această vorbă) și *cai-verzii* de pe pereții clădirilor din capitala Moldovei?!

Un sătean, venind la Chișinău, ba chiar și un orășan, nu pricepe nici în ruptul capului ce se ascunde în interiorul clădirilor cu aceste inscripții stranii la intrare: „*Cerva Exipas*”, „*Bealut Salon*”, „*Fashion Center*”, „*Be Cleany industrial*”, „*Daigest Store*”, „*Black Friday*”, „*Nursace*”, „*Holz*”, „*Trade Center*”, „*Flugger*”, „*Flo Azart*”, „*Ponti*”, „*Neo Qled 8 k*”, „*Bec Prit*”, „*KISS*”, „*Toricado*”, „*Pashmina Shop*”, „*Black Angus Burger*”, „*Take Away*”, „*Pigeon bags*”, „*Corner PUB*”, „*RAW Cave*”, „*Rieker*”, „*Smeg*”, „*Aproved*”, „*Zity Mall*”, „*Tagaer*”, „*Foodmart*”, „*My skin*”, „*Obagi medical*”, „*Stincom servise*”, „*Snapaholic*” și încă alte sute de denumiri, observate fugitiv prin geamul troleibuzului în diferite locuri ale orașului pe scurte segmente care sumar nu depășesc distanța de o jumătate de kilometru de stradă. E un potop adevărat.

Înțelegem că multe din acestea sînt denumiri de firme externe care nu se traduc în moldovenește. Dar și în acest caz trebuia indicat în limba maternă ce fel de servicii oferă firmele străine.

Cîți americani sau englezi trăiesc în Republica Moldova? Pentru cine s-a isprăvit acest tîmbălău lingvistic? Și de ce ar trebui să suferim o conducere ignorantă care își bate joc de interesele naționale ale poporului moldovenesc?!

În capitala Moldovei aproape că nu găsim de acum inscripții moldovenești! De unde ne vine această infecție colonială?! Ce va fi cu națiunea moldovenească după integrarea în Europa?!

Mai binevenite în capitală țării, cu popor polietnic, ar fi unele inscripții în limbile compatrioților noștri de alte naționalități. Atunci și Ziua Limbii Noastre (fără coada „*cea română*”) ar căpăta un nou sens, fiind sărbătorită cu mândrie de toate etniile conlocuitoare. La 31 august fiecare etnie din țara noastră trebuie să-și sărbătorească limba sa maternă, dar nu a statului român sau american. Și această sărbătoare românoizii au transformat-o în „*Ziua Rușinii Naționale*”...

”Limba noastră cea română” în Republica Moldova e un ambîț, o șmecherie cumplită a elitei guvernante românești

Care e aportul românilor la limba moldovenească (ca producători, nu ca speculanți cu marfă lingvistică străină), de au hotărît să-și înveșnicească numele lor de neam și în denumirea limbii moldovenilor?! Și încă cu atîta burzuluială agresivă!

Dacă moldovenilor le-ar fi de trebuință cuvinte străine, le-ar împrumuta și singuri, fără mediatori din afara țării și ar face acest lucru cu o mai mare pricepere și chibzuință.

Ce pretenții (în afară de cele expansioniste) pot avea românii față de numele străvechi al limbii moldovenești, față de fondul ei de bază lexical, încetățenit timp de veacuri pe plaiurile moldovene pe care îl aflăm în operele cronicarilor, scriitorilor clasici, în slujbele bisericești și în graiul viu al poporului? Că doar străinizmele și dialectizmele oltenești nu sînt chiar atît de necesare în limba noastră literară. Iar în limba vorbită – nici atît.

În ciuda acestui fapt, românizatorii din mijloacele de informare în masă (aproape toate sînt controlate de români) le toarnă zilnic ca din cornul abundenței peste capul moldovenilor.

Pentru a-și îndreptăți șmecheria politică cu „limba

română”, românizatorii ne aduc dialectizme oltenești, iar cuvintele noastre de toate zilele, necesare ca văzduhul pe care îl respirăm, încearcă a le izgoni din graiul curent.

Așa, de pildă, cuvintele: *pepene, pătlăgică, răsărită, popușoi, harbuz, zămos, bostan, prăsadă, ospătărie, bufet, chioșc, soveste, glod, luntre, stuh, buhai, hulub, cocostîrc, pestelcă, cușmă, colțun, ciubotă, ogradă, fîntînă, fereastră, butelcă, oloi, jertfă, trudă, hodină, nădejde, slavă, norod* și alte sute și mii de cuvinte moldovenești ei încearcă a le înlocui în mod lipicios cu dialectizmele românești: *castravete, roșie, floarea soarelui, porumb, pepene verde, pepene galben, dovleac ș.a.m.d.*

Românizatorii au îndrăgit cuvîntul *castravete*, pe cînd moldovenii, italienii, spaniolii, portughezii se țin de obîrșia acestui termen comun: *pepene – pepino*.

Cît de grațioase sînt expresiile: „*un păpănaș murat*”, „*un harbujel copt*”. Și cît de stîngace sînt variantele lor românești: „*castravețel (castravețaș) murat*”, „*pepene verde copt*”. Sau „*pepene verde verde*”, „*pepene galben verde*”, adică necopt.

Căutați o alternativă românească să egaleze în expresivitate cu cuvîntul nostru *chipăruș*. Termenul românesc *ardei*, în limba moldovenească n-a prins rădăcini. Sau, exprimîndu-ne la figurat, n-are „rude” nici „prieteni” în graiul nostru natal. Cu totul altceva putem spune despre cuvîntul *chiper* (i), (*chipăruș*). Acesta din urmă e asimilat demult în limba noastră. De vechimea lui ne vorbesc multe expresii idiomatice, zicale etc. Îl întîlnim în mai multe ipostaze: în nume de familie (*Chiper(i)*), în toponimice (*Chipercești, Chiperești*), în denumirea organului de presă (jurnalul „*Chipăruș*”), în titlul unor rubrici de satiră și umor ale diferitor publicații („*Semințe de chipăruș*”) în expresii: „*iute ca chiperiul*”, „*parcă i-a dat chiper (i) la nas*” etc.

Cuvîntul moldovenesc *vac (veac)*, de origine slavonă (*век*), a dat naștere unui șir de cuvinte derivate și unități

frazeologice: *a înveșnici, veșnic, veșnicie, pe veci, veacul de apoi, a-și trăi veacul, în vecii vecilor* ș.a.m.d. Pe cînd termenul românesc (pseudoromânesc) *secol* e sterp și singuratic. El n-a scos pui în graiul nostru, e izolat și-l folosim doar de dragul sinonimelor. Încercați să formați verbul *a înveșnici* cu ajutorul cuvîntului "secol" sau varietatea de expresii pomenite mai sus!

Cum putem lepăda, de pildă, cuvîntul *curechi*, cînd avem o zicală populară, plină de ironie și înțelepciune: „*nu-i pasăre mai bună ca porcul nici floare ca curechiul*”.

Românizatorii cîrnesc nasul de la cuvîntul *pătlăgică*, în timp ce un scriitor ieșean din veacul 19 a creat o operă satirică de mare rezonanță în societatea de atunci, avîndu-l ca erou principal pe domnul Pătlăgică, prin care era parodiat un politician din acele vremuri – un tip apatic, amator de spirtoase, cu fața rotundă și veșnic roșie ca o pătlăgică. Dacă vreți să nimiciți îndată umorul sprințar al acestei opere – înlocuiți cuvîntul *pătlăgică* cu termenul românesc *roșie*. Însuși numele, domnul Roșie și comparația „*roșu la față ca o roșie*” e un calambur, care îți strică tot cheful umoristic. Te poți rîde numai de expresia în românește.

Iar dacă e vorba de pătlăgele verzi pentru murat, cum poți să le numești „roșii”?

Cuvîntul *nădejde*, de origine slavonă, de asemenea, e un termen vechi în limba moldovenească. Îl găsim în versurile lui Dosoftei, în literatura modernă și în limba vorbită. Substantivul *nădejde* a dat naștere verbului *a nădăjdui*, întrebuițat mai des prin expresia „*a trage nădejde*”. „Novatorii” limbiști folosesc cuvîntul *speranță*, dar nu le-a reușit să înlocuiască derivatele din *nădejde*. „*A speranțui*”, „*a trage speranță*” sînt invenții prea eșite din cale-afară.

Lingvomanii românizatori au întrodus cuvîntul *ulei*, în loc de sinonimul moldovenesc *oloi*, dar n-au îndrăznit să-și continue pătărania cu termenul *uleiniță*, pentru că nu există în

vocabularul românilor. Cuvîntul *oloiniță* a rămas nepătat.

Chiar și sinonimele absolut identice din ambele limbi își păstrează identitatea numai stînd la ele acasă. De pildă, cuvintele *răsărită* și *floarea soarelui*. Întrodus în Moldova sinonimul românesc "*floarea soarelui*" își îndepărtează identitatea semantică absolută. Uitați-vă mai cu băgare de samă la următoarea expresie: *Ion stă pe prispă ca un leneș și ronțăie răsărită, pe cînd soția lui demult îl îndeamnă să ducă sacii cu răsărită la oloiniță*.

A ronțai floarea soarelui și a duce la oloiniță saci cu floarea soarelui în mediul moldovenesc prinde de acum niște nuanțe specifice pe care un român nu le simte. Tot așa de străni sînt și expresiile moldovenești pentru un român. Numai că majoritatea românilor sînt complexați de ideologia șovină mare-românească și nu-și dau sama că moldovenii cu limba lor natală trebuie lăsați în pace.

Și încă un exemplu ca să nu lungim vorba fără capăt.

Referitor la sinonimele *sticlă* și *butelcă* un învățător de limbă și-a expus următoarea părere: „*Sticlă e un termen cult, e cuvînt românesc, e mai frumos, iar butelcă a nimerit în limba noastră în procesul de rusificare, e folosit în mediul țărănesc*”.

Bineînțeles, gustul „boieresc” pentru frumos trebuie respectat. Dacă învățătorului de limbă îi place mai mult cuvîntul *sticlă*, să-l folosească sănătos! Însă argumentele lui, ca specialist în domeniul limbii, ni se par cam deocheate. E aiurea însăși judecata: „e cuvînt românesc” și, prin urmare, „e mai cult, e mai frumos”... Iar alt termen, cică, e „țărănesc”, pentru că nu-i românesc.

Cît privește „țărănescul” cuvînt *butelcă*, apoi din acesta provine verbul a *îmbutelia* pe care nimeni nu-l poate neglija nici chiar învățătorul „cu sticla”. Pentru comparație, „*a sticli*” are cu totul alt sens. Mai apoi, cum se știe, butelca poate fi fabricată din sticlă, ceramică, masă plastică ș.a. Expresia: „o sticlă de sticlă” e un non-sens

Ar trebui să-i mai informăm pe adeptii „frumosului românesc” că termenul *butelcă*, de origine latină (diminutivul din *butis*), e un cuvânt de circulație internațională: în franceză - *boutelle*, în spaniolă - *botella*, în portugheză — *botelha*, în italiană - *bottiglia*, în rusă — бутылка, în ucraineană - бутелка, ș.a.m.d. Cu toate acestea, cuvântul *butelcă* e categorisit în dicționarele românești ca „regionalism”. Tăman în stilul pretutindenist grandoromânesc: toată lumea e o regiune periferică a globului românesc...

Lăsăm pe sama cititorului (ca ocupație distractivă) să prelungească șirul de asemenea exemple în timpul liber..

„Frumos” - „urît” („țărănesc”) nu sînt însușiri pentru a categorisi cuvintele din limba maternă. Dacă sînt de trebuință, înțelese și-s folosite de popor, toate cuvintele materne sînt frumoase. O mamă adevărată își iubește și are grijă de copilul său și nu-și schimbă odorul natal pe un copil străin, pentru că acela ar fi mai frumos.

Fanii „frumosului” românesc ar trebui să cunoască încă un adevăr elementar: ceea ce e frumos pentru dînșii, poate fi caraghios și urît pentru lumea din jur. Mai dăunăzi îl auzisem în troleibuz pe un tînăr făcîndu-i observație unui pasager: „*E rușinabil, domnulă!*”.

În cîteva unități de transport public se putea întîlni afișat un anunț - reclamă: „*Alege-ți jobul! Telefonează-ne 076750029, 079424259*”. Am auzit și reacția la această inscripție stranie. Un tînăr cu prietena sa, întrînd în troleibuz, văzînd reclama, își ghiontește cu cotul fata și o indeamnă să se uite la afișă, zicîndu-i: „*Alege-ți jlobul!*” (în rusește: *жлоб* - *bădăran, haimana, bicisnic, zălud*). Ambii au pufnit în rîs.

Putem spune cu încredere că nici peste o sută de ani săteanul nostru nu va folosi în graiul său puzderia de covinte străine, aduse de românizatori cu dicționarele lor, editate la București, ca fiind, cică , literare în limba moldovenească. De pildă: *macamburu, lugubru, funebru, abraș, abject, aluviune,*

ambră, asertiune, adipos, a adula, a badijona, birt, angoasă, belfer, berbant, argou, emfatic, epatant, epavă, job, decoct, macadam, somtuos, omisiune, osatură, ostentativ, a ostraciza, oțios, parcimonie, parmaclîc, pasabil, parolist și a.m.d. și a.m.d.

De vreo trei decenii, de cînd România a pornit compania de colonizare spirituală și lingvistică în țara noastră, dar ați auzit în vorba moldovenilor măcar unul din aceste și alte mii de cuvinte străine introduse artificial în vocabularul limbii noastre? L-ați auzit pe un moldovan să zică: „*te am*” (te iubesc), că „*bea apă din puț*”, că „*duce vaca la taur*”, „*a se face barcă și punte*”, „*muncă în transperarea frunții*”, „*nici o chiciură de speranță*”, „*se joacă cu țara în nasturi*”, „*a-i arăta doctorului dentist cavitatea bucală*”, „*la spartul pieței*”, „*a cadona ceva de spiritul morților*” și a.m.d. și a.m.d.

Cuvintele străine, nefolosite de vorbitori, constituie un balast de prisos, face limba mai greoaie, mai puțin înțeleasă. Cu alte cuvinte, sînt niște bube și zgaibe pe corpul limbii materne.

Lexicon moldo-francez (francez-moldovenesc) sau limba română”, cum i se mai spune...

Ce este limba română în esență?

E un amestec artificial din două limbi apropiate de origine latină (română și moldovenească), cu un adaos solid de împrumuturi din vocabularul altor limbi străine, îndeosebi din franceză, făcute în mod abusiv și nechibzuit de elita intelectuală din Valahia.

Balastul lexical abundent de străinisme (franțuzisme) în limba valahilor își trage obîrșia din moda, chiar cultul limbii franceze ce se observă în rîndurile clasei dominante din Valahia, în veacul 19, în special. Nu era o necesitate de a comunica în franțuzește, dar un moft elitist al clasei

dominante din Valahia pentru a se deosebi și prin aceasta de „golănime”, de „gloata mizerabilă și întunecată de rumînime”.

Însuși termenul *rumîn* în veacurile mijlocii la valahi nu avea sensul de etnonim. Era un socionim cu care se numeau păturile inferioare ale societății (țăranii șerbi și țișanii robi), avînd și nuanțe disprețuitoare de *bădăran incult, om primitiv*. Sens umilitor avea și lingvonimul *limba rumînească*.

Aristocrația avea jargonul său, vorbea franceza ori o limbă burdușită de franțuzizme care au pătruns și în limba literară a valahilor.

Iată cîteva exemple...:

Franceză	Română	Moldovenească
abdomen	abdomen	pîntece, burtă
aberante	aberant	aiurea, scrîntit
aberation	aberație	rătăcire, aiureală, scrînteală
ablation	ablațiune	tăiere, eliminare
abnegation	abnegație	dăruire, devotament
abolir	aboli	anula, desființa
abondance	abundență	belșug
abrogation	abrogare	anulare, desființare
absence	absență	lipsă
abus	abuz	necumpătare, peste măsură, samovolnicie
acceptable	acceptabil	potrivit, care se poate aproba
acces	acces	întrare, liberă trecere
accessible	accesibil	practic, pe înțelesul tuturor, la îndemînă
acclamation	aclamație	ovație, urale, aplauze
accusation	acuzație	învinuire
addition	adiție, supliment	adaos
adepte	adept	părtaș, partizan, susținător
adequate	adecvat	potrivit
adjacent	adiacent	alăturat, învecinat

admirable	admirabil	minunat, încântător
admonester	admonesta	a muștra
adversaire	adversar	potrivnic, vrăjmaș
affable	afabil, amabil	binevoitor

Și așa mai departe.

Furturile din limba franceză au atins proporții, încît pe fuduliștii români mîne îi poți auzi declarînd cu mîndrie: “Păi, francezii vorbesc limba română, domnilor! “

Vor încerca românii și francezilor să le schimbe numele limbii materne?!

Cum nu?! Dacă Dumnezeu e român!

După cum ne învață apostolul neamului, Sfîntul Colea Dabija, Dumnezeu e român, născut de neamul românesc.

*”Să fii român e o onoare,
Ne-o spune însuși Dumnezeu,
Căci El, cu inima Lui mare,
S-a ridicat din neamul meu!”*

(„Literatura și arta”, din 14 iunie 2005).

În altă publicație din “ LA “, această minciună care întunecă soarele în ziua-amiaza mare, o spune mai pe șleau...

Tămbălău colonial social-politic.

De-ar fi vorba numai de limbă...

Oamenii de vîrstă înaintată își amintesc bine de metodele barbare profasciste, folosite de legiunile cincicoloniste românești în noua campanie a României de colonizare a țării noastre.

În țară se instaurase o dictatură a forțelor extremiste de stradă, susținute și dirijate din exterior care paralizase activitatea tuturor organelor de menținere a ordinii publice și mecanismul juridic în stat.

În aceste împrejurări de haos și teroare, după cum sublinia în raportul său la plenara Comitetului Central al PCM (mai 1989) Gheorghii Lavranciuc, președintele Comitetului Securității de Stat al RSSM, numai în patru luni ale anului 1989, peste 2000 de familii, cetățeni ai Moldovei, au părăsit în grabă țara și s-au refugiat în Transtrinstria, Ucraina, Rusia și alte țări. Chiar și în Canada serviciile de migrație ale acestei țări au înregistrat mai mulți cetățeni moldoveni în calitate de refugiați politici.

Raportorul a atras atenția și la faptul că majoritatea refugiaților erau conducători de întreprinderi și specialiști de înaltă calificare din economia țării, în bună parte, locuitori ai Chișinăului. Și prin această anomalie, forțele distructive legionar-frontiste au dat o lovitură zdrobitoare economiei Moldovei care, din acel moment, s-a cufundat în haos și în continuare va marca o cădere abruptă în toate ramurile.

Prin urmare, monitorii externi ai reformării sistemului socialist în Republica Moldova, alături de invazia ideologică apuseană, urmăreau și scopul distrugerii bazei materiale și însărăcirea poporului – condiție, fără de care țara noastră nu putea fi ademenită cu belșugul „bunătăților”, „cu libertățile” europene și încătușată cu datoriile de către UE.

Realizarea acestor scopuri monstruase ale dușmanilor noștri externi au devenit o datorie „sfântă” a tuturor partidelor sorosiste de dreapta, proapusene, proromânești. Pe fundalul acestor constatări devine mai înțeleasă expresia cvazi metaforică a lui Iliescu: *„Fără a-i sărăci pe moldoveni, unirea e o idee stearpă”*.

Vuia Moldova de proteste contra dezmățului colonizator al românilor.

Tinerii cititori se pot convinge de acest fapt, făcînd cunoștință cu informația din presa periodică patriotică din acea perioadă: *„Moldova Suverană”, „Независимая Молдова”, „Glasul Moldovei”, „Comunistul”, „Pămînt și oameni”, „Săptămîna”, „Chișinău. Gazetă de Sară”, „Tinerimea Moldovei”, „Dreptatea”, „Veteranul”* și a.

Din mii și zeci de mii de declarații de protest ale instituțiilor statale, organizațiilor obștești și partidelor politice, ale colectivelor de muncă și din șuvoiul nesfîrșit de scrisori ale cetățenilor de rînd prezentăm cititorilor doar cîteva...

DECLARAȚIA

Guvernului Republicii Moldova

Luînd notă de declarația Guvernului României din 1 august curent (1994-n.n.) cu privire la noua Constituție a Republicii Moldova, Guvernul Republicii Moldova se vede obligat să declare următoarele:

*Edificarea unui stat de drept și afirmarea lui pe arena internațională, fapt ce, sperăm, trezește simpatie și din partea României, care prima ne-a recunoscut independența, nu poate avea loc **fără adoptarea unei Constituții bazate pe o vastă practică internațională contemporană** și pe expertiza unor prestigioase organisme internaționale.*

Reflectînd aspirațiile poporului nostru, exprimate în cadrul alegerilor parlamentare și al sondajului "La sfat cu poporul", Constituția, Legea Fundamentală a statului, nu numai că reprezintă cadrul necesar juridico-politic pentru consolidarea statalității, independenței și integrității teritoriale a Republicii Moldova, dar și reconfirmă voința lui

fermă de a trăi într-un stat în care valorile general-umane și, în primul rând, drepturile și libertățile fundamentale ale omului sînt garantate și ocrotite de lege.

În această ordine de idei, trezește o nedumerire firească poziția Guvernului român de a nu dori să fie înțeleasă situația social-politică din Republica Moldova, indeosebi gravele probleme cu care se confruntă la ora actuală tînărul nostru stat.

A vorbi, în contextul adoptării Constituției, despre urmărirea unei deznaționalizări forțate a milioanele de moldoveni din stînga Prutului sau de existența premiselor dezmembrării și federalizării statului, cu consecințe grave asupra independenței lui, înseamnă a interpreta în mod greșit realitățile, adevărata stare de spirit a populației. Se crează impresia că declarația Guvernului român reflectă în exclusivitate platforma opoziției parlamentare de la Chisinau, liderii căreia niciodată nu s-au împăcat cu ideea independenței reale a Republicii Moldova.

Ori o atare poziție pune la îndoială sinceritatea afirmărilor, la diferite niveluri, de susținere a cursului spre independență a tînărului stat moldovenesc, iar sprijinul opoziției ar putea aduce prejudicii relațiilor dintre țările noastre...

(Fragment din Declarația Guvernului RM, gazeta „Pămînt și Oameni” 17 august 1994.

** * **

În altă declarație de protest a guvernului Republicii Moldova, reprodusă fragmentar mai jos, cu privire la pașaportizarea samovolnică masivă a cetățenilor Moldovei de către România, se spune:

...„Declarațiile recente ale conducerii României referitoare la cele 800 mii de cereri de acordare a cetățeniei române, depuse de moldoveni, și așa-numita obligație a României de a crea la Chișinău un Centru de Acordare a Vizelor pentru statele UE sînt concludente în acest sens...

Nu pot fi alte explicații decît cele ale unei atitudini false în cazul pretenției României de a-și asuma rolul creării la Chișinău a Centrului European Comun pentru Eliberarea Vizelor, lansate anume acum, cînd sînt practic finalizate procedurile de deschidere a Centrului de către Ambasada Ungariei...

Agitația absolut artificială creată prin acțiunile autorităților române la subiectul acordării cetățeniei române moldovenilor, inclusiv prin accentuarea intenționat excesivă a numărului de cereri depuse, denaturează atât esența conceptului de cetățenie, cât și a ideii care a stat la baza creării Centrului de Acordare a Vizelor la Chișinău...

În aceste condiții, nedorința autorităților române de a semna cu Republica Moldova Tratatul politic de bază și Tratatul privind frontiera nu poate fi interpretată decât drept o confirmare a adevăratelor intenții pe care le urmărește conducerea statului vecin.

Republica Moldova nu acceptă ca viitorul cetățenilor săi să facă obiectul unor jocuri de culise duplicitare și periculoase, care subminează securitatea națională și principiile statalității pentru care s-au sacrificat cetățenii moldoveni...".

* * *

Să oprim românizarea țării!

*Declarația CC al Partidului Comuniștilor din Republica Moldova
(fragmente)*

... Lezarea intensă a dreptului constituțional a poporului moldovenesc dreptul la autoidentificare națională, nume propriu și limba maternă, la istorie, începută de regimul Snegur-Druc, odată cu venirea la putere a guvernării Lucinschi-Ciubuc a capătat amploare, s-a transformat, în esență, într-o politică de stat.

Prin sistemul de educație, începând cu instituțiile preșcolare și până la cele de învățământ superior, are loc o denaționalizare meticuloasă a poporului moldovenesc, planificată cu ajutorul instructorilor de peste hotare, copiilor moldoveni li se impune „limba română”, „istoria românilor” etc.

Un șir de institute de cercetări științifice din cadrul Academiei de Științe a republicii practic s-au transformat în filiale ale institutelor de profil ale Academiei Române, prin așa-numitele cercetări științifice insistând să dezmoștenească poporul moldovenesc de nume, de istoria multiseculară, limba maternă și cultura de unicat – moldovenească.

În mass-media sînt pe larg propagate ideile românismului și unionismului, străine poporului, se practică umilirea demnității naționale a moldovenilor, falsificarea vulgară a istoriei statului nostru.

Această campanie antimoldovenească, cît n-ar fi de straniu, e finanțată de stat, din contul contribuabililor moldoveni, ruși, ucraineni, gagauzi, bulgari, reprezentanți ai altor etnii, care locuiesc în republica noastră multinațională...

Din numele Partidului Comuniștilor din Republica Moldova exprimăm un protest hotărît împotriva campaniei de românizare violentă și încercărilor de denaționalizare a poporului moldovenesc. Cerem de la președintele, care e garantul suveranității, independenței naționale, unității și integrității teritoriale, de la Parlamentul și Guvernul republicii să asigure de către toate organele de stat, organizațiile și instituțiile, formațiunile neguvernamentale și social-politice respectarea articolelor 10 și 13 din Constituția Republicii Moldova.

Chemăm poporul moldovenesc să susțină opinia fermă a Partidului Comuniștilor și să se manifeste cu hotărîre în apărarea numelui său istoric, a limbii materne și tradițiilor strămoșilor, pentru realizarea dreptului constituțional de păstrare, dezvoltare și exprimare a originii etnice, culturale și lingvistice.

COMITETUL CENTRAL AL PARTIDULUI COMUNISTILOR DIN
REPUBLICA MOLDOVA (Comunistul nr. 44, 28.11.97)

* * *

**ОБРАЩЕНИЕ СОЮЗА ОФИЦЕРОВ
к гражданам Республики Молдова**

Уважаемые соотечественники!

Наша Родина - Республика Молдова в опасности!

Пришедшая к власти в результате антиконституционного переворота правящая коалиция, под видом европейской интеграции, проводит курс на ликвидацию молдавской нации и государственности. Все мы являемся свидетелями серьезнейших угроз для экономической безопасности страны. Промышленность разрушена, потеряны традиционные для Молдовы рынки и как следствие разорение сельского хозяйства, безработица, всеобщее обнищание народа. Всё это, в свою очередь, породило ещё одно страшное явление - массовая эмиграция из страны трудоспособного населения в поисках работы и куска хлеба.

Целенаправленно уничтожается научный потенциал страны, национальная культура, народное образование, система здравоохранения, духовные ценности и моральные устои нашего общества.

За последние 20 - 25 лет в стране развязана усиленная идеологическая кампания, направленная на румынизацию страны. Молдаван лишили языка, истории, всячески пытаются внедрить в их сознание этноним «бессарабский румын», стирая, таким образом, из нашей памяти героическую историю и богатейшие этнокультурные традиции молдавского народа.

Офицерский корпус с тревогой обращает внимание на антиконституционные призывы отдельных представителей власти о лишении Молдовы статуса нейтрального государства и вступлении в НАТО. Граждане озабочены превращением ее территории в полигон для концентрации НАТО-вской военной техники и ее переброски в горячие точки, участием наших военнослужащих в учениях, проводимых этим агрессивным военным блоком, присутствием в наших силовых структурах западных советников, которые систематически нагнетают обстановку мнимыми угрозами для нашей безопасности, якобы исходящими от наших исторических друзей. Вновь в качестве детонатора «горячие головы», а по сути, провокаторы, пытаются использовать Приднестровский вопрос, спекулируя невозможностью якобы его разрешения мирным путем.

Похоже, что власти Молдовы, по заказу извне, уже втянуты в опасные геополитические игры, могущие привести к разжиганию очередного пожара в этом регионе и созданию еще одного очага напряженности в мире.

Народ Молдовы не хочет чужих господ, он хочет сам решить свою собственную судьбу, без вмешательства иностранных советчиков, без коррумпированных внутренних предателей, которые ведут страну к гибели, готовя с помощью НАТО новый молдавский вариант хаоса и беспредела как в Украине!

Мы, офицеры Республики Молдовы, не приемлем разрушения и предательства нашей Родины! Не приемлем втягивание Молдовы в кровавые конфликты за чужие интересы!

Граждане Молдовы!

Общее наше будущее в опасности!

Мы призываем всех, кому дорога Молдова, ее настоящее и будущее, судьба наших детей и внуков, не допустить во власть олигархов, коррупционеров, изменников и таким образом предотвратить гибель нашей Родины!

МОЛДОВЕ БЫТЬ! НАТО и УНИРЕ с Румынией - НЕТ!

Общее собрание офицеров – ветеранов силовых структур Республики Молдова.

Защитим наш дом – Республику Молдова!

„Вот уже восемнадцатый год как правящая клика Румынии развязала ожесточенную идеологически-диверсионную войну против суверенной Республики Молдова. По своим масштабам и агрессивности это небывалая для мирного времени интервенция, совершенная в экспансионистско-захватнических целях ликвидации молдавского государства и присоединения ее исторических территорий к так называемой "великой Румынии". Для осуществления названных преступных намерений бухарестские неокolonизаторы с помощью секретных служб своей страны создали на территории республики Молдова румынскую "пятую колонну" (колонна предателей Родины), а из элитарной ее части разветвленную сеть платной агентуры влияния. Получив мощную финансовую поддержку из специальных фондов румынского Госбюджета, а также из международных источников (так называемые фонды поддержки процесса "демократизации РМ"), румынская агентура быстро внедрилась в жизненно важные центры управления молдавским государством и обществом. Она завладела всеми средствами массовой информации, идеологическими научными и учреждениями, сферой культуры и образования. Усилиями румынских спецслужб и их агентуры, руководимой кадровыми сотрудниками SRI (Служба Информации Румынии) и SIE (Служба внешней разведки), вскоре к руководству страной пришли самые ярые румыно-унионистские ястребы: А. Мошану (в Парламенте), М. Друк (в Правительстве), И. Косташ (МВД), Н. Маткаш (в Министерстве образования), И. Унгуряну (в Министерстве культуры) и т.д.

Именно они явились первооткрывателями шлюзов для запрутского идеологического нашествия. Бурный поток лжи и дезинформации быстро наводнили нашу страну. Как при потопе на голову бедного молдаванина обрушилась лавина румынских периодических изданий и других идейно-диверсионных антимолдавских, антигосударственных публикаций.

На брошенные Бухарестом сребреники Иуды кинулись, как шакалы на легкую добычу, отдельные представители творческой интеллигенции, тунеядцы, не знавшие в своей жизни, что такое труд, изменники Родины, агенты-перебежчики КГБ, авантюристы и проходимцы всех мастей и, просто криминальные элементы, по которым горькими слезами плакали тюрьмы Молдовы.

Именно эти апатриотичные и деградированные элементы по команде своих бухарестских хозяев (в Румынии тогда правил дуэт Илиеску-Нэстасе), выступили инициаторами "оранжевой" революции, будто с целью "национального освобождения" (только неизвестно от кого!), в период когда наша республика и де-юре, и де-факто уже была свободной и независимой.”

(Fragment din Declarația Partidului Patrioții Moldovei).

АДРЕСАРЕ

Кэтре фемеиле дин Кишинэу ши ынтрия Молдовэ

Дражъ приетене, сурорь, маме!

Сфатул републикан де фемей дин Молдова есте профунд ынгрижорат ши ындуерат де евениментеле че ау лок ын ултимул тимп ла Кишинэу. Унеле персоане ынчаркэ сэ-й ындемне пе оамень ла акциунь антиконституционале, антисочияле, сэ ынлокуяскэ адевэрата демократии прин демократия митингурилор страдале, ку кемэрь инстигаторе, ащъцэ

пасиуниле ши емоцииле инутиле, игнорязэ черинцеле де а се респекта ординя, де а ну депэши кадрул лежий. Ау лок манифестэрь екстремисте.

Ла акциуниле нелегале сынт атрашь адолесченций ши копийй. Ын ачесте кондиций нимень ну се гындеште че дауне ли се причинуеск суфлетелор фражеде але копиилор, каре девин марторь ла акциуниле кондамнабиле але вырстничилор, фиинд супушь, тотодатэ, периколулуй пе каре ыл имплекэ ымпрежурэриле импревизибиле ын казул агломерэрий маселор де оамень.

Ын презент обштимя ларгэ дискутэ ку ынфлэкэраре ши интерес проблемеле историей по- порулуй молдовенеск, дезволтэрий лимбий, културый национале, проблемеле еколожией, ре- лацийлор динтре нациунь. Ын стадиу де елабораре се афлэ документе импортанте привинд статулул лимбий молдовенешть, функционаря ын републикэ а лимбилор молдовеняскэ, русэ ши алтор лимбь.

Респектынд сентиментеле национале, демнитатя националэ а молдовенилор, рушилор, украи- ненилор, булгарилор, гэгэзилор, еврейлор, репрезентанцилор тутурор челорлалте националитэць ши популаций, каре демулт трэеск пе териториул Молдовей, сынт ем категорик ымпотрива унор асеменя манифестэрь, стрэине натурый социализмулуй, кум сынт шовинизмул сау национализмул, ымпотрива орькэрор абераций, тендинце наиионалистэ ындрептате спре ацьцаря артифициалэ а вражбей интересниче.

Лекцийле ну трек фэрэ урмэ пентру нимень. Май алес, дакэ ачесте лекций ле сынт сервите копиилор де кэтре пэринций лор. Чине сямэнэ вынт, нумайдекыт ва кулеже фуртунэ ши ненорочирь. Ачест адевэр де нетэгэдуит цинем сэ-л аминтим ачелор маме че ау уйтат каре есте ыналта менире а фемей — пэстрэтраря кэминулуй фамилиал.

Вэ кемэм пе вой, маме: оприци-вэ! Гындици-вэ бине кыт де дезастроуасе сынт урмэриле атражерий копиилор ла акциунь иреспонсабиле: фииндкэ вырстничий ле дау ынсэрчинаря сэ поарте лозинчэ але кэрор сенс ей ну-л ынцелег, дупэ кум неынцелес ле есте ши скопул финал ал кемэрилор, пе каре ый ынвацэ сэ ле скандезе ымпреунэ ку вырстничий.

Профунд ынгрижораць пентру зиуа де мыне а тинерей женераций, не адресам кэтре дум- нявоастрэ, фемей, маме: ну ынгэдуиць ка инимиле воастре сэ фие купринсе де стихия емоциулор, яр рациуны матернэ — де стихия акциунилор.

Президиул Сфатулуй републикан де фемей вэ кямэ пе думнявоастрэ, фемей- трудитоаре, фемей-маме, фемей-активисте обштешть сэ партичипаць интенс ла институирия ординий ын каса ноастрэ комунэ, сэ цинець минте мереу че рол колосал вэ ревине ын ридикаря културый женерале а попорулуй ностру, ын реынноирия сочиетэций.

Асеменя калитэць минунате, проприй фемейлор ноастре, ~ спиритул де сакрифициу ши енергия, драгостя де мункэ ши омения требуе сэ девинэ о форцэ активэ, ун сприжин де нэдежде ал организациулор обштешть ын ынсэнэтоширя атмосферей ла Кишинэу, ын ынтэриря приетений ши фрэцией ынтре попаре.

Сэ ну адмитем о ноуэ декланшаре а пасиунилор, сэ фолосим експериенца де вяцэ ши ынце- лепчуны ноастрэ, форцеле спиритуале ши бунэтатя ын нумеле каузей нобиле а едукацией уней женераций сэнэтоасе дин пункт де ведере морал!

Президиул Сфатулуй Републикан де фемей

* * *

ГРАЖДАНЕ МОЛДОВЫ!

Банды румынских легионеров, прошедшие специальную подготовку в военизированных лагерях Румынии, при содействии нынешнего унионистского правительства, беспрепятственно переходят государственную границу, открыто и нагло проводят свои шествия по центральным улицам молдавской столицы, грубо нарушают общественный порядок и спокойствие граждан, терроризируют местное население, выкрикивая фашистские, антигосударственные, антимолдавские лозунги, бьют хозяев этой страны лишь за то, что они противятся сумасбродным планам румынских правителей по объединению Республики Молдова с Румынией! А наша «доблестная» полиция, вместо того, чтобы пресекать подобные акции иностранных наёмников, всячески содействует им, оберегая эту вакханалию недобитых фашистов от возмездия возмущённых молдавских граждан.

В начале года я купила один из номеров газеты "Moldova Mare". Прочитала и обрадовалась: наконец-то и в нашей

Письмо недели...

родной Молдове появилась патриотическая газета. Я любила эту газету, как говорится, с первого взгляда, и подписалась на нее. Сейчас каждый вторник жду газету как праздник души. Она внушила мне уверенность и оптимизм, что наша Родина – Республика Молдова, благодаря этой газете и партии Патриотов Молдовы выйдет из этого болота, в которую загнали нас румынизаторы. Мы молдаване, да и все остальные национальности нашей страны, никогда не были так оскорблены и унижены, как в последние два десятилетия со стороны румын-унионистов. Я молдованка, педагог по образованию, сейчас нахожусь на пенсии. Решила писать на русском, чтобы все люди разных национальностей услышали мой призыв: давайте все вместе бороться за спасение молдавских детей, которые на наших глазах ничтожное количество «бессарабских румын» (так называют себя унионисты) превращают их в румын. До появления Вашей газеты, я иногда раньше читала «Literatura și arta» и «Flux». Только Вы можете понять меня какое чувство возмущения я испытывала, когда встречала на их страницах оскорбления в адрес моей Родины, моего народа. Din gura românilor și trădătorilor alte cuvinte la adresa moldovenilor nu auzeam, decât numai „moldoveni primitivi”, „basarabeni proști”. Я раньше даже в мыслях не допускала, что в нашей Молдове могут жить такие люди, хуже душманов, которые не только не любят свою землю, но даже стараются вредить нашей стране и народу. За каких-то полтора десятка лет появилось столько негодяев, что я была в растерянности. Читая Вашу (сейчас она для всех нас, **наша**) газету убедилась, что таких как я,

патриотов Молдовы, очень и очень много. Я рада, что мы, молдаване, сможем постоять за себя.

Время румынской оккупации я

не застала, но мне родители рассказывали какие ужасные порядки тогда были. Поэтому, когда вижу этого Юрия Колесника по телевизору, просто удивляюсь как он бессовестно врет и как работники телевидения допускают такого вруна к экрану.

У меня дома очень много литературы. В одной из книг я вычитала очень красноречивую статистику. Если пожелаете, я могу их прислать Вам. Вот только одна цифра: в 1924-28 гг. из Бессарабии, которая находилась под румынской оккупацией, уехало из нашего края 200 тысяч человек. Это люди, доведенные до нищеты и отчаяния, безработные или преследуемые румынскими властями. Сейчас румынизаторы создали такую же обстановку – обнищали людей, которые в поисках куска хлеба, покинули родину. Потомки будут проклинать нас за то, что мы, как безмолвное стадо овец, позволили руководить нами настоящим грабителям, которые присвоили себе народное добро, а сейчас продают страну, тянут ее неизвестно куда – вроде в Европу, а на деле – в Румынию. Наша республика была цветущим садом. Что осталось от нее сейчас? А главное, как живем мы – пенсионеры? Но кому пожаловаться? Некому. Наши либеральные (европейские законы) так устроены, что с каждым годом бедные становятся беднее, а богатые – богаче. Жутко представить в какую пропасть нас гонят европейские Иваны-Сусанины!

Спасибо, что Вы есть, хоть есть кому высказать все то, что накопилось в душе.

Мария ПЫНЗАРЬ,
Село Попяска (Поповка),
Штефан Водез

* * *

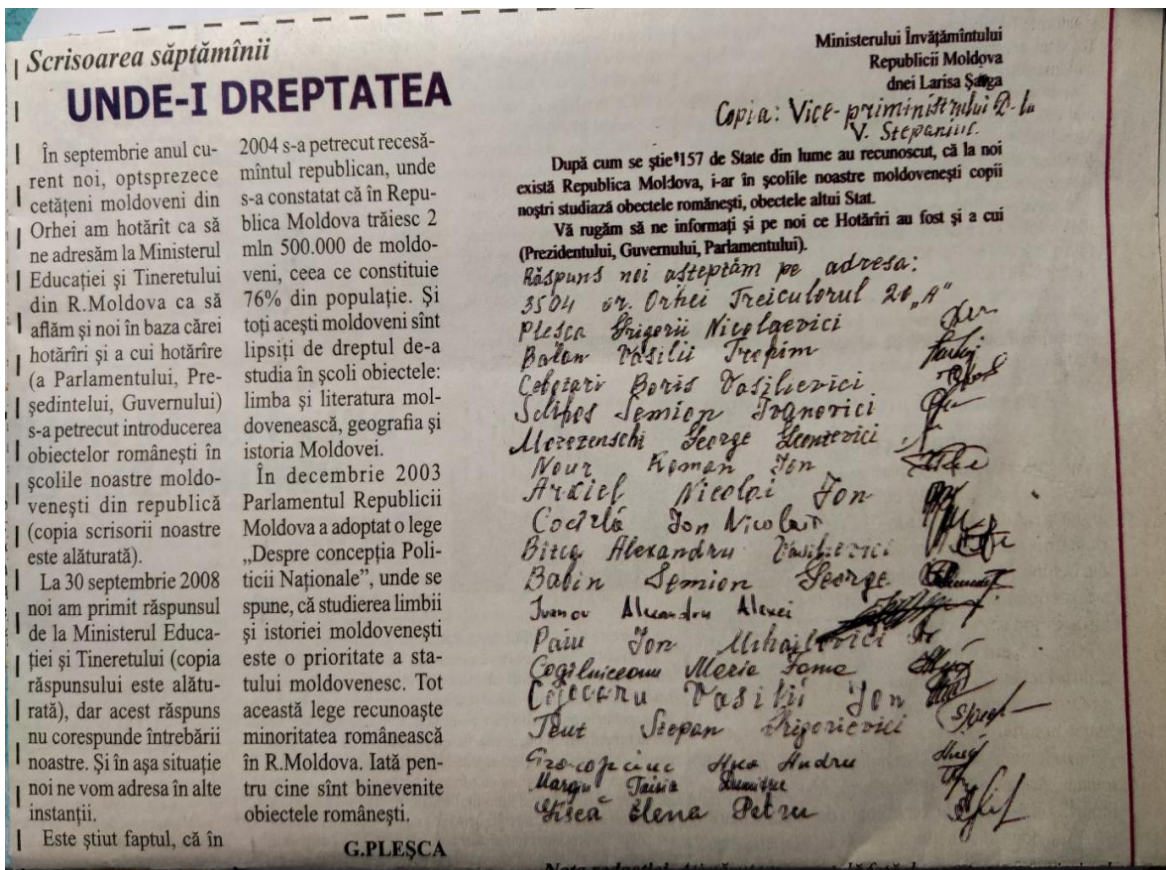
Где новоиспечённый гарант Конституции и суверенитета Республики Молдова? Почему набрал воды в рот и ковыряется в носу, когда страна подвергается прямой агрессии со стороны соседнего государства?

Нам такая «европейская» де(р)мократия не нужна и на пушечный выстрел!

Ни такого президента, ни такого правительства!

Jos labelle ocupaționiste românești de pe Republica Moldova!

(Foaie volantă afișată în locurile publice)

* * *

МОЖЕТ БЫТЬ, ТЕПЕРЬ УСЛЫШИТЕ, ГОСПОДА?

Классическое определение понятия «нация»: историческая общность людей, складывающаяся на основе общности языка, территории, экономической жизни, культуры, и некоторых особенностей характера.

Что же общего у нас, молдован, с румынами? Мы братья, также как и все народы Мира, поскольку все люди на земле произошли от Адама и Евы. Судьбы наших народов исторически складывались по-разному. Мы чаще всего враждовали, противостояли друг другу...

Нам, молдованам, не присущи агрессивность, национал-экстремизм, жестокость, коварство, наглость, мания величия и превосходство, бесконечные притязания на чужие территории, вздорность, заносчивость, чванство, иммитация.

Если за это время (с 1359), более чем за шесть веков, вопреки всем превратностям судьбы, назло всем недругам, в т. ч. валахам-мунтянам, наше государство не только существует сегодня, но и продолжает худо-бедно развиваться, будучи призванным мировым сообществом, то, надо полагать, народ, давший имя этому государству, имеет полное право называться так, как он

себя осознает – молдованами, и говорить на своем молдавском языке, дарованном нам нашими предками. Наш народ всей своей многотрудной историей выстрадал и заслужил это неоспоримое право.

Сознание и воля народа это – и есть самая научная, самая божественная истина. Все остальное - от лукавого. Собственно, мировое сообщество и не оспаривает этого права молдован. Более того, наш молдавский язык, как известно, зафиксирован в Универсальной Десятичной Классификации (Лондон, 1985 г.) под номером 805.92 наравне с другими языками романского происхождения – итальянским, испанским, французским и др. Вот только румыны почему-то никак не могут успокоиться - и те, запрутские, и... здешние (100-120 тыс.). Они «уверены», что истина ведома только им румынам-унионистам. И этот националистический чесоточный зуд не дает им покоя с 1862 года по сей день. Однако это навязчивое «беспокойство» понятно и козе, и ежу...

Достаточно полистать «Историю румын» (4 книжки), изданную в Яссах и распространенную (с чьего-то позволения) во всех учебных заведениях Молдовы, и все становится яснее ясного. Это, фактически, инструкция к действиям, что и как надо делать для «обоснования» и реализации навязчивой бредовой идеи объединения нашей республики Молдова с Румынией, «матерью-Родиной», которая почему-то моложе «дочери» всего на пять веков. Обобщенно, «История румын» - это весьма дурно пахнущий букет хитрости, искусства, искусственности и насилия над подлинными историческими фактами. Она рассчитана на недостаточно опытную, неразборчивую молодежь, которую можно «купить» за два лея и стакан вина, что и имело место во время «забастовочных» тусовок. Забыв о собственном разуме и его праве на мышление, часть студентов и учащихся пошли на поводу унионистов-румын, не заботясь о последствиях этого шага для своей Родины и самих себя. Весьма печальный факт, опасное заблуждение!

Нормальный человек не в состоянии воспринять тезис о том, что Президент не знает, не помнит, как возник вопрос о языке, когда и откуда появилась эта проблема.

Бойтесь Бога, господин Снегур! Вы же подыгрываете открытой контрреволюции, инспирированной из-за Прута, конечной целью которой является ликвидация молдавской государственности.

Под лозунгом национального возрождения заменили кириллицу на латиницу. И молдоване, наравне с русскоязычным населением, в одночасье стали безграмотными. Затем, без зазрения совести, подменили молдавские национальные приоритеты (национальность, язык, историю) на румынские, включили нас в Румынскую систему образования. Сейчас вовсю идет практическая реализация во всех аспектах коварного плана румынизации и последующего, последнего шага...

Румынские флаги, реявшие над центральной площадью Кишинева, а также требования об изучении истории румын, их литературы и языка, давали от-крытым текстом достаточно ясную информацию к размышлению. Мы категорически отвергаем предложение господина Снегура о пересмотре 13-й ст. Конституции РМ, как совершенно неприемлемое для молдован.

Молдоване не могут больше молчать. Мы требуем прекратить румынскую возню вокруг наших святынь. Без молдавского языка, без молдавской истории не может быть будущего наших детей и внуков. И не надо заниматься профанацией. Довольно!

Молдоване! Не дадим свершиться вероломному надругательству над нашими национальными чувствами и достоинством!

Не испытывайте нашего терпения, господа! Руки прочь от Конституции Молдовы!

Ник. ВАКАРЧУК. молдованин, г. Кишинев

(Publicație citată fragmentar din gazeta bilingvă **Dreptatea – Справедливость**, organul de presă al Partidului Socialiștilor din Moldova, august 1995)

* * *

Blestem

*Rău n-am dorit nici puiului de șarpe,
Martor și pe Cel de Sus îl am,
Dar limba-n gură-aceluia să-i sace
Care nu-mi va spune moldovan.*

*Rău n-am dorit nici puiului de șarpe
Chiar de m-au făcut adesea și sărman,
Dar lasă groapa singur să și-o sape
Cel ce m-ar lipsi de țară și de neam.*

*Rău n-am dorit nici puiului de șarpe,
Bunăitatea-n suflete mereu să crească!
Dar îl blestem de iad să aibă parte
Cel ce-ar vrea maternul grai să mi-l răpească!*

Tudor CHIFIAC

* * *

Nimic n-a ajuns la urechile alungite spre cer ale deșteptăciunii politice românești care, nimerind în brațele celui mai furios monstru militar de pe glob, prinsese curaj și porni revanșa expansionistă peste granițele țării sale, peste hotarele moralei și a bunului simț omenesc.

Moldovenii astăzi se înțeleg de minune din jumătate de cuvânt cu tatarii, turcii, ungurii, și alte popoare care în trecut au călcat aceste meleaguri fără voia moldovenilor. Toate popoarele din jur s-au civilizat cu scurgerea vremii. Numai politicienii români au rămas cu mentalitatea de colonizatori medievali. Au preluat metodele barbare ale închiziției, perfecționând numai mijloacele cruciadelor din acele vremuri.

Pornind la drum cu interesele sale politice pe traseul București – Chișinău, elita guvernantă de pe Dâmbovița denotă un primitivism, lipsă totală de logică și un cretinism infiorător pentru oamenii civilizați ai vremurilor noastre. Interesele egocentriste îi întunecă mințile și nu vede nimic, nu aude nimic, nu pricepe nimic din protestele verbale ale moldovenilor.

Din păcate, moldovenii au pus prea mare preț pe cuvânt cu nădejdea că vor fi înțeleși de învăzorii vorbitori de o limbă, reciproc înțeleasă. Protestele moldovenilor au fost prea blânde și milostive pentru un dușman de moarte al moldovenismului – experimentat, viclean, necruțător și șmecher.

Mafia unionistă modernă.

(Unionism sau canibalizm?)

Unionismul (antimoldovenismul) nicicând n-a avut rădăcini autohtone, adâncite în vatra istorică a moldovenilor. E un monstru născut de neamul valaho-român și adus în față cu ombilicul (buricul) netăiat pe aceste meleaguri, întâlnind aici condiții barbare pentru existența lui. Că de i s-ar fi tăiat

buricul, imediat și-ar fi dat chelea popii, fără a pronunța un *gu-gu!* sau *mu-mu!* în țara moldovenilor.

Monstrul a prins barbă, a îmbătrînit în rele, dar pînă astăzi e legat cu buricul de țara matcă, sugere țîța mămucai, nu poate sta copăcel în picioare pe vatra noastră, fără sprijin de labe păroase din țara-mumă.

Cruciada românizmului din anii '90 nu e, cum s-ar părea, un fenomen stihnic, provocat de forțe interne. A fost o invazie, o agresiune în plină putere a forțelor revanșarde expansioniste din exteriorul țării. Inspiratorii, organizatorii, sponsorii și dirijorii mișcării maidaneze din Moldova se aflau la București și în ambasada României de la Chișinău. De fapt, maidanul antimoldovenesc avea o coadă lungă și cărnoasă de crocodil care își pierdea capătul în negura depărtărilor de peste ocean.

În baza informației operative, acumulată de Comitetul Securității de Stat al RSS Moldovenești, putem vorbi numai de existența, înainte vreme, a unor manifestări naționaliste izolate – și acelea la nivel de zîzanie verbală, lipsite de acțiuni publice deschise, de proporții care ar fi putut prezenta careva primejdie pentru securitatea statală.

E o părere competentă documentată: ***în perioada sovetică în Moldova n-a existat și nici putea exista o mișcare organizată, cu lideri și program bine definit, orientat spre unirea republicii noastre cu România.***

Sub control operativ se aflau doar cîțiva unioniști extremiști pe care îi puteai număra pe degetele de la o mîină. Și mai puțini au ajuns la stadiul de figuranți ai dosarelor penale. Trei dintre aceștia (A. Usatiuc, V.Graur și Gh.Ghimpu) au nimerit pe banca acuzaților numai după ce plecaseră în România, avînd intenția să solicite audiență la liderul român, Nicolae Ceaușescu, ca să ceară ajutor pentru desfășurarea unor activități cu caracter unionist. La Ceaușescu nu nimeriseră, au fost primiți de un securist român. Făcînd

cunoștință cu informația despre planurile musafirilor de la Chișinău, șeful securității române, Nicolae Doicaru, le-a socotit fanteziste în acele condiții ale URSS. Mai mult ca atât, după toate semnele cum a reacționat la această informație, a socotit că e o provocare a organelor de securitate de la Chișinău, iar implicarea României în această afacere putea avea urmări foarte serioase în relațiile cu Kremlinul.

Ceaușescu se afla într-o vizită peste hotarele țării, de aceea luase hotărîrea după cum l-a îndemnat intuiția lui proprie de securist că e mai rațional să se îndepărteze de acest păcat. În aceeași zi, N.Doicaru a raportat în detalii cazul cu pricina lui Iurii Andropov, pe atunci Președinte al KGB URSS.

La întoarcere în țară, complotiștii proromâni au fost arestați și dați pe mîna judecătii. Cu aceasta se termină toată "epopeea" mișcării unioniste în Moldova Sovietică.

Aici nu e vorba numai de activitatea și reacția dură a organelor de securitate a statului, dar și de starea de spirit a poporului moldovenesc. Majoritatea populației trăise urgia războiului, dezlănțuit de hoardele hitleriste cu participarea României sub regimul mareșalului fascist, Ion Antonescu. Erau încă proaspete rănilile războiului și amintirile moldovenilor despre jugul barbar ocupaționist românesc de pînă la 1940 și din timpul Marelui Război pentru Apărare Patriei. Te mirai, dacă cineva putea îndrăzni să facă propagandă unionistă în fața acestor oameni, chiar dacă țara depășise perioada represiunilor îngrozitoare staliniste.

Și încă un moment. Eșită din mizeria războiului, după foametea groaznică din anii 1946-47, doar peste cîteva cincinale de dezvoltare furtunoasă a economiei, republica noastră și-a vindecat rănilile războiului și treptat își ridică nivelul de trai al populației. De acum prin anii 70-80, acest nivel era îndoit mai ridicat decît cel al populației din România. În acele vremuri, dacă îi propuneai unui moldovan să-și cumpere pașaport românesc sau îl îndemnai la unire cu

România, în cel mai fericit caz, erai ocolit ca individ cu fluturi în cap...

Prin urmare, pentru a înfăptui o nouă "unire", poporul moldovenesc trebuia lipsit de memorie (mancurtizat). Se cerea și o perioadă îndelungată de vreme pentru crearea acestei și altor condiții prielnice unificării celor două state. Care sînt aceste condiții? Ce-i de făcut și cum de făcut?

S-au găsit „apostoli” ai neamului și șamani-prezicători cu facultăți extrasensory care citiseră cartea lui Lenin "*Чмо делать?*", se orientau bine în zodii după stele și au ghicit repede soluția:

"Ceea ce va face posibilă reunificarea românească este degradarea și peirea biologică a actualei generații..." (Vezi, "Jurnal de Chișinău" din 24.03.2000).

Sînt cuvintele lui Oleg Serebrian, politician "remarcabil" în țara noastră, de alde terchea-berchea, trei bănuți perechea pe care îl vedem în fiecare sară cu declarații la ecranele televiziunii moldovenești. Le mai trebuie amatorilor de scene zgîrîitoare la suflet să plece în turnee turistice costisitoare peste mări și țări ca să vadă cu ochii proprii canibali în zilele noastre de civilizație modernă a veacului XXI?!

Cu ce Oleg Serebrian e mai puțin exotic decît canibalii?! Aceia mănîncă oameni cîte unul, iar Serebrian vrea deodată "*peirea biologică a întregii generații de moldoveni!*" Pentru că, numai așa se poate înfăptui "*visul de aur al românilor de pretutindeni!*". A luat în samă și faptul că visătorii vor Basarabia fără basarabeni. E o lozincă țipată de guvernării români încă în anul 1918, ciocnindu-se de o împotrivire crîncenă a populației civile din RDM contra agresiunii armatei române. Și astăzi „unirea” ar fi mai bună fără basarabeni, dar, mai cu samă, fără transnistreni.

Separarea Transnistriei de Moldova trebuie înveșnicită și păzită ca lumina ochilor, pentru că "*e un șteap în coasta unirii!*" (Ion Iliescu). Mai e și o carte de coz a României în bătălia sub

cover cu Uniunea Europeană pentru stăpînire asupra Republicii Moldova . Simte ea, vicleana, că UE e un imperiu artificial, o uniune de state egoiste cu interese total antagoniste, aflată în proces accelerat de destrămare. Vremelnic le mai ține grămăgioară, pe de o parte, SUA cu NATO, iar pe de alta – UFR (ura și frica de ruși),factorul de bază. Altă marcă de ciment mai trainic, pentru a-și întări fundamentul răblăgit al Casei Europene, stăpînii de la Bruxelles n-au găsit.

Guvernării români de-acum ne-au ros urechile cu ideea că țara noastră, în ciuda problemelor teritoriale, poate fi integrată în UE la o bătaie de palme, cît ai zice of!--- prin *anus rectus* (mațul gros) al României mari. E o idee născocită de clasa politică bucureșteană, foarte ingenioasă și inventivă la tot felul de șmecherii.

Anume acest proiect Maia Sandu cu echipa sa de "oameni buni" începu să-l realizeze în ritmuri fulgerătoare... Nu e de mirare faptul că actuala președinte a țării a răscolit prin fundurile pămîntului, căutînd un "paznic" de nădejde al diferendului transnistrean, ca Oleg Serebrian, româno-antimoldovenist osificat, cu un tobul toc de experiență unionistă în spate care va rezolva această problemă nu mai devreme decît *la paștile calului*. De aceea el o discută nu cu factorii de decizie – Rusia și administrația republicii autoprocimate, dar cu Polonia, Azerbaidjan, poate chiar cu Republica Dominicană sau Guineea-Bissau.

Iar pentru a îndepărta și mai mult sărbătoarea cailor, Maia Sandu a decretat și o lege cu privire la separatism. Pe semne, i-au dictat-o românii, că-i o *podleancă* tare sucită și gheboasă. Poate fi folosită și contra patrioților care se vor împotrivi unirii cu România.

Pe toți i-a ales în guvernarea sa pe sprânceană, de-i ministru sau deputat în parlament. Toți parcă-s născuți de o mamă, izghiți din botez și căzuți de pe lună...

Nicu Popescu se mîndrește în public cu faptul că țara noastră are doi miniștri de externe: becisnicul cu această declarație și altul—Bogdan Aurescu, omologul lui român.

La ședința forului legislativ suprem al țării deputatul Vasile Șoimaru vine cu o sticlă de vodcă „Javelin” ca să cumpere voturi ale deputaților care nu-i ajung pentru a vota un proiect de lege aiurea, comandat de stăpînul de peste Prut al “oamenilor buni”, cu privire la schimbarea numelui natal al limbii moldovenilor.

Bădăranul de la imPAS din capul parlamentului s-a dovedit a fi și mai cretin. Deputatul- negustor cu “Javelin” măcar își dădea sama că nu-i ajung voturi pentru a face schimbări legitime în Constituție. Iar Igor Grosu, președintele legislativului, nu pricepe nici acest lucru elementar! Individul și-a strîns grămăgioara sa de deputați românoizi și în mare grabă, cu încălcări grosolane ale legii fundamentale, au votat proiectul spurcat. Mîrlanii procleți unioniști se grăbesc. Au simțul șobolanilor de pe corabia naufragiată. Văzînd cum se duc la fund, li-i teamă că nu vor dovedi să îndeplinească toate ordinele stăpînului de la București...

“ Noi suntem un popor, vorbim o singură limbă... Deci noi acum suntem două state românești, dar o singură țară”,--a declarat Lilian Carp, alt deputat al Partidului Acțiune și Solidaritate în cadrul emisiunii din 30 iunie 2023 la deschide.md.

În zeci de țări din America Latină popoarele vorbesc cu adevărat o singură limbă însă acolo nu s-a găsiit nici un bludnic ca Carp să creadă că întreg continentul e o singură țară!

Pare căzută de pe lună și primadona de la președinție, dacă nu pricepe că nu-i treaba unei copile, fără șapte ani de acasă care în ochi n-a văzut războiul, să-i învețe ce-a fost și cum a fost Marele Război pentru Apărarea Patriei pe veteranii, participanți la această calamitate groaznică de proporții mondiale, dezlănțuită de armatele fasciste. Dacă nu-și dă sama că e amoral din cale-afară, în loc de închinăciune în fața acestor oameni care 4 ani la rând cu arma în mîni, zi de zi, pas cu pas, cu rănille sîngerînde, îndurînd suferințe și greutăți neomeneste, au dobîndit Marea Biruință și au scăpat omenirea de ciuma fascistă, să-i terorizezi cu restricții și penalități, pentru că de Ziua Biruinții poartă panglica – simbol al acestei Mărețe Sărbători. S-a năpustit înfuriată ca taurul de coridă asupra acestui însemn simbolic, fără să-i cunoască măcar semnificația. Pe de o parte, dunga neagră de pe panglică e semn de doliu și cinstire a eroilor căzuți pe cîmpul de luptă, iar cea de culoare vie (oranj) simbolizează bucuria terminării războiului (Biruința).

Numai o madamă marionetă, îndoctrinată cu idei cosmopolite și înstrăinată de realitatea istorică, putea vedea în acest simbol semne criminale de propagare a războiului...

.E vădit că o doare în suflet înfrîngerea fascismului!

Oameni mărunți cu amor propriu și interese egocentriste uriașe. Se crează impresia că lucrează nu pentru binele, dar în ciuda poporului!

Fără a avea vreun motiv serios, a decretat starea de urgență în țară și desfășoară o campanie deschisă de răfuială contra forțelor de opoziție. Chiar și casele mai multor deputați din parlament au fost transformate în "*aresturi la domiciliu*" al parlamentarilor. Iar populația însărăcită de reformele europene, esită la proteste în piață, e văzută de „oamenii buni” ca „bandiți” și „spioni ruși” care trebuie arestați și puși la

dubală, pentru că *"fumează în locurile publice"*. S-au auzit și asemenea învinuiri din guri oficiale contra protestatarilor în timpul manifestațiilor din preajma Procuraturii Generale.

Dacă vrei să vezi cum un polițist european se tăvăleşte de rîs, povesteți-i despre „gravele” încălcări de ordine publică la protestele moldovenilor contra guvernării Maiei Sandu.

Ce calabalîc se petrece în sfera libertății cuvîntului și, mai ales, la Televiziunea RM, cucerită de români, știe numai Sandu și dl. Michiduță Cretinescu, adjunctul ei în probleme de cenzură românească-sătănească din Moldova.

Guvernele mafiote unioniste s-au străduit, în fel și chip, să apropie acele vremuri "fericite", cînd vor putea dansa hora unirii la parastasul peirii statului și națiunii moldovenești. Pînă ce le-a reușit cu brio un singur lucru: *o țară-n floare, cu pămînturi de aur și gospodari vestiți în lume, s-o prefacă într-o cerșetoare, cu fața osoasă, mînjită cu dohot colonial românesc, cu o mînă întinsă la pomană străină, iar alta – ținută împietrită pe cleampa ușii Băncii Mondiale, cerșind granturi financiare pentru a se mai ține pe muchia prăpastiei la care au adus-o eurointegratorii proromâni de la cîrma țării. De acum și strănepoții care încă nu s-au născut sînt datori Apusului "mărinimos" și "darnic".*

IZVODUL MAFIEI UNIONISTE MODERNE

De unde s-a luat și această sămînță de gîntă care, de la '90 încoace, ne zgîlție țara ca un puternic cutremur de pămînt, încît nu avem liniște sufletească nici pace interetnică, nici trai omenesc?

Cetățenii acestei țări de toate naționalitățile: moldoveni, ucraineni, ruși, găgăuzi, bulgari, țigani, evrei, polonezi, armeni și a.m.d. sînt oameni ca oamenii, au simțul pămîntului natal

sub picioare, trag la vatra noastră moldovenească. Numai o minoritate etnică românească, parcă o scutură necurații, o clipă n-are astîmpăr. S-a suit în cap poporului polietnic moldovenesc și de acum turbă cu ideile unirii ba cu dracul, ba cu mama lui. Numai ca să nu stăm pe loc, acasă, în poziție de neutralitate, nedușmani popoarelor din jur, bucurîndu-ne de pacea și liniștea din societate, culegînd foloase din relațiile economice și comerciale cu țările din Apus și Răsărit, de interes pentru Moldova.

Cine sînt părinții mafiei moderne unioniste care au renăscut-o după maidanul sîngeros din decembrie 1989 în România și ca maladia covidului, imediat s-a răspîndit dincoace de Prut?

Ex-președintele României, Emil Constantinescu, într-o declarație a sa, făcută la 17 iulie 2000, a anunțat opinia publică din țară că nu va candida niciodată la postul de președinte al României din cauza mafiei care strangulează statul român și, cum se vede, funia a ajuns la par, dacă nici președintele țării, nici o altă forță nu-i în stare s-o curme. Încă înscăunat în funcția de președinte, E. Constantinescu s-a plîns în fața poporului român că România azi trăește o vreme *"a oamenilor care vînd și cumpără principii, ideologii, locuri în parlament și guvern, folosind minciuna, șantajul, vulgaritatea, manipularea oamenilor prin orice metode..."*. (Vezi *"Jurnal Național"* din 18 iulie 2000).

Nu aflăm aceleași deformări „democratice” și în Republica Moldova?!

Constantinescu a preluat puterea, gata mafiotizată, din mînile însîngerate ale maidanezului Ion Iliescu, tatăl mafiei moderne românești, descrisă laconic în pasajul de mai sus. Ca partener la cîrma țării Iliescu l-a avut pe Adrian Năstase, premierul României.

De moralitatea acestor indivizi ne vorbesc dosarele penale inițiate contra lor de Procuratura Generală a României.

Iliescu a avut două dosare penale pentru crime de omucidere în masă și abuz de putere, dar nu se știe din care motive a fost scutit de pușcărie. Iar A.Năstase făcuse și 5 ani de pușcărie pe 3 dosare pentru crime de corupție, abuz de putere și încă nu conoaștem pentru ce fel de abuz...

Acești doi criminali au pornit o nouă cruciadă a antimoldovenismului și colonizarea (românizarea) galopantă a Republicii Moldova.

Ion Iliescu, îndată ce cucerise puterea în urma loviturii de stat, s-a declarat președinte (rege) al tuturor *românilor de pretutindeni*, referindu-i la această categorie pe toți locuitorii Republicii Moldova, fără a ține sama măcar de polietnizmul poporului moldovenesc.

În perioada guvernării duetului Iliescu-Năstase fața României părea picată de vărsat din cauza numeroaselor cuiburi legionare ce se creaseră cu binecuvântarea liderilor români în diferite regiuni ale țării. O parte din aceste forțe, cum pomenisem mai înainte, au fost mobilizate de serviciile speciale ale României în susținerea campaniei de "*renaștere a neamului românesc*" în Republica Moldova.

Primele iude-trădătoare autohtone au fost primii conducători ai statului independent.

Maidanezul Ion Iliescu, n-a avut mare bătae de cap să conducă și să facă *porească* mafiotică și în "*provincia Basarabia*", unde, pe placul lui, se cățăraseră la cîrma țării niște diriguitori *namesnici*, lingăi de papuci românești...

"*În suflet eram și sunt mai român decât mulți din învinuitorii mei, dar eram și realist, nu aventurier. Mă întâlneam regulat cu Președintele României, dl.Iliescu, le aranjam pe toate cum se cuvine, abordînd concepția existenței a două formațiuni statale românești și contribuind la aprofundarea relațiilor, la integrarea lor firească pe linie politică, economică, culturală...*". (M.Snegur "*Labirintul destinului*", vol.2, pag.328).

Mircea Snegur era atît de spurcat în pornirile lui trădătoare, încît chiar și locuitorii satului natal Trifănești, în loc să se mîndrească că un consătean al lor a devenit șef de stat, se îngrozeau numai de gîndul la năpasta pe care o poate aduce țării acest cameleon neînduplecat, fost secretar *po seliscomu hozeaistvu* al Partidului Comunist al RSSM, văzîndu-l cîntînd de-i crăpau bojocii în parlamentul Moldovei imnul "*Deșteaptă-te, române!*".

"Conform unei tradiții mai vechi, campania electorală am încheiat-o în satul Trifănești..."

Unica temere pe care o aveau sătenii era ca nu cumva să-i unesc cu România". (Tot acolo, pag.297).

Iudele mai mărunte - nici ele nu s-au zbânțuit pe maidan *pă dăgeaba* și din capul lor. Cu migală erau selectate, plătite și bine instruite în problema "*Ce-i de făcut?*" la fiecare etapă a "*revoluției maidaneze*" de instructorii-securiști de la ambasada României. Iar motivul colaborării lor cu serviciile secrete românești a fost țipat în public de cameleonul Constantin Tănase, fost agent la KGB: "*Dacă vreți patriotism românesc în Basarabia, plătiți! Că aici numai patriotism moldovenesc se face gratis sau cu te miri ce*".

Pînă la deschiderea ambasadei române, începînd cu anul 1989, indivizii, selecționați din rîndurile elitei intelectuale cu "*limbrici românești*", erau școliți la cursurile speciale, organizate de securitatea română la București. Atunci au și început mișcările maidaneze românești la Chișinau. Scriitorii, alți reprezentanți ai intelectualității moldovenești, erau invitați în România (cîte unul sau în grupuri) sub diferite pretexte oficiale (mai des la "*cursuri de limba română*"). Schema căpcanei securiste era simplă: candidații selectați și invitați la București nimereau, mai întîi, la Asociația "*România*"- instituție care se ocupă cu primirea și deservirea străinilor, sosiți în România. În realitate, e o subdiviziune a organelor de securitate românești. Acolo,

oaspeții moldoveni erau filtrați, iar candidații aleși erau conduși (noaptea, pe furiș) la centrul de instruire securistă, organizat în casa privată a agentului de influență, Octavian Ghibu, fiul vestitului spion român, Onisifor Ghibu...

"În anii '80, posibilitatea de a lua contact cu intelectualii români din Basarabia erau foarte restrânse... Abia în 1988, au început legăturile care s-au intensificat, apoi rapid (adică, din 1989-n.n.), cu unii din fruntașii intelectualității românești basarabene", - își amintește stăpînul și "profesorul" centrului securist pomenit.

"Cel dintîi care m-a vizitat a fost Nicolae Dabija, pe care mi l-a adus într-o seară scriitorul Aurel Dragoș Munteanu. Dabija venise la cursurile de limba română... La scurtă vreme după aceea am primit o nouă vizită – de data aceasta prin Arcadie Donos care mi i-a adus, tot așa seara târziu, pe Leonida Lari și pe Andrei Țurcanu... Apoi încetul cu încetul, au început să vină și alții, tot pe ascuns, fie sub pretextul cursurilor de limbă română, fie ca invitați ai Uniunii Scriitorilor. Așa l-am cunoscut pe Valeriu Matei... pe Grigore Vieru"...

Din povestirea autorului amintirilor putem face o listă a "elevilor" care au avut lecții sau contacte personale cu agentul securist, oameni *notabili*, stahanoviști ai mișcării colonizatoare românești din țara noastră: Mihai Cimpoi, Ion Hadîrcă, Ion Ungureanu, Nicolae Matcaș, Valentin Mîndîcanu, Iuliana Gore-Costin, preotul Buburuz și mulți alții (pe lîngă cei pomeniți mai înainte).

"Profesorul" centrului securist de instruire nu face secret nici din tematica lecțiilor pentru schulerii de la Chișinău: "... discutăm în amănunte fiecare aspect al problemelor, care s-ar fi putut pune la Chișinău în acea perioadă, ca, de exemplu, problema eventualei introduceri a alfabetului latin, problema limbii de stat, a tricolorului, a imnului de stat și altele de același calibru"... (Vezi, Octavian Ghibu *"Gînduri despre Basarabia"* Chișinău, 1997, pag.14-16).

No comment!

E doar un mic epizod din mecanismul securist complex de agresiune și colonizare a Republicii Moldova.

Racolarea intelectualilor moldoveni, aproape în toate cazurile, se făceau prin metode de corupție. Iudele de la Chișinău, uneori, săptămîni la rînd se aflau la București, fiind instruiți în problemele românizării țării noastre. Totodată, li se creau diferite situații de datorie față de statul român prin metode de mituire, daruri și servicii costisitoare fără plată.

Numai Vlad Filat și cîțiva bandiți au fost atrași la colaborare cu securitatea română în baza materialelor compromițătoare. Sărăcimea scriitoricească s-a aruncat în brațele serviciilor speciale românești din interes material, fiind mituiți (cumpărați) cu bani și bunuri materiale, cu un adaos de titluri onorifice științifice și decorații statale ale României.

Scriitorul Ion (nume schimbat) care în trecut a colaborat cu securitatea moldovenească și s-a aflat la legătură operativă cu autorul acestor rînduri, întîlnindu-l ocazional pe stradă, la întrebarea cum de s-a făcut român, ne-a răspuns sincer și foarte semnificativ: *"Mizerie totală...Nu ne mai citește nimeni. Oamenii de rînd își vînd brațele de muncă în străinătate, iar noi, oamenii de creație, tot pe acolo, căutăm să ne vindem mințile...De se întîmplă ca cineva să ne editeze sau să ne vină cu un ban în ajutor, la acela ne închinăm, îi pupăm mîna și îl luăm de frate"...*

S-au făcut încercări cleioase pentru a-l atrage la șatra românizmului și pe patriarhul literaturii contemporane moldovenești, scriitorul poporului, acad. Ion Druță. Marele maestru povestește:

„Acum, cînd nimereste cîte o carte de a mea prin România, văd cum li se acresc mutrele marilor cunoscători de curente și influențe literare. De unde mă, naiba, o mai fi picat și ăsta?..

Cum, adică, rezultă din altă cultură, și de ce, adică, nu ar fi coborât din a noastră?..

A doua vină a mea a fost formulată chiar de o tânără domnișoară, pare-se contabilă la fondul literar al Uniunii Scriitorilor din România. Acum vreo două decenii, la prima mea vizită în țară (România – n.n), dădusem, fără să vreau, multă bătae de cap gazdelor, căci, mulțumit cu ceea ce aveam de-acasă, nu făceam nici un fel de aluzii la bugetul și posibilitățile statului român.

– Dar nu ia, tovarășe! – Am auzit-o într-o zi țipând de după ușă pe domnișoara ceea. – Nu ia și gata! (I. Druța, fragment din publicația „Moldova și moldovenii”)

Marele scriitor moldovan nu s-a coborât nici n-a căzut din cerurile culturii românești. S-a ridicat pe culmile culturii noastre naționale, eșind din sînul poporului moldovenesc...

Și pentru a respinge învinuirile false din partea scribilor românizați, oportuniști și haleavnici, de „trădare națională” și cum că ar fi fost „cumpărat” de ruși, I. Druța, în continuare, declară că n-a luat nici de la ruși o copeică mai mult decît i se cuvinea pentru munca sa. N-a acceptat nici alte bunuri materiale de pomană – „nici vilă în împrejurimile Moscovei, nici mașină personală, nici chiar velosiped” .

Din cele povestite de marele scriitor, ocrotitor al tradițiilor noastre naționale și creștinești, ne putem da sama mai bine de urgia metodelor amorale și criminale de corupție neobrazată, folosite de guvernării români pentru a distruge potențialul intelectual al statului moldovenesc ca măsură necesară pentru înăbușirea suflării de neam a moldovenilor. E o crimă dublă, avînd două componente criminale: corupția propriu zisă și trădare de Patrie.

Iată obiectivul de bază la care trebuia să-și concentreze atenția principală organele juridice în lupta cu corupția! Corupția politică – cea mai periculoasă crimă săvîrșită de dușmanii statului și neamului moldovenesc.

Limba moldovenească între politică și lingvistică...

Tot tărăboiul și sfîrleața rău mirositoare propagandistică în jurul denumirii limbii materne a poporului moldovenesc, n-au nici un temei științific și, la drept vorbind, n-ar fi costat o ceapă degerată de nu s-ar fi implicat și în această afacere îndoielnică fețe politicandre cu bîzdîc pretutindenist - conchistator de la cîrma României.

Ceea ce putea fi de interes pentru știința lingvistică era specificul limbii moldovenești, particularitățile ei, împrejurările și factorii care i-au imprimat originalitatea, făcînd-o să se deosebească de alte limbi de aceeași origine latină.

Datoria oricărei științe, cum se știe, este căutarea adevărului, cercetarea și oglindirea realității, dar nicidecum ignorarea acestora. *Ignorantia non est argumentum*, spune o zicală latinească.

Limba moldovenească de la Rîm (dar nu din cetatea Dîmboviței!) ***se trage***. Acest adevăr axiomatic l-au constatat și documentat în scrierile lor, sute de ani în urmă, cronicarii și înaintașii noștri moldoveni și n-are nevoie de revizuire din partea ignoranților contemporani bucureșteni.

Valaho-românii au "privatizat" (furat) letopisețele și tot tezaurul spiritual moldovenesc din trecut, dar nu și-au dat osteneala să însușească adevărul din operele înaintașilor noștri...

Latina vulgară, adică, latina clasică schimonosită nemilos de robii mercenari necărturari, racolați, în bună parte, din provinciile asiatice și nordul Africii în legiunile romane care au colonizat aceste meleaguri, a fost preluată de strămoșii moldovenilor. Timp de milenii în spațiul lor de habitare de sinestătător, aparte de poporul valah, au dezvoltat-o, îmbogățit-o și au desăvîrșit-o. I-au dat și un nume pe potriva

numelui de neam. Nimeni nu putea să facă acest lucru decât numai poporul care o vorbea.

Limba moldovenescă și română nu sînt identice ca să poarte un singur nume. Iar cine nu pricepe acest adevăr, n-are decât să consulte *Dicționarul Explicativ al Limbii Române*, privind sensul cuvîntului *identic*, înainte de a-și expune o părere necompetentă. Sînt două limbi apropiate, de aceeași origine latină, reciproc înțelese de ambele popoare vecine. Așa e, de pildă, limba spaniolă și portugheza. Putem aduce și multe alte exemple. Numai că oligarhia politică românească, după actul unirii principatelor din 1859-62, a luat măsuri cumplite, nefirești și silite de apropiere lingvistică a celor două popoare, ignorînd cu desăvîrșire specificul național, în primul rînd, al limbii materne a moldovenilor. Dar această campanie de etnocid animoldovenesc ține mai mult de codul penal decât de știința lingvistică.

La drept vorbind, politicienii, ideologii bucureșteni, alăturîndu-se la ei și savanții lingviști, nici în lagărul ignoranților n-au trecere din cauza cameleonizmului și fățarniciei lor. Nu sînt consecvenți, n-au integritate, statornicie de vederi nici ca ignoranți. Cînd au interes, sînt ignoranți, cînd nu – luați-i de unde nu-s!

Dacă adevărul este unul, recunoscut și de Academia Română, că graiurile ambelor popoare vecine își trag obîrșia din *latina vulgară*, atunci de ce ignoranții bucureșteni neglijează și nu recunosc autonomia numai a unei ramuri a trunchiului lingvistic comun latinesc - *limba moldovenească* ?!

Nu e corect, dar românii puteau fi mai înțeleși, dacă ar fi susținut conceptul că moldovenii și valahii (românii) vorbesc două dialecte ale latinei vulgare. Dar nu unul! De unde Academia Română a luat ideea năstrușnică cum că moldovenii ar vorbi un dialect al limbii valaho-românilor? Că limba moldovenească nu e (ca româna) "*urmașă directă*" a latinei vulgare?

Cu ce limba valahilor a fost mai "dezlegată", mai cultă, mai avansată și mai de sine stătătoare decît a moldovenilor, cînd adevărul istoric ne vorbește cu totul altmintrelea?

Nu face să mai continuăm discuția fără noimă pentru a zădărnici o minciună care și fără dovezi e vădită. Pentru că aici nici de limbă (ca mijloc de comunicare) nu e vorba.

Ceea ce îi frige dureros ca o jigărae pe politicaștrii bucureșteni la rînza lor de năbădioși și neastîmpărați expansioniști și colonizatori este **limba moldovenească ca semn de bază al identității naționale a poporului nostru**. Acest semn (alături de numele de neam și de țară), după cum se străduiesc cei de la cîrma României, trebuie anihilat și dat uitării.

De ce?

Pentru că le încurcă fioros ițele în promovarea unor minciuni „zgîrîie-nouri”, trîmbițate la toate colțurile europene despre existența, cică, a două state românești, populate de un singur popor român, solicitînd acordul și susținerea de către organizmele europene a unirii "statelor românești" după modelul unificării celor două state germane(?!).

Nici mai mult, nici mai puțin!

De aceea, guvernării de pe Dîmbovița sînt gata se ne ungă cu dohot pe față, numai ca să ne asemenăm cu românii mai dihai ca frații de gemeni...

Comparația statelor iluzorii "românești" (existente în capul absurdităților de la cîrma României) cu Germania – stat național unitar, statornicit timp de milenii, împărțit vremelnic după război de aliații biruitori în zone de ocupație, se potrivește ca sula cu prefectura, vorba românului. Sau, exprimîndu-ne mai pe moldovenește, ca coromîsla cu ghitara.

Că liderul român, Traian Băsescu (cel mai înverșunat și agresiv partizan al acestei idei), nu este teafăr la minte, nici dovezi nu trebuie căutate. Timp de 8 ani cît s-a aflat la președinție a atacat verbal, subminînd în fel și chip prin

metode securiste statul și națiunea moldovenilor, ca, în cele din urmă, eșind la pensie, să se judece în toate instanțele judecătorești cu președintele RM, Igor Dodon, pentru că, vedeți D-stre, îi refuzase cetățenia ... statului moldovenesc! Ceva este totuși comun între pacienții Palatului de la Cotroceni și ai *palatelor* spitalului din Costiujeni...

Anume asemeni lideri politici cu mintea cârligată pe-o rînă din țara vecină le-au sucit mințile oamenilor de știință lingviști, i-au corupt (mituit) și i-au îndemnat să tulbure apele limpezi într-o problemă atît de simplă și clară, cum este numele limbii materne a unui popor.

Și iată-ne martori oculari ai unui fenomen de duplicitate chiar greu de închipuit în știința lingvistică...

La 12 mai 1989, abia pornise val-vîrtejul românizmului în Republica Moldova, Academia de Științe a RM își adună colaboratorii și adoptă o hotărîre în care înaltul for științific a confirmat faptul că numele adevărat, tradițional-istoric al limbii materne a poporului moldovenesc este **limba moldovenească**. Nimic nou. A constatat un adevăr vechi, existent de cînd țara și neamul moldovenilor.

Peste noapte, vin la cîrma țării niște cameleoni reformatori, demagogi chiombi și neputincioși de a dirija treburile statale care se declară argați politici ai liderului maidanez de la București, Ion Iliescu și sub patronajul acestuia pornesc mecanismul diversionist de colonizare (românizare), distrugere treptată și lichidare a statului moldovenesc.

În cadrul acestei vakhanalii distructive guvernării românizatori au cerut de la fosta Academie de Științe a Moldovei, reformată de ei în filială a academiei de la București, o nouă declarație a gînditorilor "independenți" cum că limba moldovenilor, de azi înainte, de acum nu mai este moldovenească! La propunerea marelui (ne)savant, fost agent la KGB, onorat cu Premiul bănesc (în ruble rusești) "Boris Glavan" de Comitetul Central al Komsomolului din Moldova

pentru munca *plodotvornică* în educarea tineretului în *duhul* ateizmului și patriotizmului sovetic, Nicolai Trofimovici Ciobanu-Dabija, **limba moldovenească** a fost rebotezată cu porecla "*limba noastră cea română*".

Fapta "eroică" a agentului de la KGB i-a stricat la cap de bucurie pe guvernanții români care începuseră să toarne peste capul nesavantului anticrist toate titlurile științifice de onoare și награде de stat pe care le are România, precum și granturi bănești colosale.

Merituosul Haleavnic de Onoare al României a înhățat cele mai înalte decorații de stat, dintre care și culmea onorifică a românilor: "*Steaua României*" în grad de Comandor și Ordenul "*Meritul Cultural*" în grad de Mare Ofițer (al serviciilor secrete românești, se subînțelege) și titlul științific de Academician de Onoare al Academiei Române!

Pe când ceilalți scriitori, trecînd la grafia latină, au încetat să mai scrie pentru popor și, înțărcați de la țîța statală, trăgeau sărăcia de coadă, Nicolae Dabija își construiește pe arginții Iudei un castel regal cu trei niveluri în cel mai prestigios loc de odihnă al chișinăuienilor, îndrăgit și ca teren pentru vile de toți capitaliștii din târgul de scaun al Moldovei - zona Lacului Comsomolist.

Marele Erou al României, s-a răsplătit cu vîrf și îndesat cu patronii săi mărinimoși de la București, devenind cu „*Forul Românilor din Moldova*” și almanahul său de buzunar, „*Literatura și arta,*” cel mai năzbîțios, fecund și veninos fuhrer al mișcărilor antimoldovenizmului primitiv din Moldova.

N-ar ajunge o viață de om și hîrtie de scris în țară ca să înșirăm aici toate negliobiile, potlogăriile și subminările diversioniste antistatale, antimoldovenești ale românilor de dincolo și dincoace de Prut. De aceea, din potopul de aceste fapte vom pomeni doar cîteva exemple mai "pitorești" care nu încap nici de-a lungul, nici de-a curmezișul în cadrul bunului

simț omenesc și nu pot fi înțelese de un moldovan nici cu "mintea lui de pe urmă"...

Adrian Cioroianu, ministru de externe al României, a cerut prin diplomații săi din Comisia Europeană și Parlamentul UE să fie interzisă sintagma "*limba moldovenească*" (și înlocuită cu "*limba română*") în toate documentele iscălite de autoritățile de la Bruxelles cu Republica Moldova. Șeful diplomației române în mod categoric a prevenit administrația UE că România nu va ratifica nici un acord între organizmele europene și Republica Moldova în care se pomenește lingvonimul *limba moldovenească*. De parcă numele limbii noastre materne ar depinde nu de poporul moldovenesc care a făurit-o și ocrotit-o cu sfințenie de-a lungul veacurilor, dar de un pui întârziat, individ străin, bădăran necioplit, ridicat vremelnice în postul de ministru, pe care îl încurcă să-și îndeplinească normal funcția limba moldovenească și ganglionii din josul buricului.

Chiar și unii jurnaliști bucureșteni au fost surprinși de incompetența înaltului demnitar român, dându-i de înțeles în publicațiile lor că ministrul de externe n-are idee de cele mai elementare principii ale dreptului internațional în relațiile interstatale.

Ziaristul de la periodicul bucureștean "Ziua", Gabriel Andreescu, scria: "*Cînd ministru Adrian Cioroianu vorbește despre cererea făcută diplomaților români de a discuta cu Comisia Europei pentru a-i convinge de inexistența limbii moldovenești, pare că nu știe în ce situație intră ... Căci la fel de adevărat, în spiritul dreptului și relațiilor internaționale, nici un stat, altul decît Republica Moldova, nu este în dreptul să se pronunțe asupra denumirii limbii ei oficiale...*

Ce își închipuie că va obține (Cioroianu-n.n.)? Altfel, cum spune și art. 7 al Constituției moldovene, acordurile contravenind prevederilor ei nu vor avea putere juridică. Atitudinea părții române nu are cum să schimbe formulările

documentelor, nici regulile diplomației de la Bruxelles". (Vezi publicația: *"Limba moldovenească între politică și lingvistică"* de Gabriel Andreescu din ziarul *"Ziua"*, reprodusă în *"Moldova Suverană"*, din 26 octombrie 2007).

N-a rămas mult în urmă de dansatorul nemernic de la externe nici conducătorul de vîrf al României care, tot *de răul* limbii moldovenești, nu poate ridica măcar cu un streang nivelul de trai al poporului român, împrăștiat(înainte de moldoveni) de sărăcia crîncenă pe tot globul pămîntesc ca să argățească la străini. Tocmai acum românii au înțeles sensul expresiei – calapod, *"români de pretutindeni"* cu care i-au stigmatizat ideologii lor.

La 1 februarie 2022 Președintele României, Claus Iohannis, într-o convorbire telefonică cu omologul său ucrainean, Volodimir Zelenski, i-a cerut acestuia *"soluționarea problemelor legate de drepturile persoanelor aparținînd minorității române, îndeosebi privind protecția lingvistică a etnicilor români"*. Claus Iohannis și-a exprimat speranța *"că partea ucraineană își va corecta hotărîrea despre așa-zisa limbă moldovenească , adoptată în luna aprilie 2021"* și i-a cerut lui Zelenski *"să declare oficial că nu există limba moldovenească"*.

Conținutul convorbirii din partea română, de fapt, e o scuiătură în obrazul conducătorilor țării vecine pe care liderul român îi socoate niște proști că au ascultat părerea populației moldovenești din Ucraina cu privire la problema limbii ei materne și cere să-și corecteze "prostia" cu o nouă declarație în public cum că limba moldovenească de acum nu există... Pentru că așa vrea nenea Iohannis, neamțul de la București, mare lingvist, specialist în problemele limbii moldovenești!

Liderul ucrainean și fără sfatul suflorului de la București "reformase" școlile moldovenești, trecîndu-le la mova ucraineană.

Mai întâi, o mare neobrăzare a președintelui României e însuși faptul că a îndrăznit să ceară de la un lider de stat străin "respectarea" drepturilor etno-lingvistice ale unei minorități naționale, pe când aceste drepturi în țară sa, în mod criminal, sînt călcate în picioare!

În al doilea rînd, membrii comunității naționale, de care își bate capul liderul român, n-au nevoie și nici nu l-au rugat să le ia apărarea drepturilor lor naționale.

Călcatul în străchini al lui K. Iohannis cu demersul său către președintele ucrainean se profilează și mai deslușit dacă mai punem alături și faptul că "*persoanele aparținînd minorității române*", de când lumea se socot moldoveni și grăiesc moldovenește.

Și încă o năpastă...

Prin mijlocirea ambasadelor sale din străinătate România întreprinde încercări mișelești de a-i asimila și a-i încadra în diaspora românească și pe migranții moldoveni aflați peste hotarele țării. Dacă în aceste tendințe de tutelă românească a moldovenilor autoritățile românești caută să se „îndreptățească” cu faptul că migranții noștri din țările europene au pașapoarte românești, apoi ce argumente pot avea românii în privința migranților moldoveni din Rusia care n-au nevoie de cetățenia fictivă românească și nici gastarbeiteri din România nu se năzăresc jur-impresur ca să-i poată dizolva în colonia migranților români?!

Spre sfârșitul anilor '90 ai veacului trecut, guvernul României crease o delegație oficială a *Departamentului pentru Relațiile cu Românii de Pretutindeni*, în frunte cu Antonie Popescu, introducînd în componența ei ca balast (pentru greutate politică) și niște românoizi din Republica Moldova (Vlad Cubreacov, de pildă) și au trimis-o într-un voiaj de aventură politică scandaloasă tocmai spre capitala Rusiei. Ce căutau turiștii moldo-români la Moscova?

Aveau însărcinare de la guvernul României și Frontul Popular de a negocia cu partea rusă unele probleme cu privire la "*legalizarea drepturilor diasporei românești din Rusia*". "Delegația" avea intenții să ceară și deschiderea unei școli românești pentru "românii" din regiunea Moscovei.

Diasporă "românească" fără români! Asta-i *hohmă*, fraților!

Cum și era de așteptat, nimeni din persoane oficiale moscovite n-au eșit să poarte negocieri cu delegația autoproclamată. Turiștilor aventurieri li s-a spus că în teritoriul Rusiei nu există o comunitate a etnicilor români și, prin urmare, autoritățile rusești nu pot avea nici probleme cu o diasporă inexistentă. Iar toate chestiile de interes pentru Moldova și moldoveni e în drept să le discute numai cu guvernul RM și cu Ambasada Moldovei la Moscova.

Aventura "delegației" s-a prăbușit cu desăvârșire, pășind pragul ambasadei moldovene. Domnul Bobuțac, ambasadorul de atunci al RM la Moscova, le-a explicat pe degete turiștilor agramăți azbuca normelor diplomatice, declărînd că nu poate solicita o convorbire la temă cu partea rusă pentru că "delegația" n-are autorizație din partea guvernului Moldovei. Și punctum!

Credem, nu e nevoie să continuăm șirul fără capăt de exemple pentru a dovedi un fapt vădit și dovedit de întreaga istorie a relațiilor moldo-valahe (române), de la *Miorița* pînă în zilele noastre...

Valaho-românii au fost și rămîn pentru moldoveni și moldovenizm, în genere, cei mai vechi, mai statornici și înverșunați, mai vicleni și șmecheri, mai lipicioși, necruțători și farisei dintre toți dușmanii pe care i-a avut neamul nostru de la crăpatul de zori al existenței sale pînă astăzi.

Nu e un dușman obișnuit, dar un dușman de moarte! Nici un stat contemporan de pe glob – *numai România!* – zămîslește planuri de nimicire a statului și națiunii moldovenilor. Și încă prin ce metode! Însăși frumoasa

voroavă "unire", ne amintește de sărutul lui Iuda care a pus la cale cu fariseii răstignirea lui Hristos...

Dacă Republica Moldova nu va reuși să se rupă din zona de influență a României și să pună capăt dezmățului ideologiei românizmului (antimoldovenizmului) și unionizmului în societate, poporul moldovenesc nu va avea nici o șansă de supraviețuire ca țară și neam...

Scoală, moldovene! Dacă-ți pasă de Moldova, de neamul moldovenilor, de casa părintească și limba mamei care te-a născut!

E P I L O G

N-am nevoie de-așa frate...

*N-am nevoie de-așa frate:
Din față laude să-mi cânte,
Să-mi stucască pe din spate
Strămoșești icoane sfinte!*

*Nu-s român și nu îți samăn-
Stricăciuni să-ți pun la cale
Și în vatra ta de leagăn
Ca păgîn să dau năvală.*

*N-am pricină, nici nevoie
Să-mi bag nas' la tine-n oală,
Să-ți calc pragul fără voie,
Să-ți țin lecții de morală.*

*N-am nevoie de pămînturi,
De argați din țări vecine,
Nu mă scurmă rele gânduri
Să-ți rup gadrul la grădină.*

*Haite să-ți trimit legionare
Ca să-ți bage frica-n oase!
Să te urle ca-n junglă fiare-
Să n-ai somn la tine-n casă.*

*Nu e fleac de trei parale:
Cu bandiți să faci frăție,
Să-mi arzi bastioanele statale
Cu vandali în cârdășie!*

*Pe deputați să-i iai la țintă,
Să îndemni și haimanale
Ca să-i bată că nu cântă
Un imn pribeag al țării tale.*

*Nu-s ca tine, sucit de fire,
Să gonesc copii în stradă,
Ca să urle: "Vrem unire!"
La dușmani făcînd corvadă.*

*Cu lingăi din guvernare
Neamul să-ți pocesc la față,
Să-ți prefac și mîndra țară
În porcină coștireață!*

*Nu duc dorul de istorii
Nici de limba ta română,
De românești izbînde iluzorii
Ce bat fontane din minciună.*

*Cine esti și cum grăiești? –
Nici un pic nu mă privește,
Cu ai tăi la București
Poți vorbi măcar turcește!*

*Am căsuța mea și masă
Că de trudă nu am teamă,
De ai sta mintios acasă,
Nu te-aș ști nici cum te cheamă.*

*Soveste de-ai avea creștină
Măcar pe vârful unui ac,
De "unire" ți-ar fi rușine,
N-ai pomeni de ea în veac!
Spui că la „opșpe” fu unire? –
Ești fariseu și mincinos, române:
A fost coșmar și pătimire,
O cotropire cruntă și păgînă...
 *Sucit la cap de idei sterile,
 Te-ai năpustit sălbatic ca o fiară,
 Te răfuiai cu populația civilă,
 Făceai mari prădăciuni în țară.*
A.Văitoianu cu hunta lui tirană,
Comisar al țării răstignite,
A declarat produsele de hrană
Obiect de furt, numite „rechizite!”
 *Din Basarabia cărai cu eșaloane
 Produse, tot ce-ti cădea sub mînă,
 Îndărăt curgeau de hoți coloane
 Sub steaguri ostășești române.*
Numai bocet, jafuri și bătăi,
Feciorii Patriei – striviți în cazemate,
Haite soldățești și de jandarmi-călăi
Prăpăd făceau în târguri și la sate!
 *Dezmăț total, înapoiere medievală,
 „Frați”-ocupanți mai răi ca lupii,
 Bătrîni bătuți pe străzi, copii - în școală,
 Trăiam în întuneric și ne mînceau păduchii.*
Cu poponețul ne dobîndeam lumină,
Tizîcul ne dădea căldură;
Un semn avea „democrația” ta română:
Jandarul cu cravașa și beciul de tortură!*

*Mi-ai șters și numele de moldovan
Din rîndul națiilor lumesti
Și cu porecla „român basarabean”
Mă prohodeai în lumea celor dreți!
Bătut în cuie de boronă,
Neamul sîngera pe răstignire,
Iar tu cu iude autohtone
Zburdai în horele „unirii”!
Din trecut n-ai scos învățăminte
Și iar te-ndeamnă naiba la păcat,
Ca prostul fără ținare de minte,
Tot calci pe aceeași greblă repetat!
Acum copiilor le lehăiești, române,
Cum că urgia și mizeria „unirii”
A fost un „vis de aur” pentru mine,
„Iconostas și culmea fericirii!”
Ești un „frate” de ocară,
Nepoftit în casa noastră,
Eu te-am dat pe-ușă afară–
Tu-mi dai buzna pe fereastră!
Nu cunosc belea mai mare
Ca ”unirea” ta păgîină
Și năvala peste țară
Cea de iude, cea română...*

**PS: Făcînd trimiteri la autor și denumirea ediției,
se permite nelimitat copierea (multiplicarea) și
răspîndirea a oricărui capitol sau bucăți din carte.**